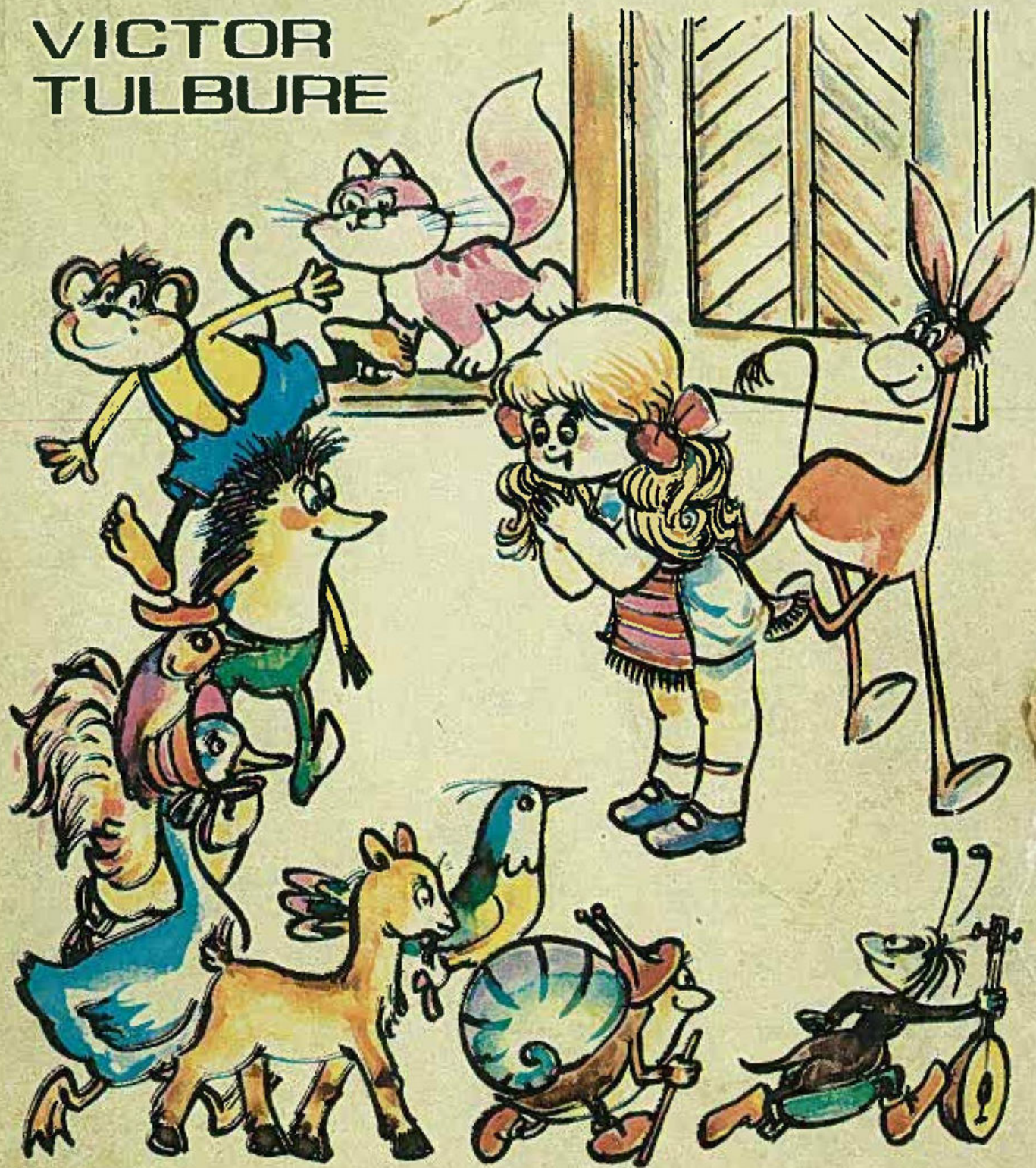

VICTOR
TULBURE

DESENE ZAHARIA BUZEA

ZECEADA

<http://cartilecopilariemele.wordpress.com>

EDITURA JUNIMEA IASI

VERSURI

Victor Tulbure

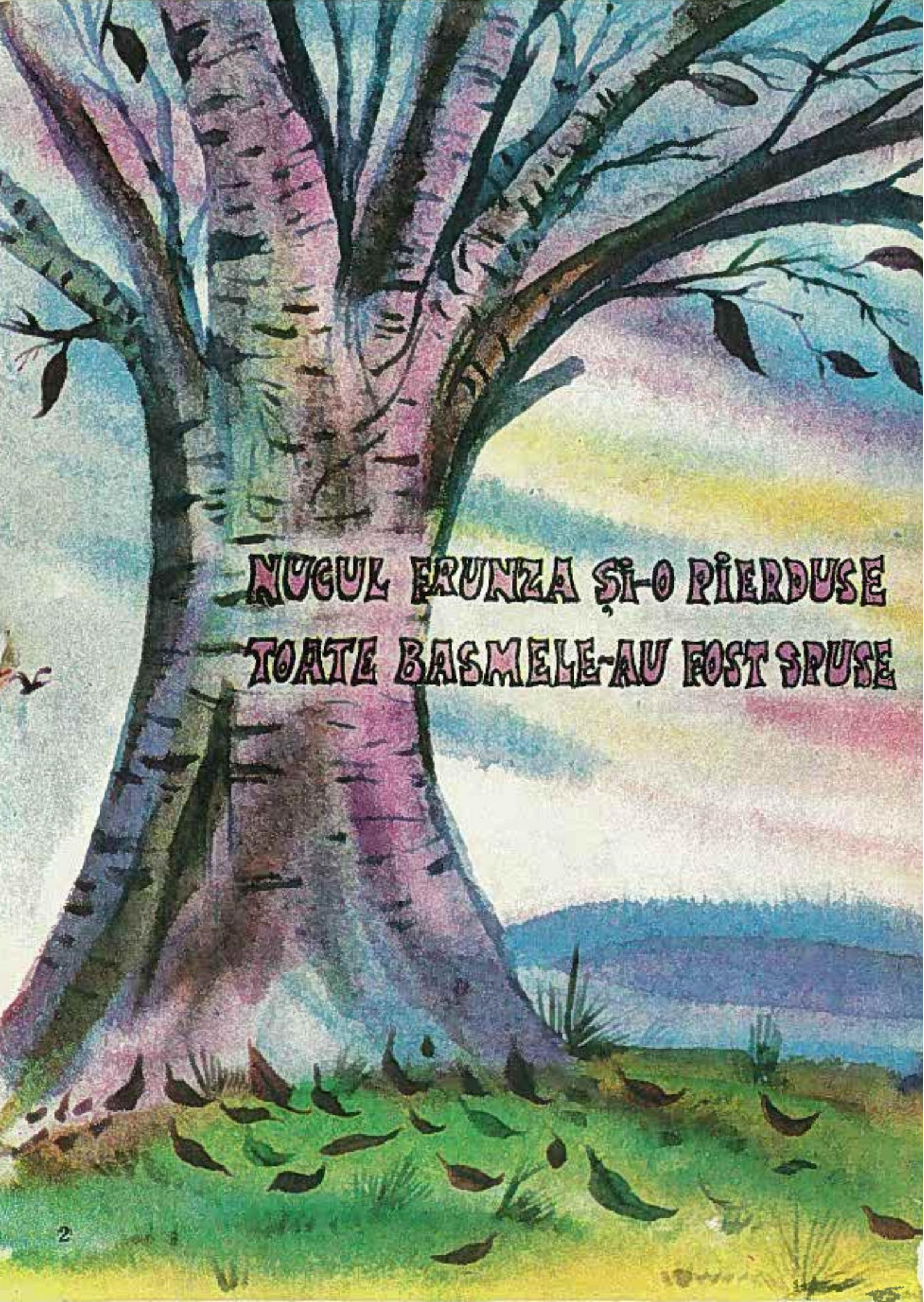
(MOȘ ARICI)

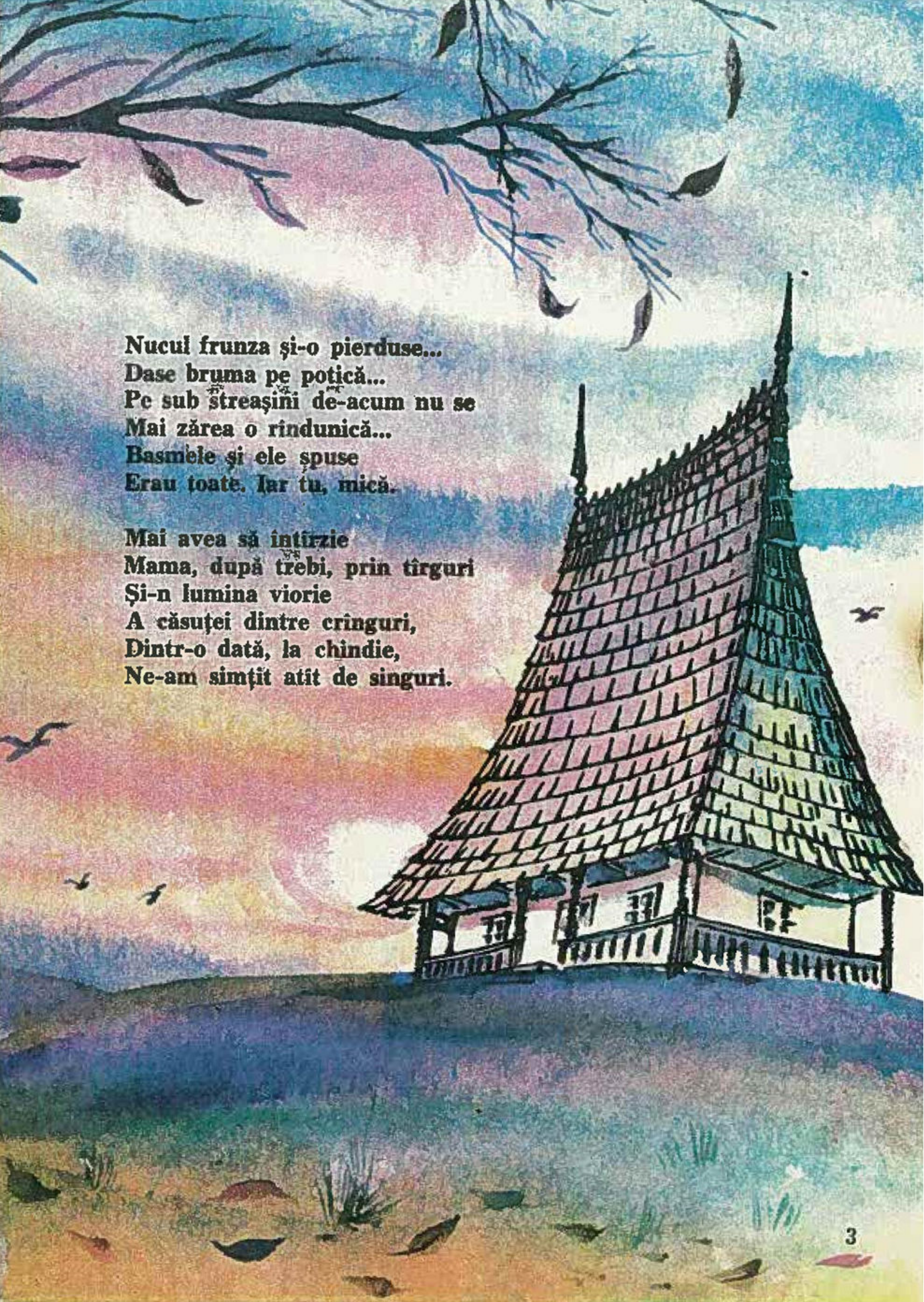
ZECIADA

DESENE
ZAHARIA BULEA

EDITURA JUNIMEA IAȘI
1974

**NUGUL FRUNZA ȘI-O PIERDUSE
TOATE BASMELE-AU FOST SPUSE**

Nucul frunza și-o pierduse...
Dase bruma pe potică...
Pe sub streășini de-acum nu se
Mai zărea o rîndunică...
Basmile și ele spuse
Erau toate. Iar tu, mică.

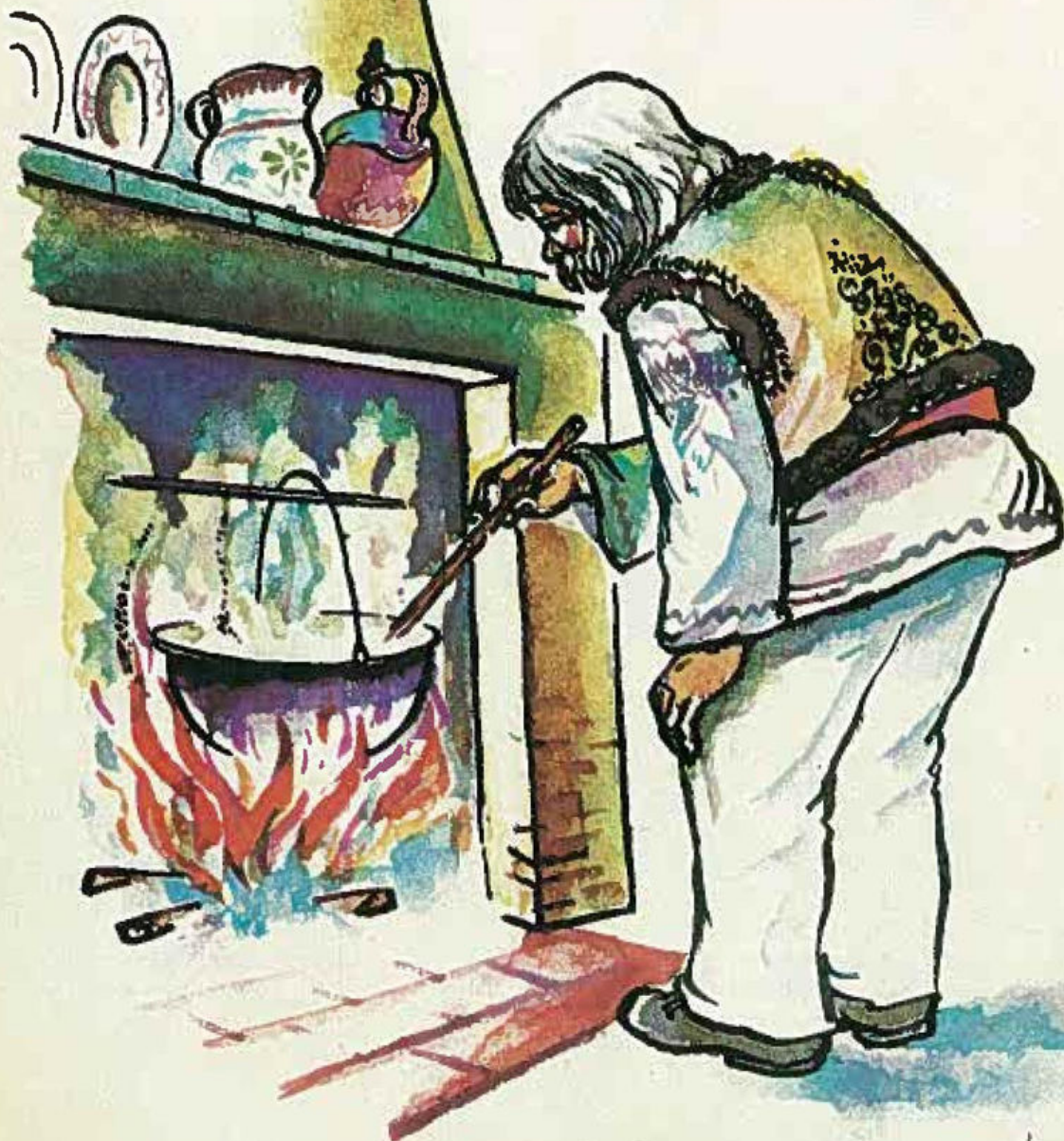
Mai avea să întîrzie
Mama, după trebi, prin tîrguri
Și-n lumina viorie
A căsuței dintre crînguri,
Dintr-o dată, la chîndie,
Ne-am simțit atît de singuri.

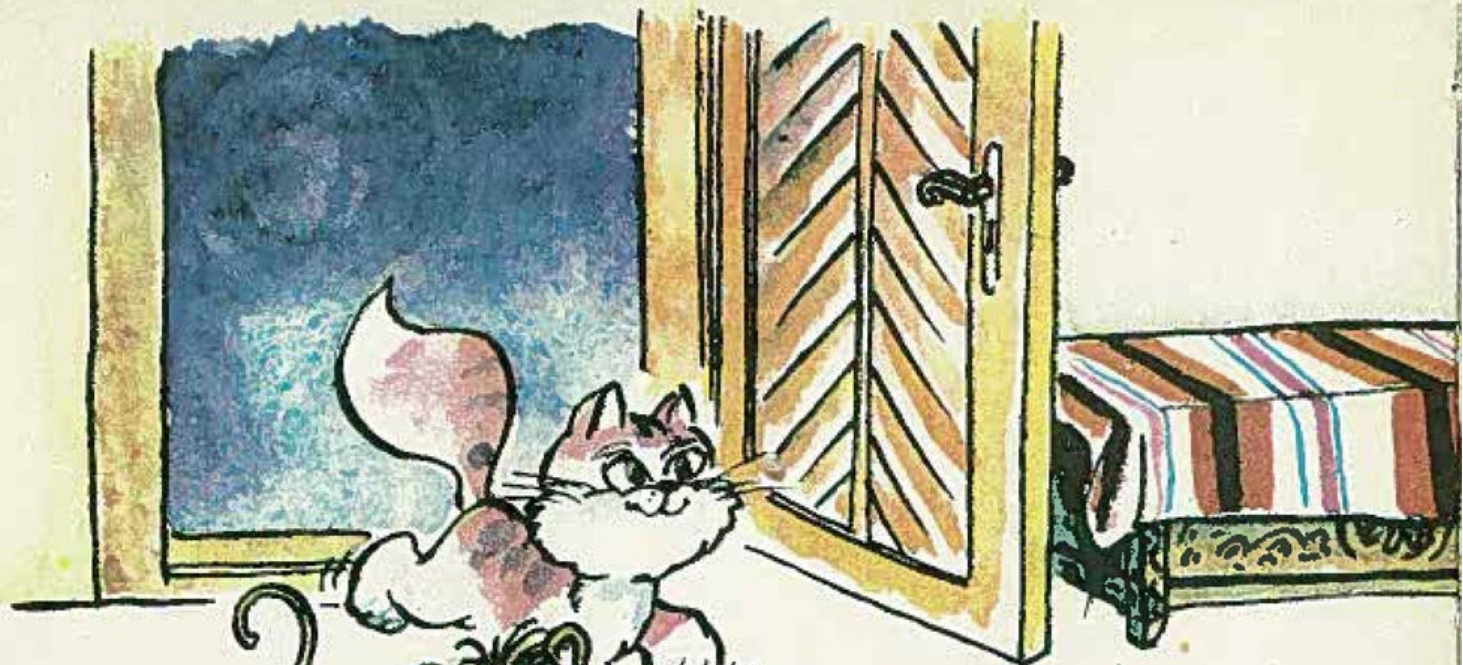

**În fereastră ploi mărunte
Nu mai conteneau să cearnă
Peste măgure cărunte
Picla prinse să se-aștearnă
Și venea vuind din munte
Vîntul răsuflînd a iarnă.**

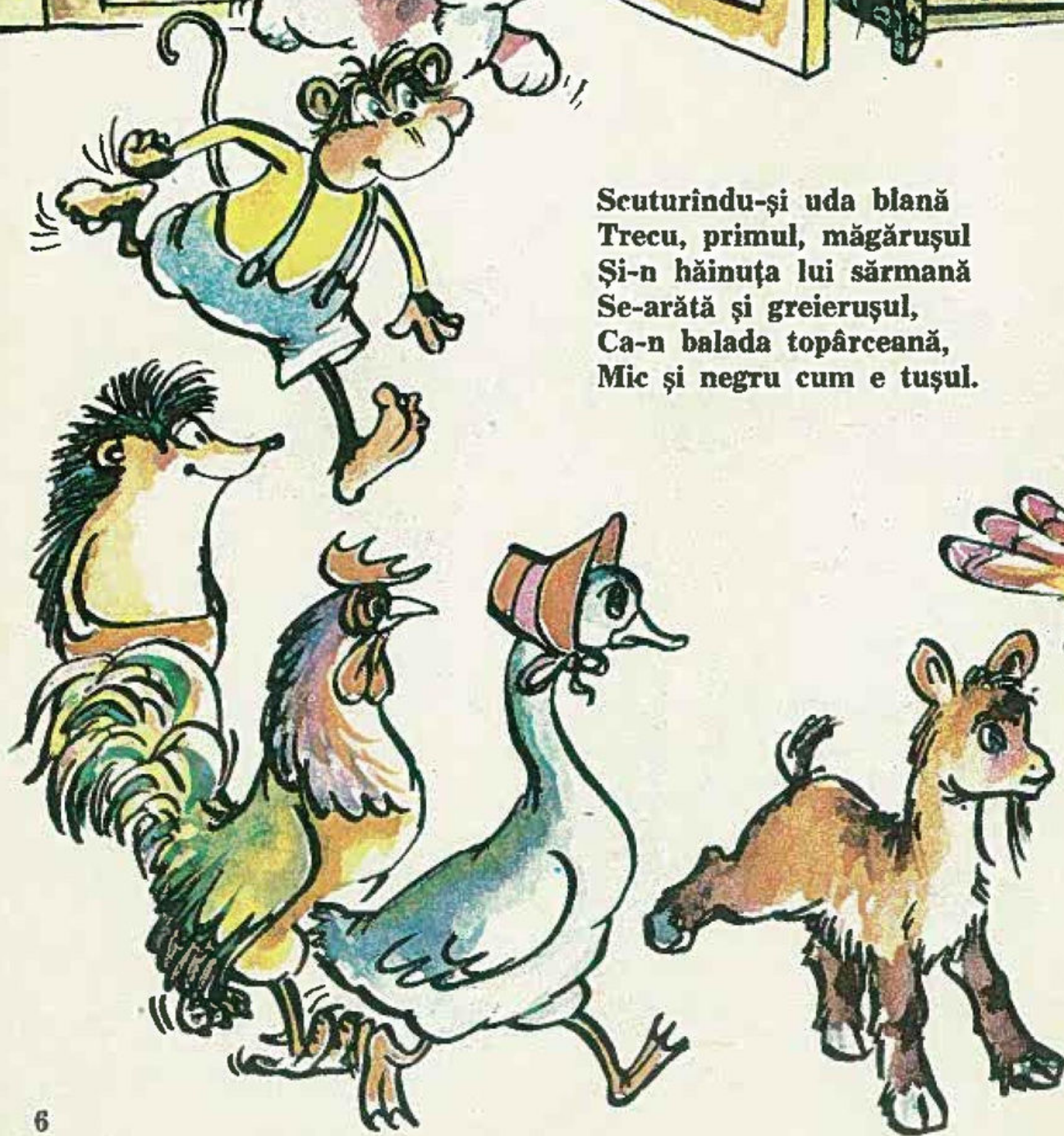
Aprinsei dar, o lumină
Și luai în mâini vâtraiul
Ca s-așîț cu el, de cină,
Cît mai iute jăragaiul.
Fiersei lapte-o oală plină
Și-n ceaun turnai mălaiul.

Însă-mi fuse la văpaie
Toată tihna tulburată
Cînd la geam, afară-n ploaie,
Cineva-ncearcă să bată.
— Intră ! — am zis și în odaie
A intrat o-ntreagă ceată.

Scuturindu-și uda blană
Trecu, primul, măgărușul
Și-n hăinuța lui sărmană
Se-arătă și greierușul,
Ca-n balada topârceană,
Mic și negru cum e tușul.

Apoi melcul cel cuminte-n
Casă se tîri, pe-o coastă.
Sări pragul iedul sprinten
Și intră și gîsca proastă
Și cocoșul roș cu pinteni
Și cu-nflăcărată creastă.

Și-au țișnit : și-un cuc, pe ușa,
Drept spre vatra încălzită,
Și ariciul de cenușă
Cu spinarea-nțepenită,
Și maimuța jucăușă
Și pisica miorlăită.

Eu văzînd că-ți pare bine
De ciți oaspeți vin din crînguri
Și că-n ceasul blîndeii cine
Nu sîntem atît de singuri,
Adusei pe masă pline
Încă zece cești și linguri.

Și ca nu cumva-n omături
Vremea pe meseni să-i prindă,
Le-așternui de-ndată pături
Și saltețe moi prin tindă,
Ba și-n cuhnia de-alături,
Sub un horn sau sub o grindă.

Iar cind vrură să-mi plătească
Pentru han și ospătare,
Eu, drept preț, să povestească
Le cerui la fiecare
Tot ce pot să-și amintească
Ei din viața călătore.

Erai mică și voioasă...
Ți-amintești? cădea zăpada
Troienind pădurea deasă
Și-astupindu-ne ograda ...
Dar ce foc ardea în casă !

...Și-ncepea și zeciada !

La cina de veghe al lămpilor, cina luind sfârșit, oaspeții se așezară în cerș pe scăunelele din preajma vetrei unde Bunicul, potrivind butucii pe foc, spuse cu glasul tainic :

— Iată, prieteni, a venit sorocul să-mplinem învoiala făcută. Noptile de-acum vor fi lungi... Iar pentru ospătare și han ne datorăm o poveste pe noapte. Așadar, sîntem gata să auzim cele povești !

Dar pe fețele lor cobori umbra sfielii. Și toți se priveau pe furis, și toți se îndesau între ei, și unul îl îndemna pe celălalt, și nimeni nu îndrăznea să înceapă. Numai în Arici nu se îndesa nimeni.

— Vai ! namila asta de măgăruș n-are astîmpăr deloc, scînci Greierușul. Atît se foiește de tare că mă va strivi pîn-la urmă !

Și dintr-un salt ajungînd în mijlocul cercului, făcînd o plecăciune adîncă la toți, ceru să vorbească el primul. Fetița era numai ochi și urechi, îi deslușea toate mișcările, însă nu era chîp să-i priceapă cuvintele.

Atunci Bunicul, căruia toate graiurile îi erau cunoscute și care își iubea atît de mult nepoțica încît n-ar fi vrut niciodată s-o vadă mîhnită, îi veni în ajutor, tălmăcînd rînd pe rînd istorisirile oaspeților săi adăugînd însă și acele întîmplări pe care uneori aceștia, din sfială sau din nebăgare de seamă, uitau să le mai amintească. Astfel, în prima seară, puturăm afla, din limba greierilor în limba oamenilor, povestea în care

ZECE GREIERI, VERI PRIMARI SE FĂCURĂ LĂUTARI

— «Zece greieri lăutari
Și săraci și veri-primri
Se gindiră noaptea-ntreagă
Ce să facă și să dreagă
Să mai scoată un ciștig,
Să nu-nghețe iarna-n frig.

Din ei unul, ȚIRIAC
Trase-o fugă-n Cogealac,
Unde-i mai trăia un unchi,
Dar se-mbolnăvi de junghi
C-a umblat desculț prin rouă
Și-au rămas din zece, nouă.

Nouă greieri plini de praf,
Întocmind al lor taraf,
Mai nutreau, acum, speranța
Să se-mbarce la Constanța.

Dar urcară pe vapor
Numai opt, căci MELCHIOR
Cînd a fost să sară puntea,
Îi lovi odgonul fruntea.

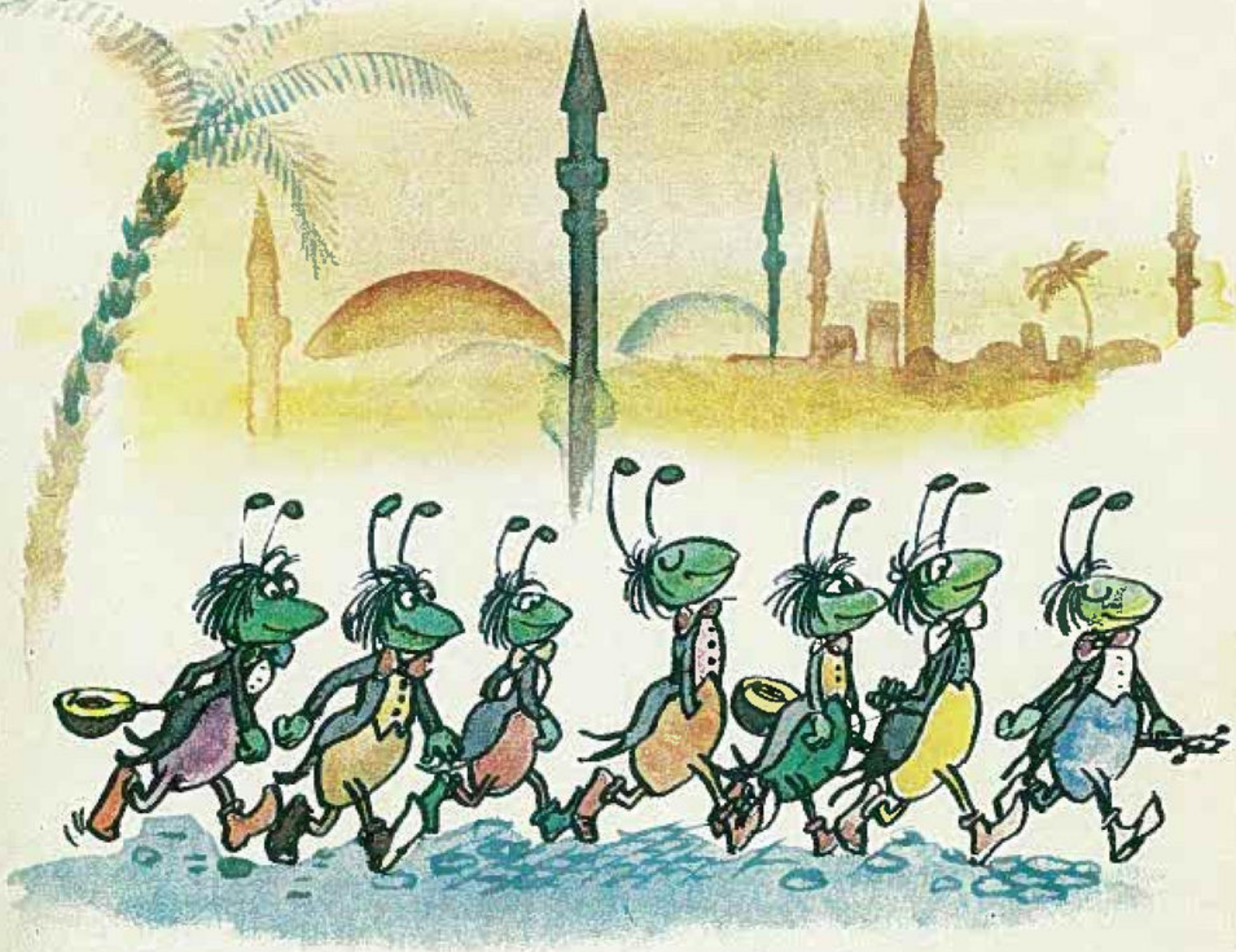

Toți intrară-n magazie,
Însă nu și MINTILIE
Care rămânind la bord
Își dă aere de lord.

Doamne, vai, ce grea năpastă !
Valul cu-nspumată creastă
Se-abătu, din întâmplare
Și mi-l mătură în mare.

Șapte greieri, cu efort,
 Coborîră-n primul port
 Și porniră-n pas fudul,
 De turiști, prin Istambul.

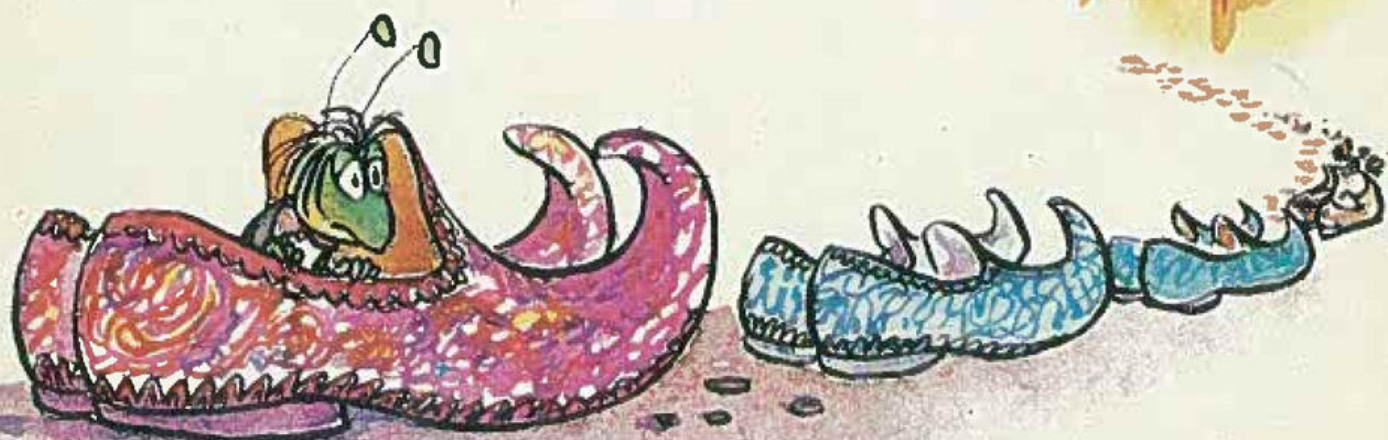
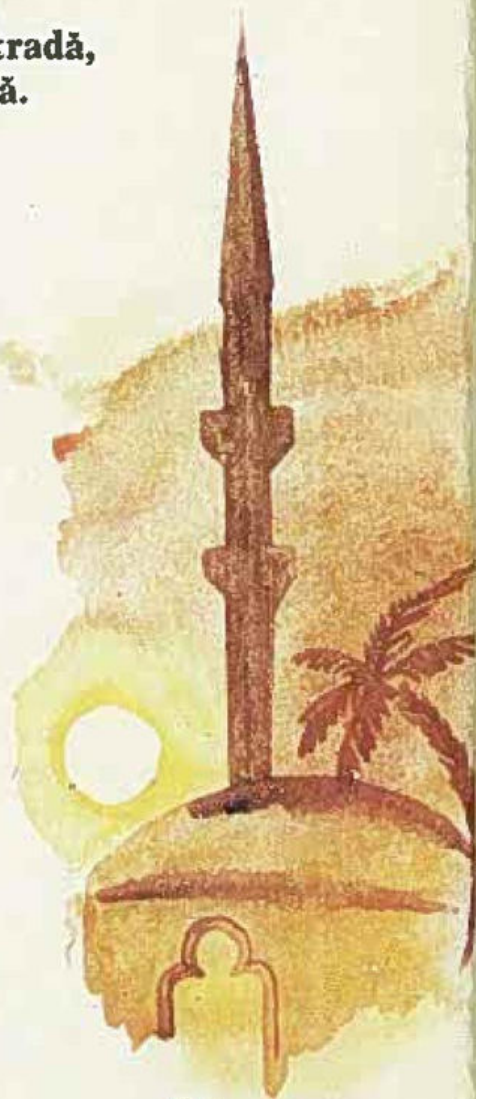
Da-n mulțime din bazar,
 Nesătutul BALTAZAR
 Se pierdu de-ai săi în noapte
 Tirguind castane coapte.

Din toți șase, numai cinci
 Au răzbit, abia pe brînci,
 Căci rămase AFANASE,
 Care se cam încurcase,
 Într-un colț uitat de stradă,
 Vrînd să bea o limonadă.

Cîteșcinci, pe la chindie,
 Au intrat într-o geamie,
 Dar urcară-ncet-încet,
 Treptele spre minaret,
 Numai patru, căci MANUC
 Nimeri într-un papuc.
 (La geamie — știu și cucii —
 Turcii-și leapădă papucii !)

Patru greieri de catran
Văd în drum un geamantan
Și cum n-au bani de hotel
Vor să înnopteze-n el.
Dar intrară numai trei,
Fără bietul BERINDEI,
Căci stăpînul își luase
Geamantanul și plecase.
(Se grăbea, că-l aștepta
Un vapor spre Africa).

Și trei greieri, toată vara,
Țîrîră prin Sahara
Și umplînd de cîtec oaza,
Au băgat în fiare groaza.

Pîn' la urmă-au mai rămas
Numai BICĂ și ISPAS,
Căci netrebnicul VINTILĂ
A fugit pe o cămilă.

Ceialți doi, pe jos, tiptil,
Au tot mers pînă la Nil,
Unde, sus, pe maluri, Bică
Se opri la o furnică.»

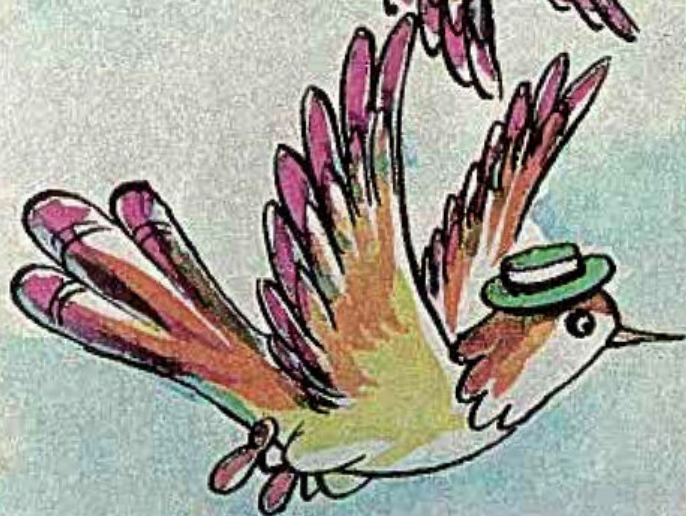
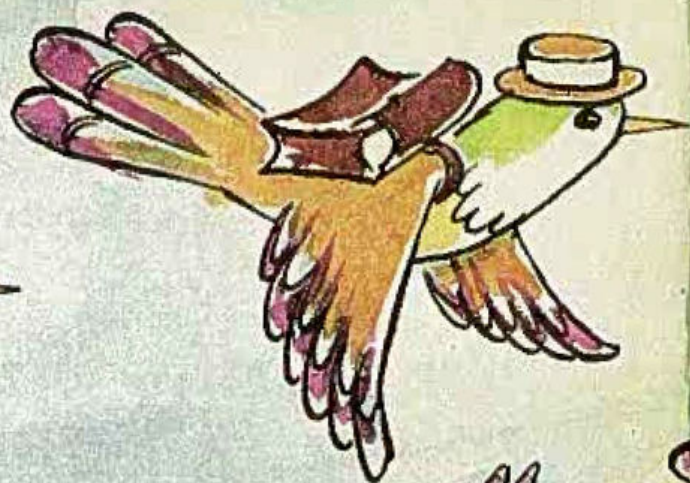

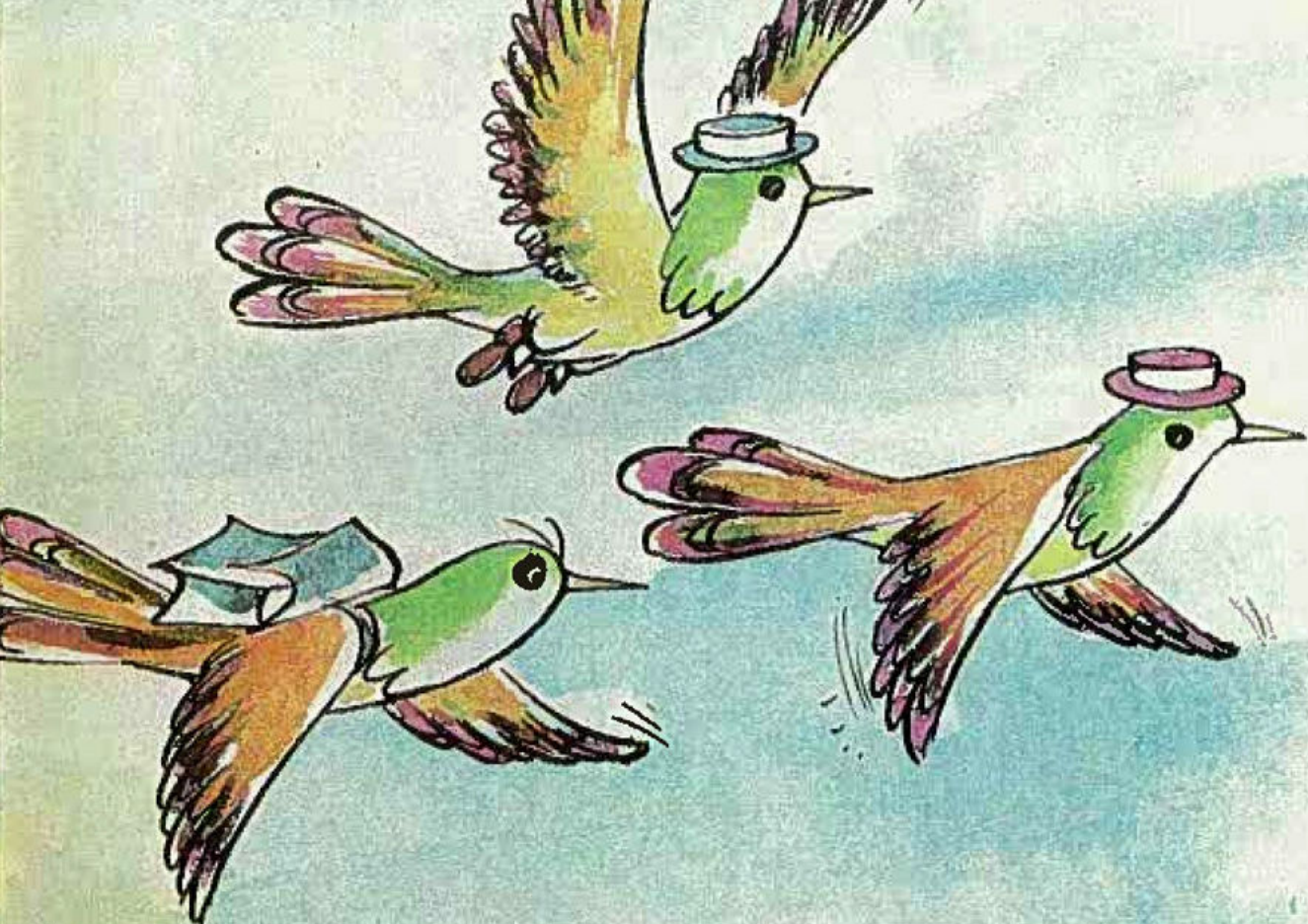
...Numai unul, din toți zece
Greieri cîți au fost să plece,
Obosit, cu fața trasă,
S-a întors la mine-acasă.

Poate mi-a bătut la geam,
Dar se vede că dormeam
Și de-aceea, într-o seară,
Mi-a sărit în călimară.

O fi vrut cumva să-mi scrie
Două vorbe pe hirtie,
Dar nu pot, nici astăzi, bine
Desluși, cum se cuvine,
Ce-o fi vrut să-mi spuie, bietul,
Zmîngăindu-mi tot caietul !

...Ci în seara care urmă, biruindu-și sfiala, Gisca socoti că ar fi rîndul ei să vorbească. Se sculă așadar în picioare dar — fie că porni prea repede, fie că nu era deprinsă a călca pe podele, — se împiedică de covor și căzu răsucită pe spate.

— I-ha-ha ! rîse Măgărușul pleznindu-se cu coada pe spinare.
— Chi-hi-hi ! chicoti Maimuța apucîndu-și codița cu dinții.
— Graba strică treaba ! observă Melcul cu înțelepciune.
— Liniște ! sisii Gisca, dezmeticindu-se din căzătură, dar văzînd cu părere de rău că locul i-l luase Cucul.

Atunci Bunicul tîlmăci, din limba cucilor în limba oamenilor, povestea din care se înțelege limpede de ce

**ZECE CUCI, DEȘI ÎSTETI
AU RĂMAS ANALFABETI**

— «Zece cuci, toți îndrăzneți
Dar grozav de-analfabeți,
Vor să meargă-n târg, departe,
Să învețe-un pic de carte.

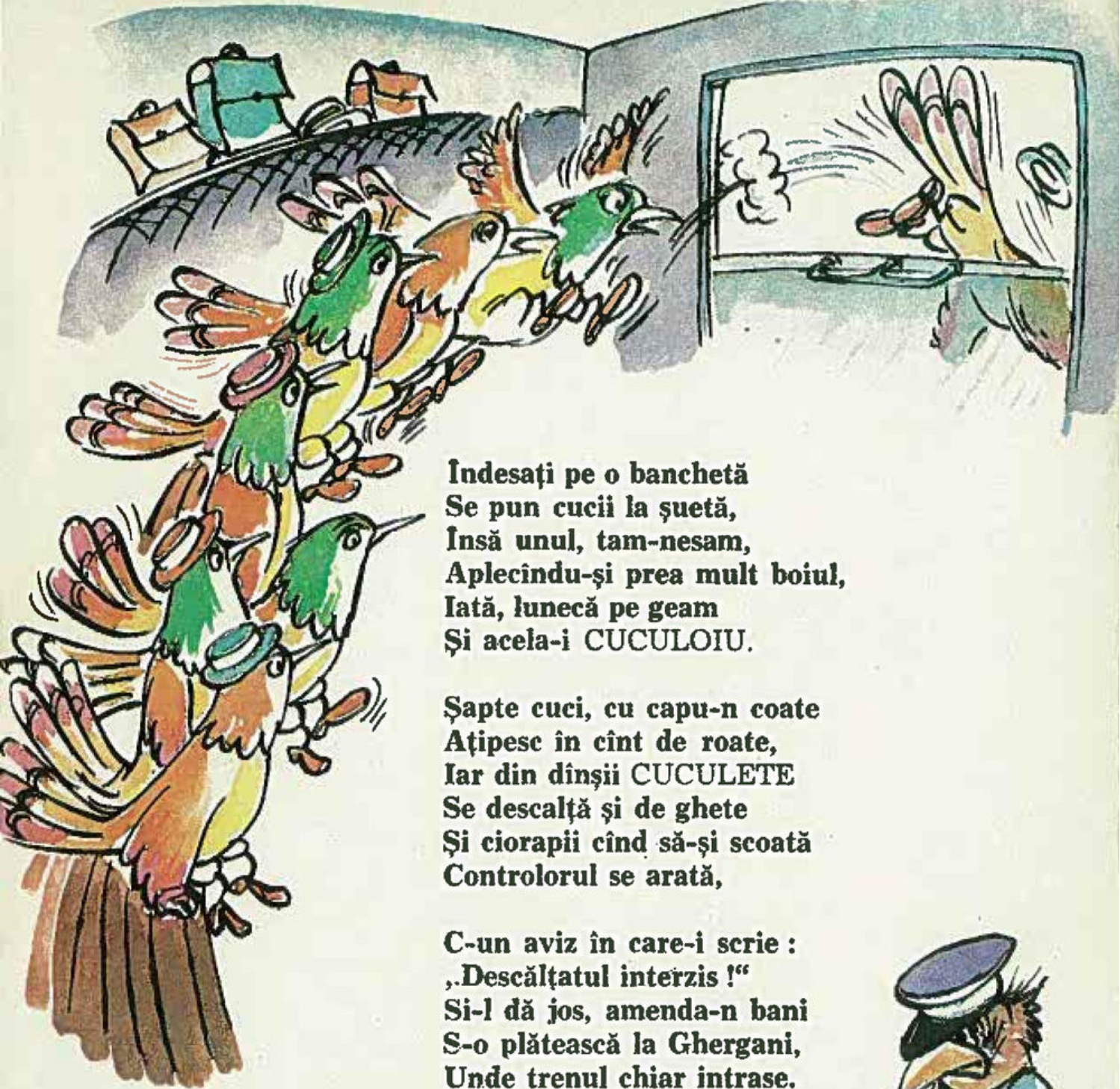
Cel mai leneș CUCULICĂ,
S-a gândit la o adică
Să mai doarmă-un ceas sau două.
Și-au plecat, în zori, doar nouă.

Nouă cucii, în ziua aia,
 Pe peronul din Gheboiaia,
 Cum le-a fost și înțelesul,
 Așteptau să ia expresul.
 Trenul însă l-apucară
 Numai opt. Pe-un colț de scară.
 Fiindcă bietul CUCUȘOR,
 Rătăcindu-se-n popor
 Și pierzându-și un papuc,
 Singurel rămase cuc.

(Poate timp n-a fost deloc
 Sau nici n-a avut noroc,
 Căci, uitasem să vă spui,
 Trenu-acela, unde pui
 Că o dată-n an sosește,
 Dar și-atuncea se oprește
 Nu mai mult — e lucru cert —
 Doar o clipă fără-un sfert !)

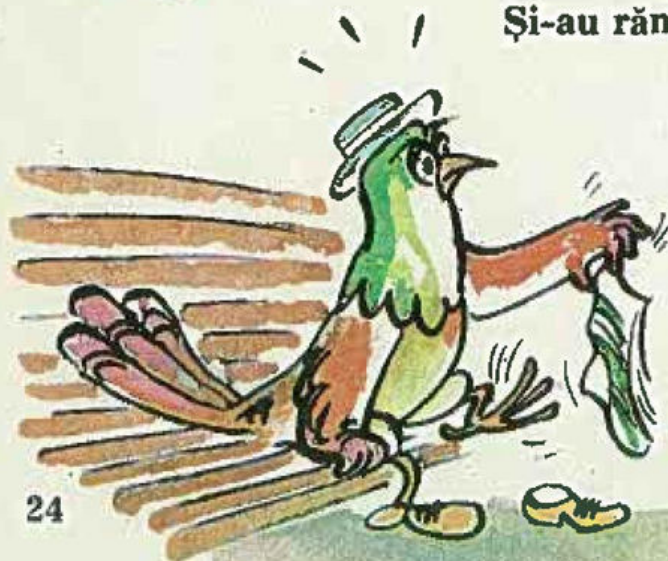

Indesați pe o banchetă
Se pun cucii la șuetă,
Însă unul, tam-nesam,
Aplecindu-și prea mult boiul,
Iată, lunecă pe geam
Și acela-i CUCULOIU.

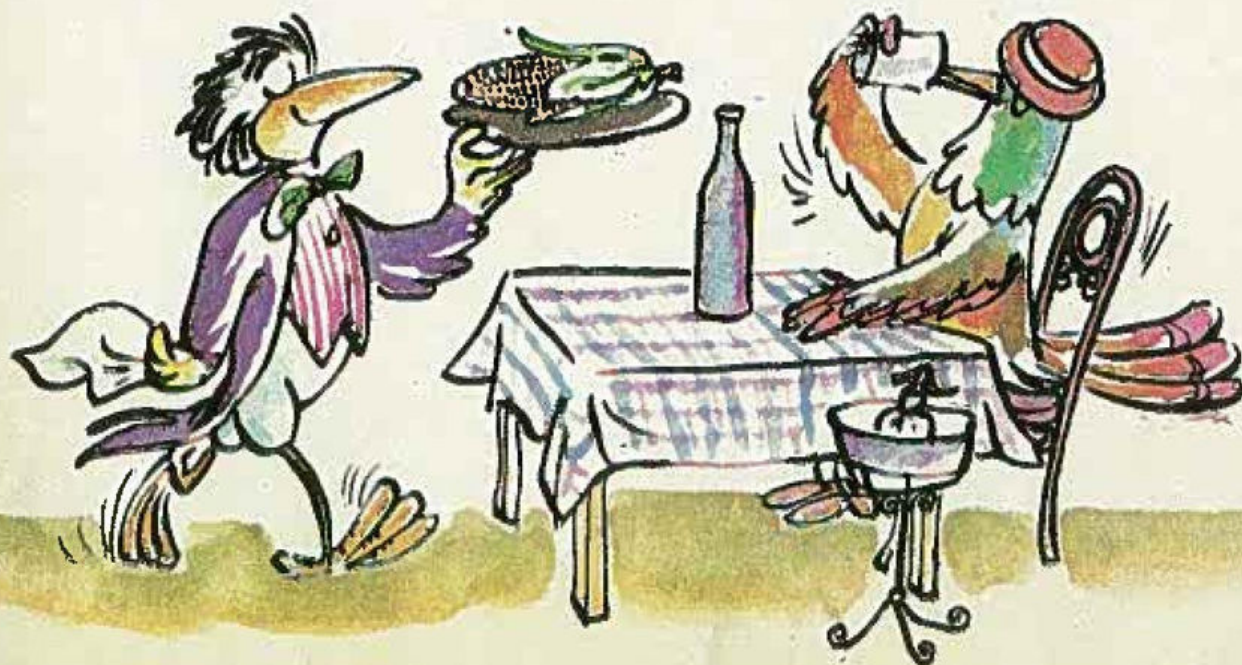
Șapte cucii, cu capu-n coate
Ațipesc în cînt de roate,
Iar din dinșii CUCULETE
Se descaltă și de ghetă
Și ciorapii cînd să-și scoată
Controlorul se arată,

C-un aviz în care-i scrie :
„Descălțatul interzis !“
Si-l dă jos, amenda-n bani
S-o plătească la Ghergani,
Unde trenul chiar intrase.
Și-au rămas din șapte, șase.

Sase cuci cu osteneală
 Coborîră-n Capitală.
 Da'-n mulțimea de tot felul,
 Din ei unul. CUCUCELU.
 Vrînd să afle cît e ceasul
 Își pierdu de ceilalți pasul.
 Și-ntîlnindu-l așadar
 Un milos ceasornicar,
 Într-un ceas cu cuc îl pune,
 Ora s-o învețe-a spune.
 Din cinci cuci, petrecăreț
 Era numai CUCULEȚ,
 Care-ajuns la podul Grant,
 Intră în restaurant.

Ceialți, chiar pe nemincate,
S-au înscris la facultate,
Vor să-nvețe-arhitectură...
Însă trei din ei căzură

La examen : CUCULIȚĂ
Nu avea toc la peniță.

CUCUILĂ toc avea,
Dar să scrie nu știa.

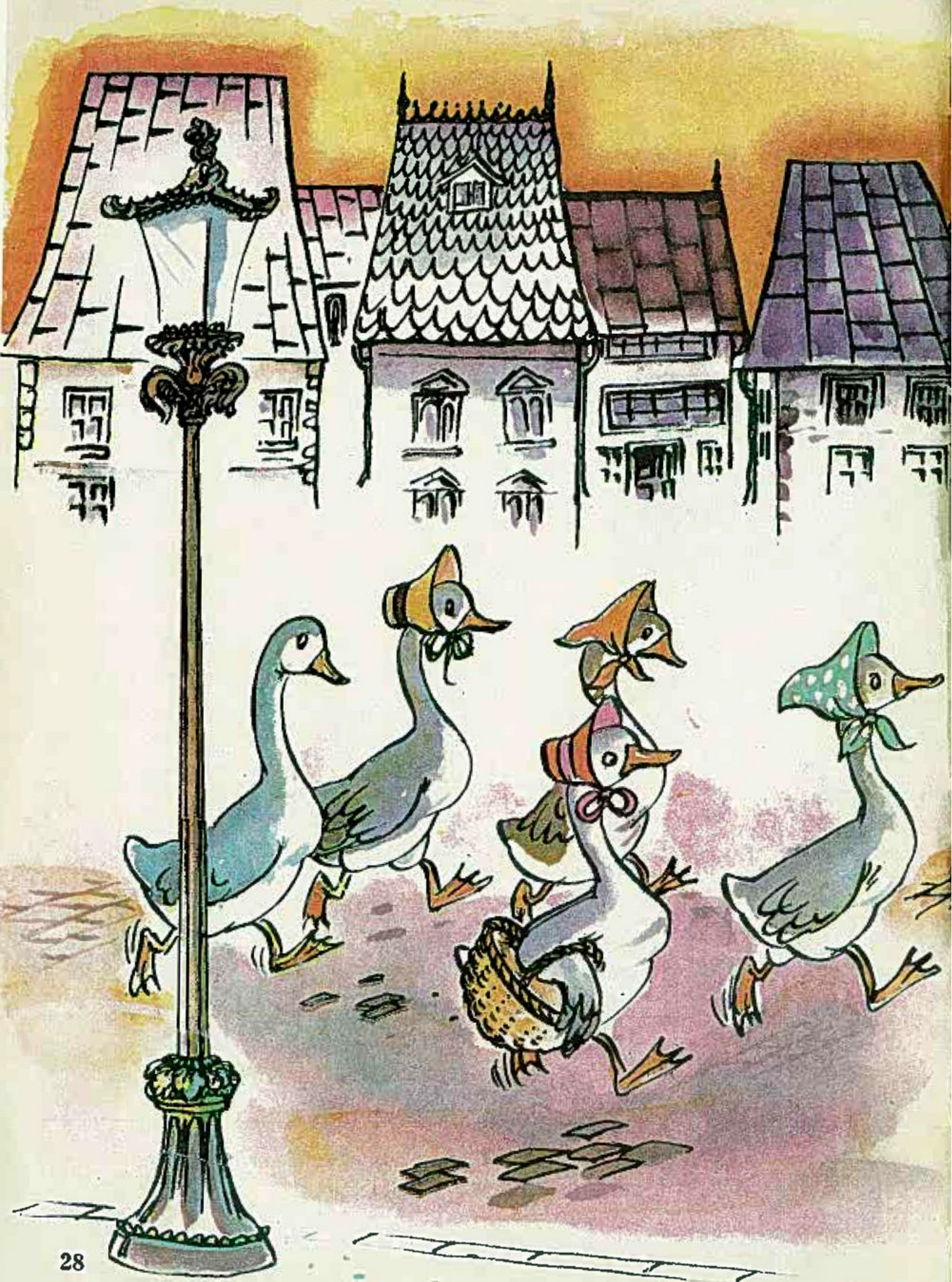

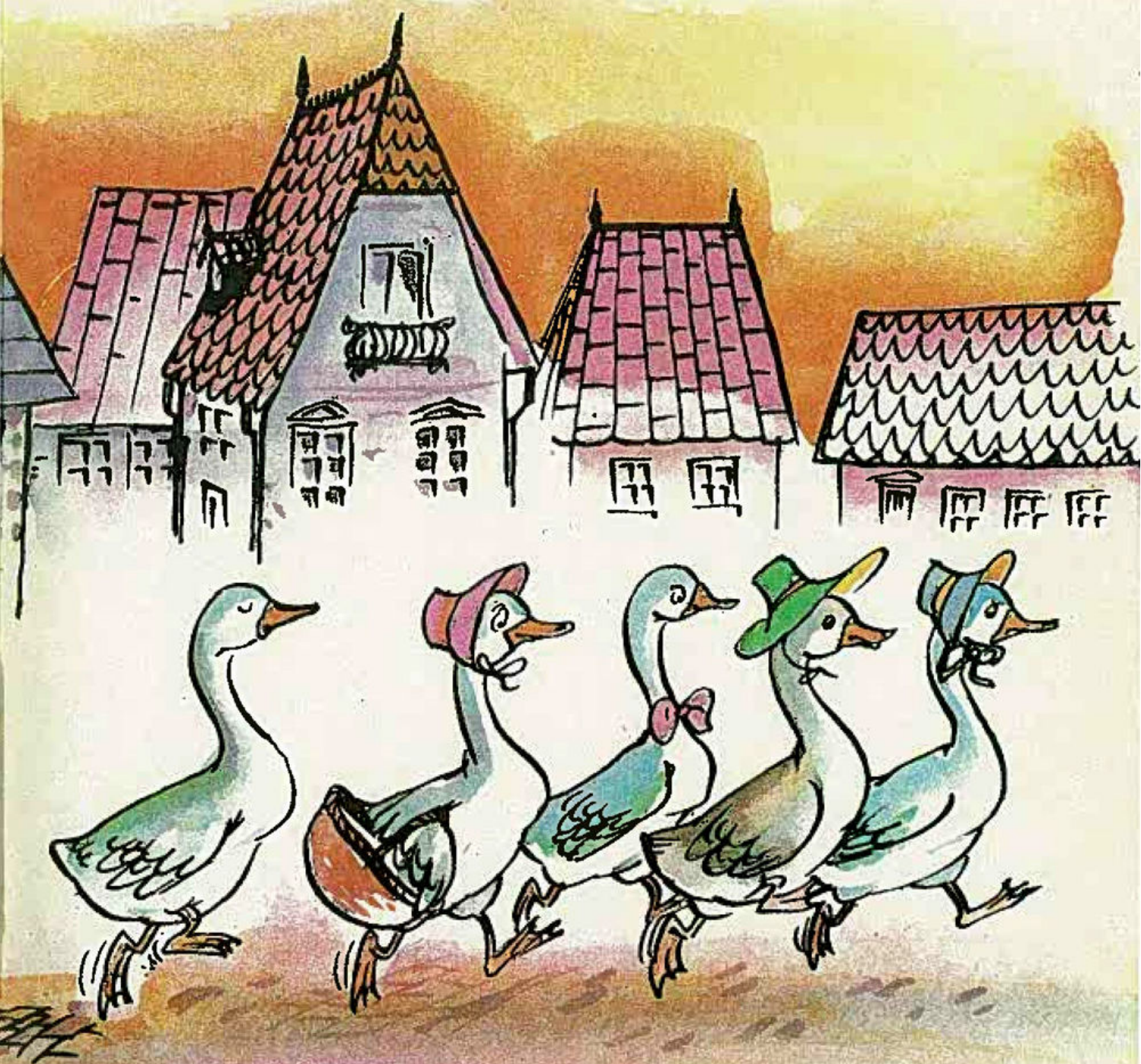
Și își zise CUCUCEANU :
„Eu examen dau la anu' !
Pîn-atunci rămîn haiduc
Vara-ntreagă într-un nuc“

Din toți cucii, unul singur
Azi se recomandă-n crînguri :
Arhitect de cuiburi CUCU !
Tacticos fumînd trabucul,
El îți spune cum se fac
Cuiburi și de pitpalac,
Și de ciori, și de mierlițe,
Și de păsări mai pestrițe.

...Numai cuib de cuc s-arate
N-ar putea, chiar de l-ai bate !

...Ci în seara care urmă, Gisca se ridică din nou și porni dar, de data aceasta, cu mare băgare de seamă, iar Bunicul tălmăci, din limba găștelor în limba oamenilor, povestea în care ni se arată cum

**ZECE GÎȘTE-N GÎND ȘI-AU PUS
SĂ SE-NALȚE CÎT MAI SUS**

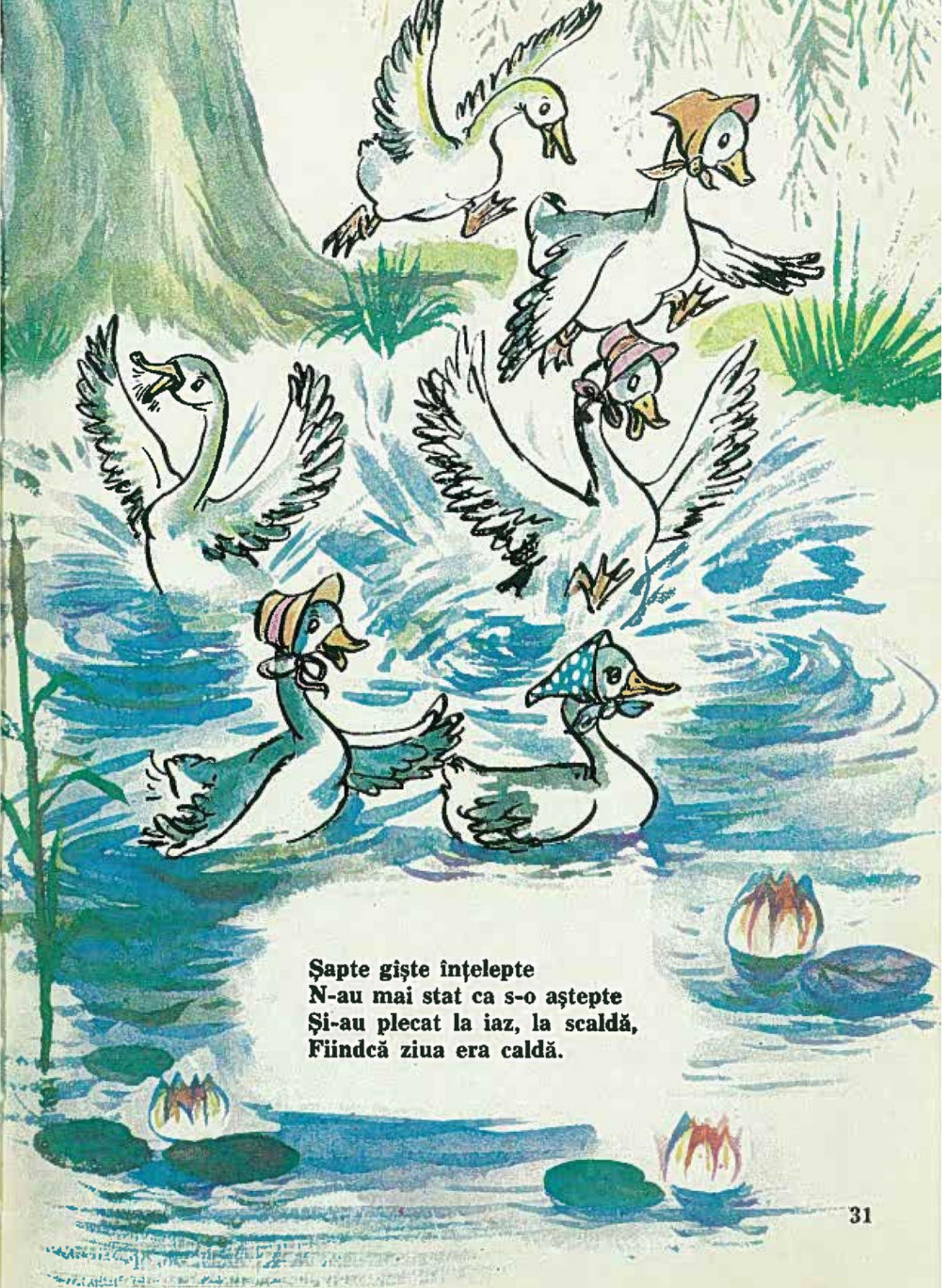

— « Zece giște, către piață,
Au pornit de dimineață ;
Numai una, mai fricoasă,
S-a întors din drum acasă.
I-a fost teamă c-o să plouă
Și-au plecat, spre târg, doar nouă.

Nouă giște-n gînd și-au pus
Să se-nalțe cît mai sus ;
Una, cu mai mult dichis,
A zburat pîn-la Paris.

Celelalte, mai puțin,
Numai pîn-la Bolintin.
Din opt, una a rămas
Să se odihnească-un ceas.

Şapte gişte înțelepte
N-au mai stat ca s-o aştepte
Şi-au plecat la iaz, la scaldă,
Fiindcă ziua era caldă.

Una însă, cum-necum,
Nu avea pe ea costum...
(Poate-acasă și-l uitase)
Și-au intrat în iaz doar șase.

Șase giște-n târgul mare
Lipăiesc pe ulicioare.
Una dintre ele, vai!
S-a urcat în alt tramvai.

Cinci rămaseră — aşadar,
Să se ducă la cizmar
Ca să-şi ieie, câte-şi cinci,
O pereche de opinci.

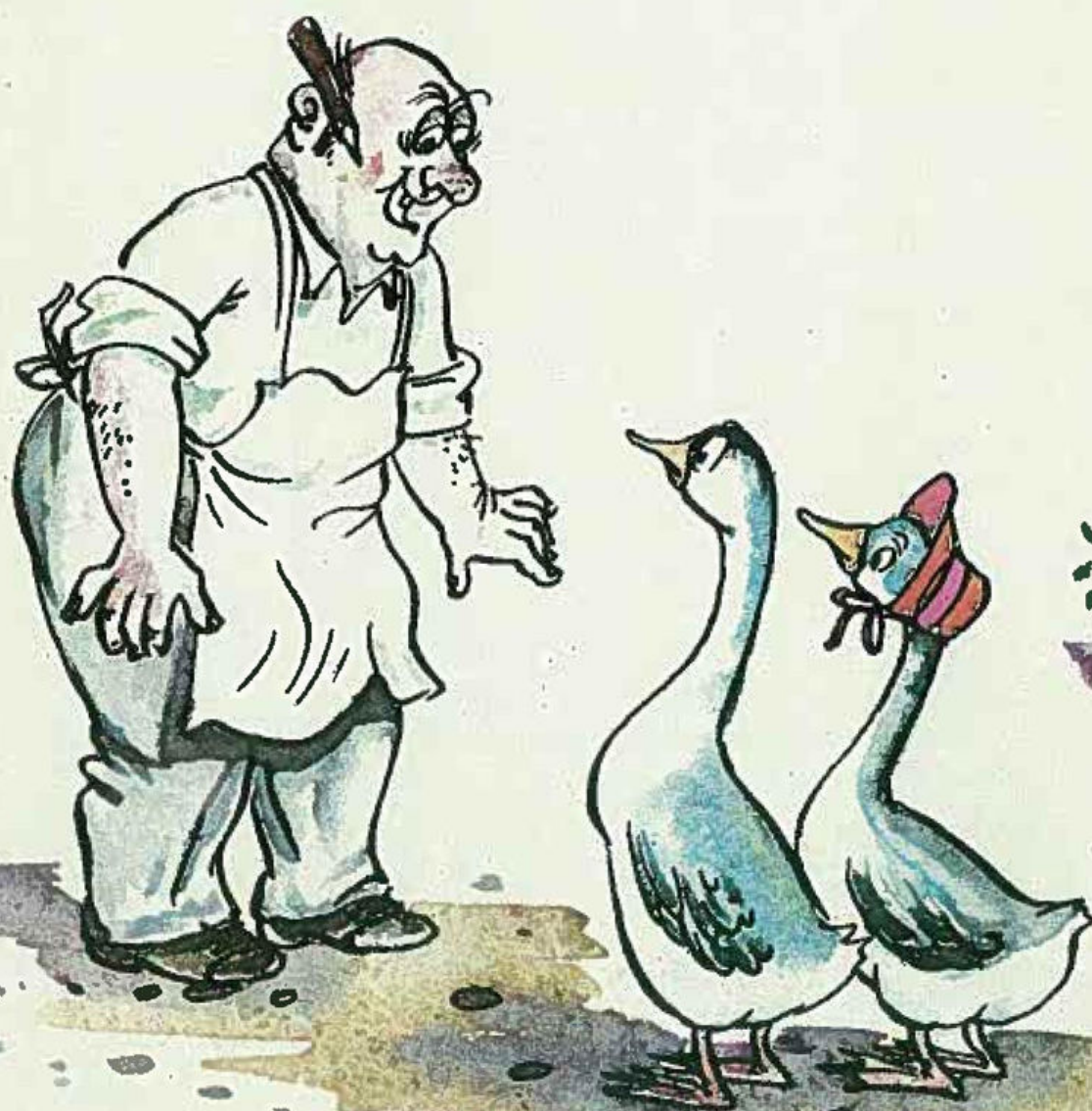
Dar la gîsca mai voinică,
Îi venea opinca mică...
Şi-ncălţate, numai patru
S-au dus seara la un teatru

Vai ! Şi-aici ce nenoroc :
Au găsit un singur loc !
Trei găsiră-abia-abia
Locuri doar la cinema.

Acum, filmul să fi fost
Plicticos şi lung şi prost,
Sau, cumva, de oboseală —
Una adormi în sală ?

Două giște la un han
Dau peste-un hangiu viclean.
El nu cere nici un preț,
Ci le vîră în coteț.»

...Pin'la urmă, prin zăbrele,
Scăpă una dintre ele
Și-ntilnindu-l pe potici
Pe Ariciul-Pogonici,
El a dus în lume vestea
De-ntîmplările acestea.

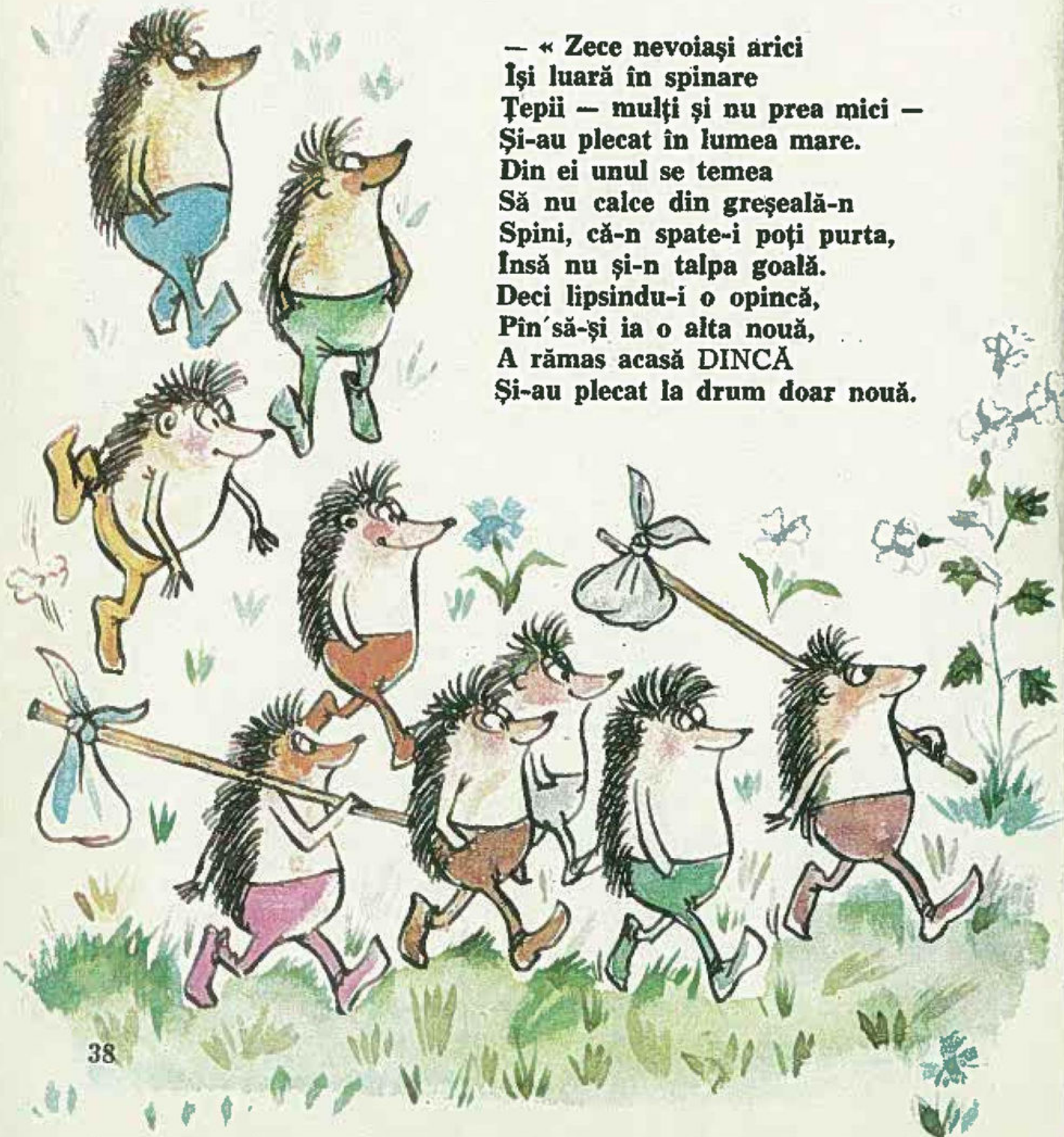
...Ci în seara care urmă, veni rîndul Ariciului. Și toți săriră să-i facă loc împingîndu-și cît mai îndărăt scaunele.

— Bine, că baremi îmi sint respectați țepii! se gîndi el și văzînd cercul lărgit, începu să vorbească. Iar Bunicul tălmăci, din limba aricilor în limba oamenilor, povestea din care am putut afla, printre altele, cum

ZECE ÎNÎMOȘI ARICI SE HRĂNIRĂ CU URZICI

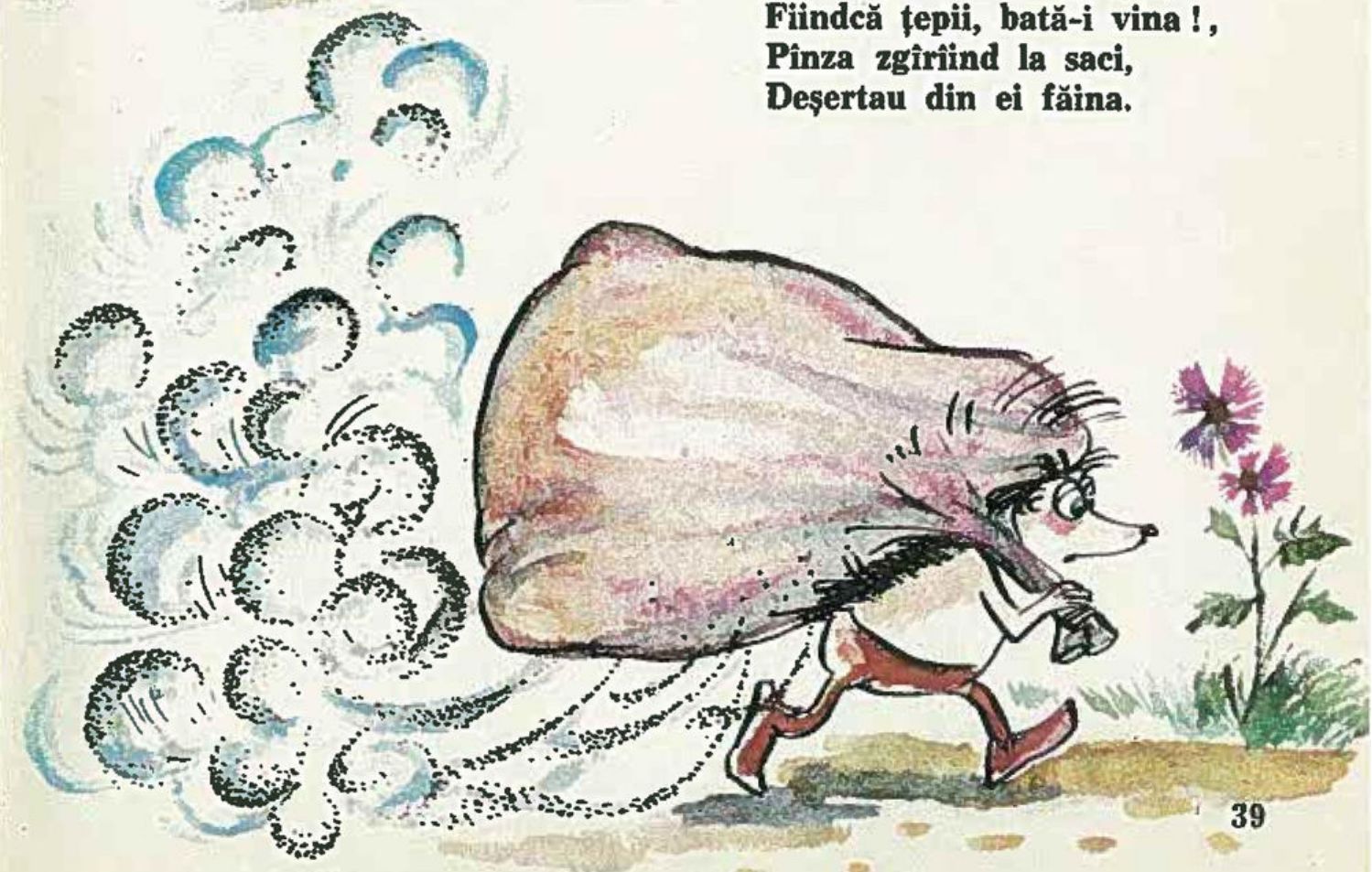

— « Zece nevoiași arici
Își luară în spinare
Țepii — mulți și nu prea mici —
Și-au plecat în lumea mare.
Din ei unul se temea
Să nu calce din greșeală-n
Spini, că-n spate-i poți purta,
Însă nu și-n talpa goală.
Deci lipsindu-i o opincă,
Pin'să-și ia o alta nouă,
A rămas acasă DINCĂ
Și-au plecat la drum doar nouă.

Nouă inimoși arici,
Plini de-avînt și importanță,
Se hrăniră cu urzici
Și trăiră din speranță,
Iar dintr-înșii CALISTRAT,
Cînd trecu pe ling-o moară,
Se tocmi la ea argat
Și munci din zori în seară.
Însă tot n-a strîns pitaci,
Fiindcă țepii, bată-i vina!,
Pînza zgîrîind la saci,
Deșertau din ei făina.

Opt arici cam buclucași,
Roși de-ambii personale,
Au intrat în târgul Iași
Și au tras la „Trei sarmale”.
Dar, de-odată, GARABET
Merse-n târg să-și iee ată
(Ace-avea el berechet !)
Și-ncepu o nouă viață
Deschizînd extravagant
Pe străduța Țepeș-Vodă
Un frumos și elegant,
Pentru domni, salon de modă.

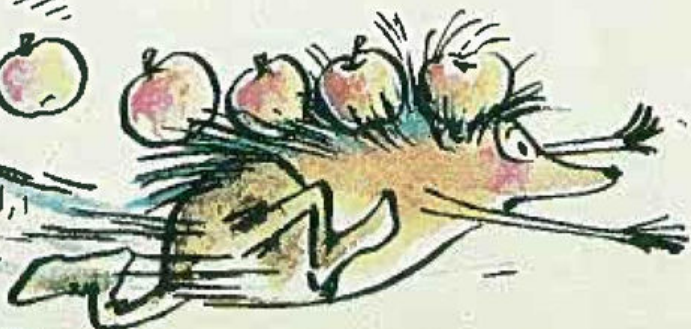

Șapte-arici ai nimănui,
Ispitiți de-o nouă vrajă,
Se duc veseli la Bahlui
Ca să facă și ei plajă.
Unul însă, mai zălud,
Cade fără vrere-n apă
Și-a ieșit, desigur, ud,
Dar cu peștii prinși în țepă.
I-a mers bine, așadar,
Norocosului TÂNASE,
Care a ajuns pescar
Și-au rămas, din șapte, șase.

Neavînd prea mult confort,
Locuind sub o tribună,
S-au îndrăgostit de sport
Şase — arici cu voie bună.
Unul cu mai mult antren
Asaltă şi stadionul,
Jucînd fotbal pe teren,
Dar spărgînd în ţepi balonul.
Publicul, de supărare,
L-a zvîrlit afară-n brinci,
Iar ceilalţi, fără MARDARE,
Au rămas acum cinci.

Cinci-arici de dimineată,
Gospodari, nevoie mare,
Merg să cumpere verdeaţă
În obor la piaţa mare.
Dar, alunecînd, CAHANE,
Neatent, sub o tarabă,
S-a ales cu ionatane
Prinse-n ţepi ca o podoabă.
Şi crezîndu-l hoţ, desigur,
Negustoru-l şi înhaţă
Şi din cinci rămas-au singuri
Numai patru-arici în piaţă.

Patru-arici pe o potică
Se plimbau sub crengi de tei.
Dar din drum se-ntoarse SICA
Și le spuse la cei trei :
— Fraților, vă las cu bine,
Nu mai merg cu voi și pace !
Am văzut un roi de-albine
Și-o prisacă îmi voi face.
Stiu c-albinele sint rele,
Cind cu acul te ajung.
Pentru-oricare dintre ele
Am și eu un ac mai lung.

Trei arici se duc să tragă,
Dintr-o pungă, loz în plic.
Doi luară punga-ntreagă,
Dar n-au cîștigat nimic,
Iar dintr-înșii, mai cuminte,
Cumpătat și fără viciu,
Doar un loz a tras ARVINTE
Și a cîștigat Moskviciul.
Împlinit văzîndu-și visul,
A ajuns șofer de soi,
Iar cind a primit permisul
Au rămas, din trei, doar doi.

Doi arici pe o alee
 În grădină, își țin sfatul.
 Din ei unul vrea să-și deie
 În științe doctoratul
 Și așa-și exprimă DUȚĂ
 Geniala sa idee :
 „Omul vine din maimuță
 Ariciul — din cactacee !“
 Și rămase mai departe
 Cactușii să-i studieze.»

Pe cînd celălalt, de-o parte
 Se-apucă să deseneze,
 Fiindcă fire-avea artistă
 De poet și zîmgălici,
 Ba a scos și o revistă
 Pentru toți copiii mici
 Și toți știu, de bună seamă,
 Că-i ARICIUL—POGONICI.

...Ci în seara care urmă, Melcul străbătu preț de aproape un ceas, drumul de la scăuneț la inima cercului.

— Dacă ne-om grăbi toți așa, spuse Măgărușul, se vede treaba că pe la anul ne vine și nouă rîndul...

— Linișște ! ceru sîsiînd Gîsca.

— Chi-chi-chi ! chicoti Maimuța.

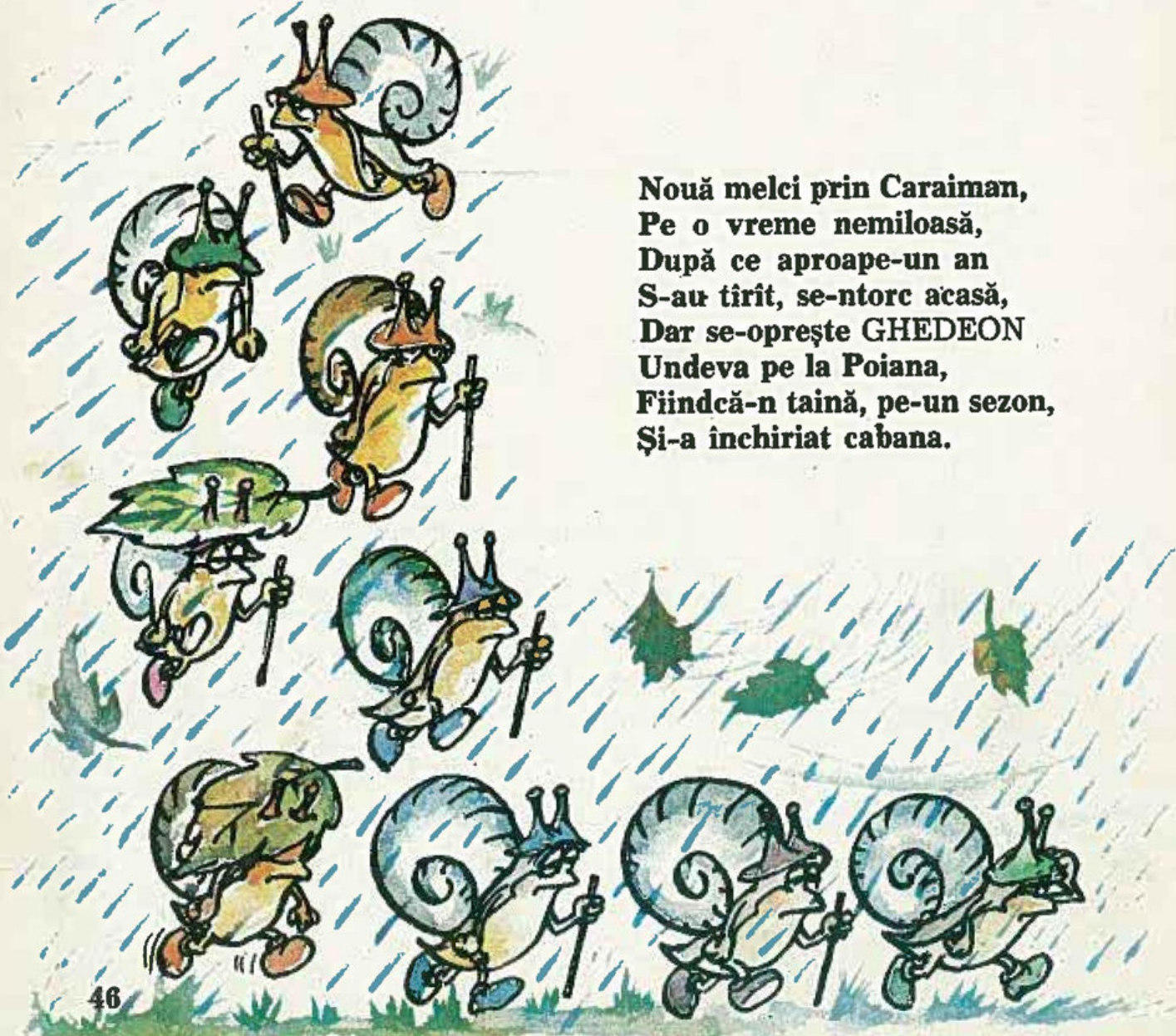
^ Dar Melcul își văzu liniștit de călătorie, și Bunicul, tot liniștit, tălmăci din limba melcilor în limba oamenilor povestea în care

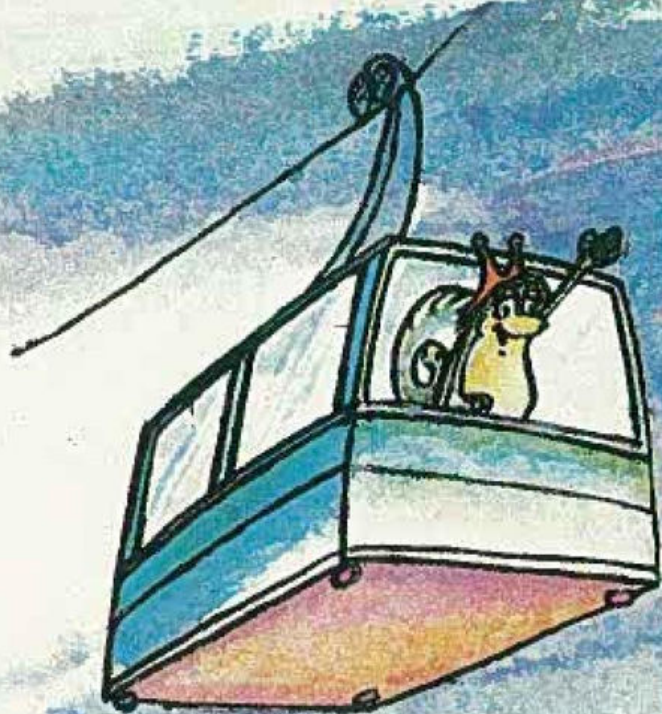
**ZECE MELCI CU COARNE-N FRUNTE
AU ESCALADAT UN MUNTE**

— «Alpiniști chiar din născare,
Zece melci cu coarne-n frunte
Fac o nouă încercare
Să escaladeze-un munte.
Dar dintr-înșii CHIRIAC
Zăbovește înc-o lună,
Ca la vechiul său rucsac
Înc-un petic să-i mai pună.

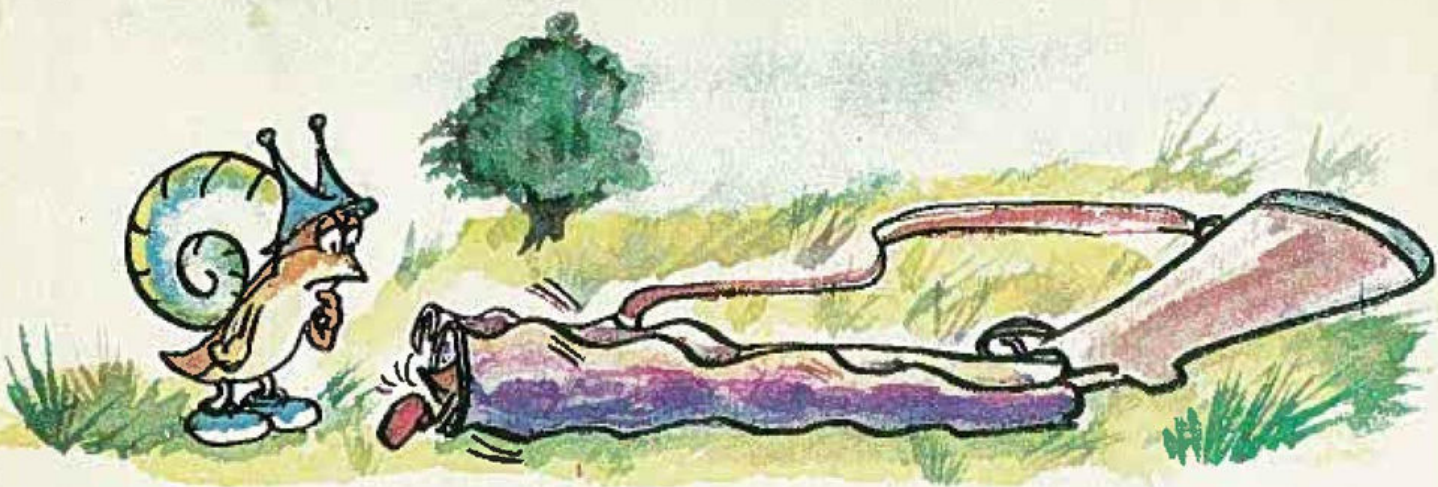
Nouă melci prin Caraiman,
Pe o vreme nemiloasă,
După ce aproape-un an
S-au tîrît, se-ntorc acasă,
Dar se-oprește GHEDEON
Undeva pe la Poiana,
Fiindcă-n taină, pe-un sezon,
Și-a închiriat cabana.

Deci opt melci, cu pasul greu
Lunecau... Dar într-o noapte,
Fire de poet ZAHEU
I-a lăsat pe ceilalți șapte!
— Nu mai merg cu voi pe jos,
Deși locul e feeric...
Sînt cu mult mai bucuros
Să-l admir din teleferic!

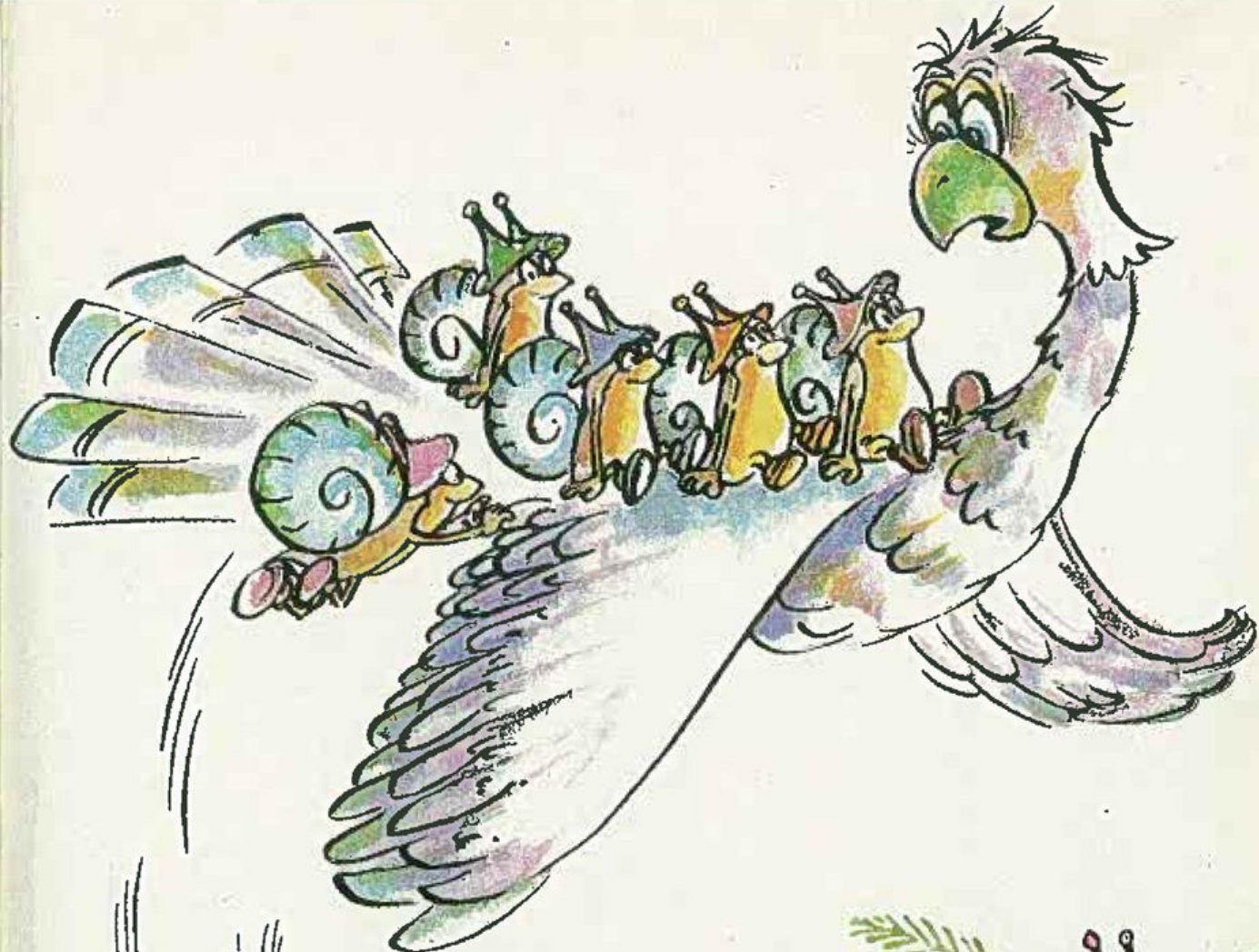

Șapte melci-spoiți cu var
 De o armă-n ierbi dădură.
 Nu-l văzură pe pîndar,
 Care sta într-o răsură.
 Și în țevă, ca-n tunel,
 Au intrat dar numai șase
 Fiindcă n-a fost chip de fel
 Cum să-ncapă și NASTASE.

Cînd pîndarul cel dibaci
 Își descarcă arma-n vaier
 Șase melci țîșnesc buimaci
 Ca rachetele prin aer
 Și din toți i-e dat să pice
 Din văzduhuri, numai STAN.
 Pe cînd ceilalți, ca alice
 Se infig într-un vultan.

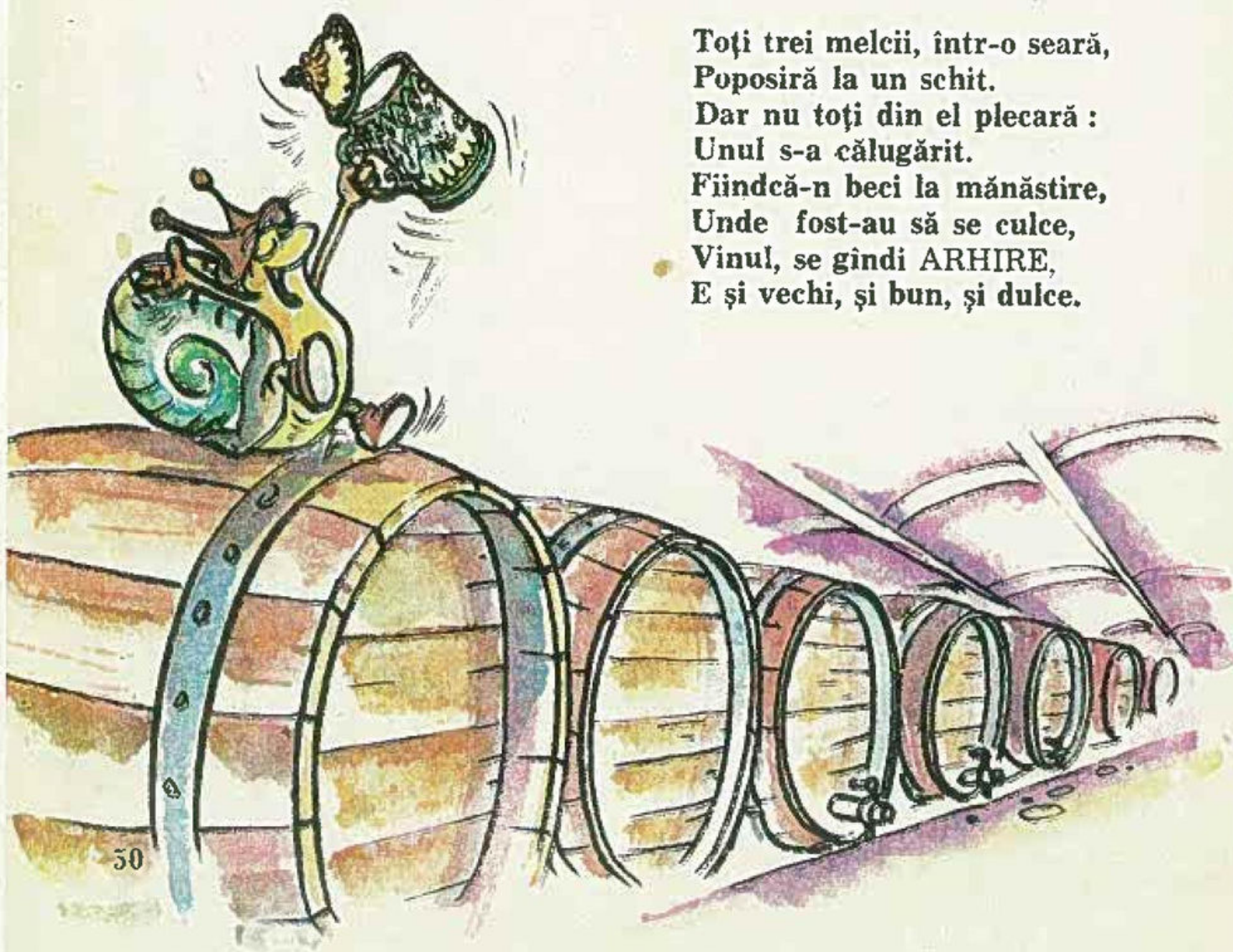
Și cinci melci, purtați pe sus
Au zburat fără să știe
Pin-ce vulturul i-a dus
Într-o insulă pustie.
Iar aicea melcul SILE,
Vrînd să urce-n palmier,
A pierdut mai multe zile
Și-a rămas în vîrf, stingher.

Patru melci vor cît mîi iute
 Să se-ntoarcă împreună
 Și-au pornit cu niște plute
 Pe o mare în furtună.
 Însă valul îi desparte,
 Căci lui bietul MACOVEI
 I-a-mpins pluta-n altă parte
 Si-au rămas, din patru trei.

Toți trei melcii, într-o seară,
 Poposiră la un schit.
 Dar nu toți din el plecară :
 Unul s-a călugărit.
 Fiindcă-n beci la mănăstire,
 Unde fost-au să se culce,
 Vinul, se gîndi ARHIRE,
 E și vechi, și bun, și dulce.

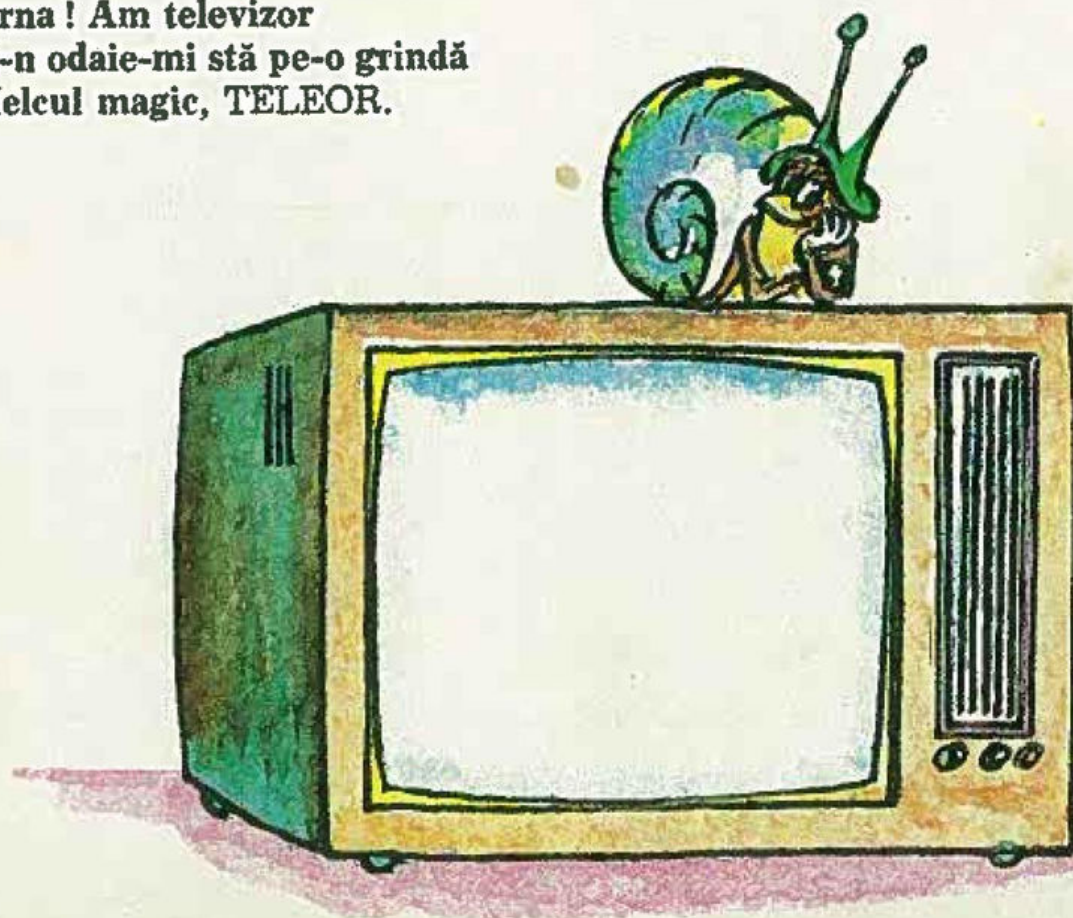

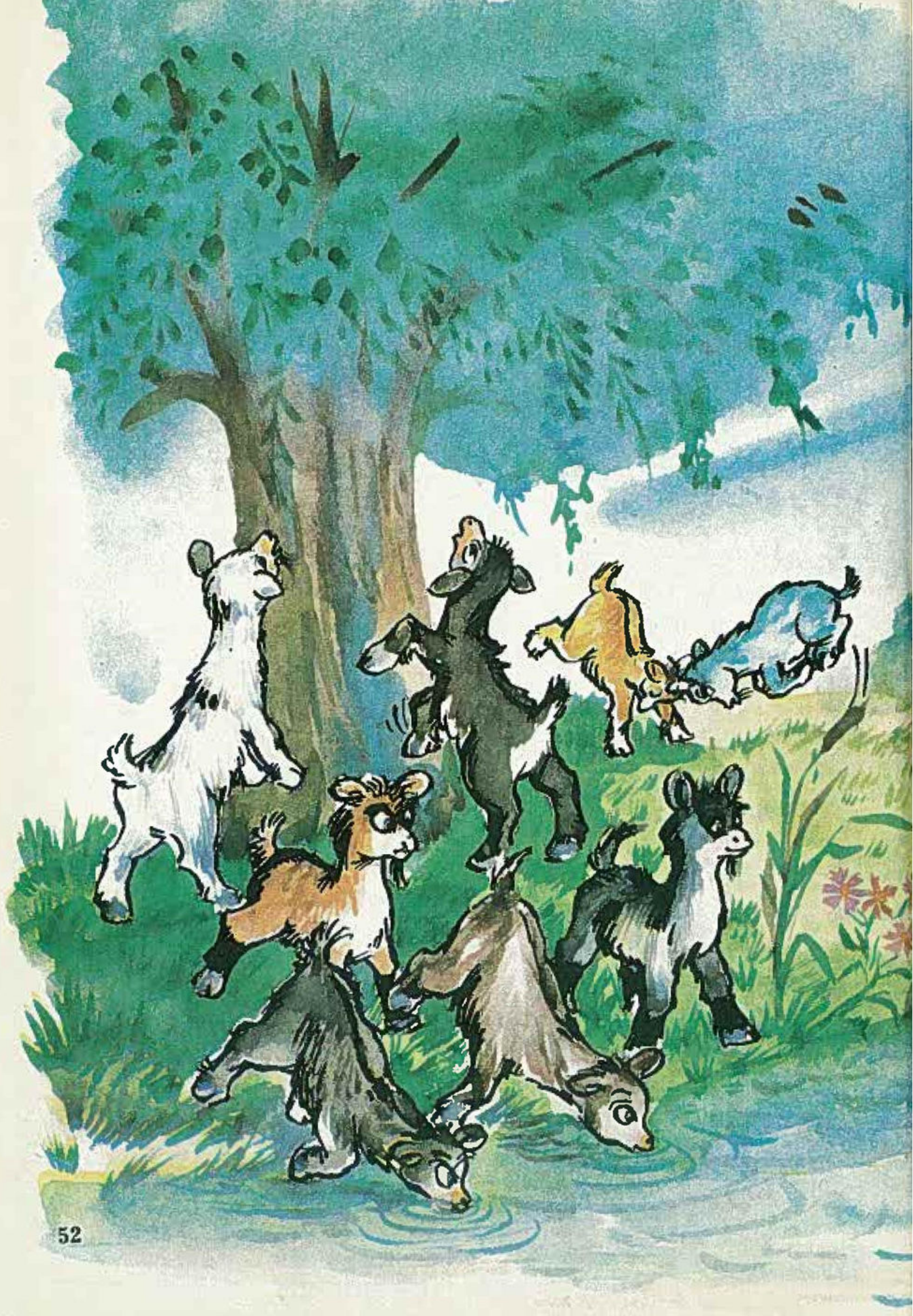
Pe cimpiile natale,
 Lângă malul apei line,
 Obosiți de lungă cale,
 Au ajuns doi melci în fine.
 Și din ei grăsunul MINA,
 Cum trecu de pragul ușii,
 Se culcă, stingînd lumina,
 Adormind buștean ca dușii.»

... Numai unul din toți zece
 Melcii, într-o seară rece,
 Mi-a bătut în geam ușor
 Și mi-a spus convingător :
 — Tot ești singur, ce-ar fi, nene,
 Un televizor să-ți iei ?

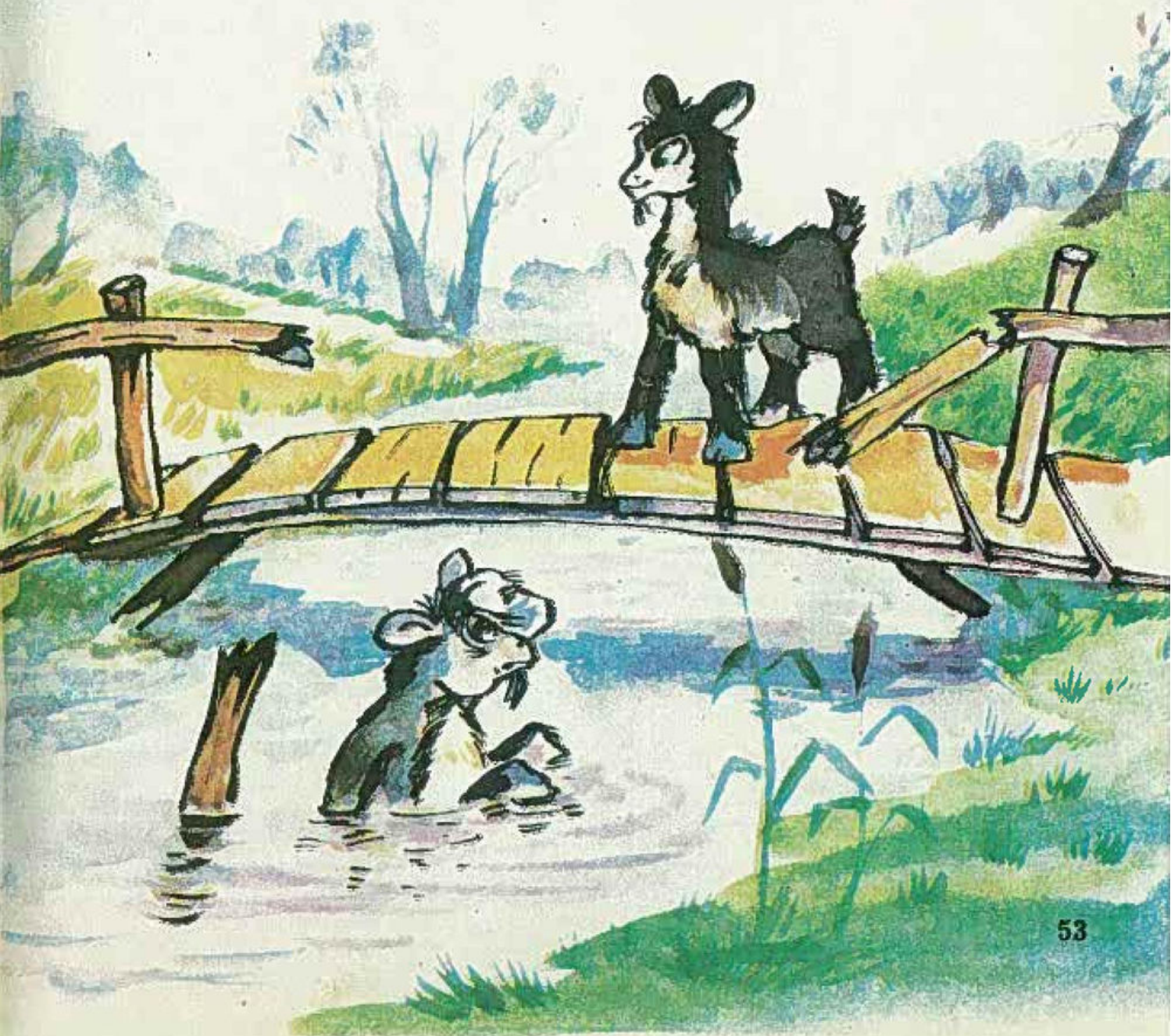
Îi voi pune eu antene
 Să nu cheltui prea mulți lei !
 De-acum poate să mă prindă
 Iarna ! Am televizor
 Și-n odaie-mi stă pe-o grindă
 Melcul magic, TELEOR.

...Ci în seara care urmă, toți îl ascultară pe Ied, în timp ce Bunicul tălmăci, cuvânt cu cuvânt, din limba caprelor și a țapilor în limba oamenilor, povestea în care

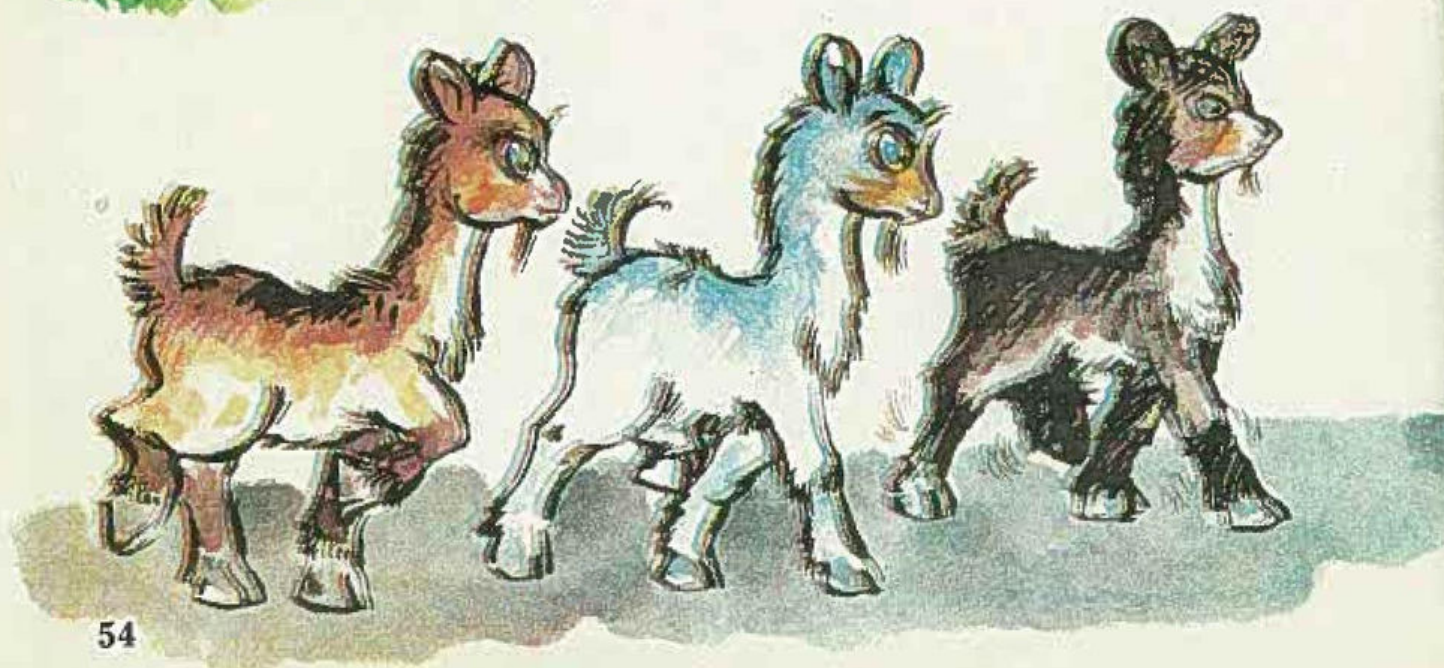
ZECE ÎEZI CA DE ZĂPADĂ S-AU DUS LUMEA SĂ-ŢI VADĂ

— «În străbuna lor livadă,
Săturindu-se să pască,
Zece iezi ca de zăpadă
Se duc lumea s-o cunoască
Dar, ieșind din sat, FIRICA
N-a mai mers că i-a fost frică
Și s-a-ntors'napoi pe rouă,
Și-au rămas, din zece, nouă.

Străbătind voioși șoseaua
Dup-al doilea kilometru,
Nouă iezi mai albi ca neaua
S-au trezit fără de PETRU.
Căci, venindu-i gust de niște
Cucuruz pe jaruri copt,
Se pierdu-ntro porumbiște
Și-au rămas din nouă, opt.

Opt iezi albi și-ntr-o ureche
 Poposiră lângă foc
 Și, trăgind la sorti, de veghe
 A ieșit să stea MOȚOC.
 Însă el, pe foc scorușii
 Ațitind întreaga noapte,
 Ațipi-n spre zori ca dușii
 Și-au plecat la drum doar șapte.

După-atita cale lungă,
 Ajungind într-un zăvoi,
 Șapte iezi vor să se-mpungă
 Între dinșii, câte doi,
 Însă, fără soț, GHERASE,
 Plictisindu-se de moarte,
 Îi lăsă pe ceilalți șase,
 Plecînd singur mai departe.

Neavînd ce să mai facă
După ce păscură iarba,
Şase iezi s-au dus la joacă
Şi s-au pus să sară capra.
Dar, rupîndu-şi nasul, GOANȚA
Fiindcă a sărit pe brînci,
Fu luat de-o ambulanță
Şi-au rămas din şase, cinci.

Deşertîndu-şi portofelul,
Cinci iezi albi petrec la moşi.
Se-nvîrtesc cu caruselul
Si se-ndoapă cu gogoşi.
Da-n curînd din cinci sînt patru
Că-n oglinzile din piaţă
Se văzu şi, idolatru,
A rămas pe gînduri NEAȚĂ.»

...Pe potecile de munte,
Patru iezi țintați în frunte,
Patru iezi cu coada bearcă
Vor acasă să se-ntoarcă.
Pe cînd soarele apuse
Trei ajung la Humulești,
Unde-un hitru moș îi puse,
Într-o carte cu povești.
(Oare știi tu, cine-i moșul ?
De-mi vei zice al său nume
O să-ți dărui cel mai roșu
Și mai dulce măr din lume !)

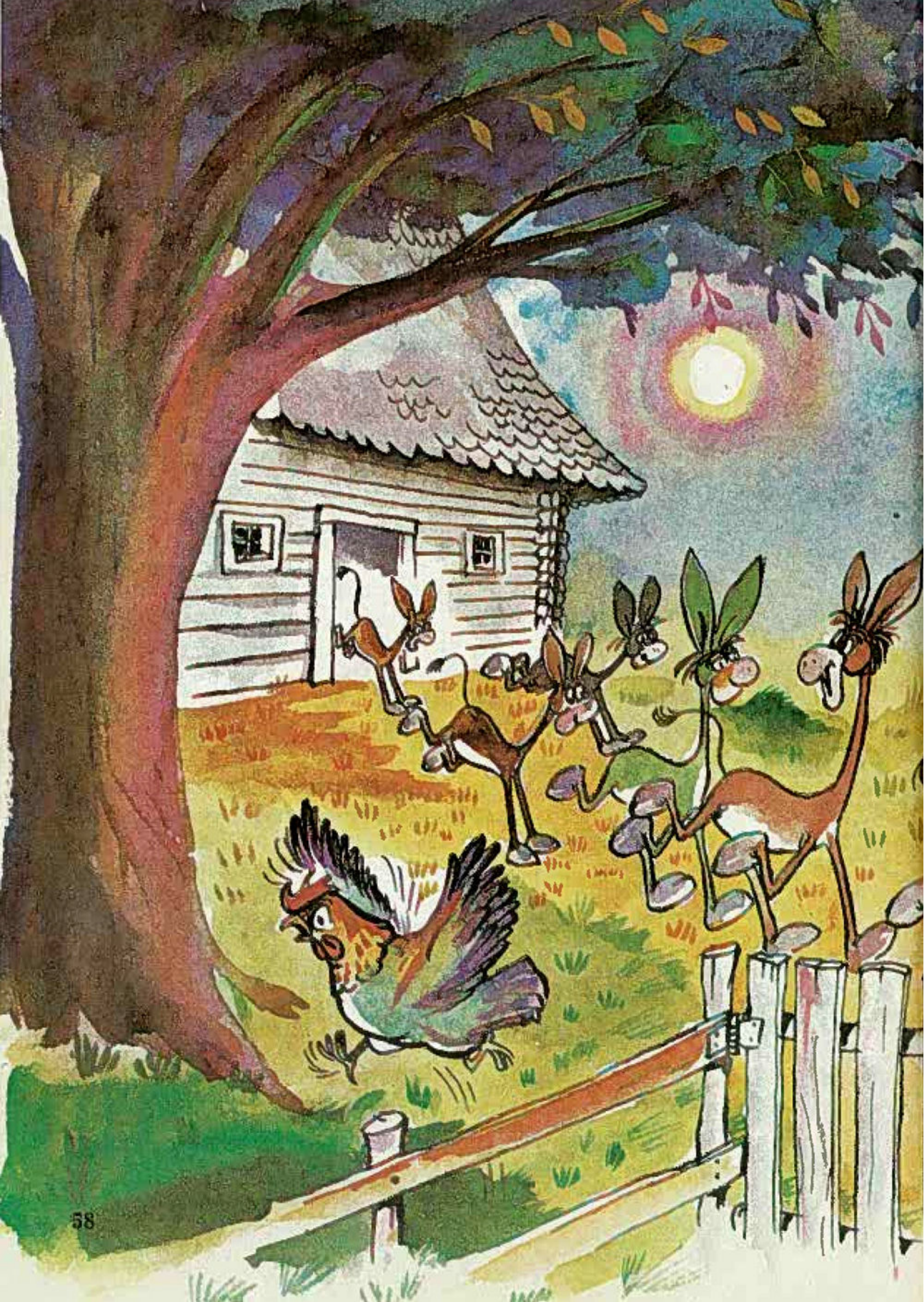
Din toți iezi, așadară,
Ciți plecară într-o vară,

Într-o toamnă mai tîrzie
Numai el a fost să vie,
Să mă roage în chilie
Să-l învăț o meserie,
Să citească și să scrie.
Și, desigur, i-a fost toată
Rugămintea ascultată !
Dar deși silință-și dete
Tot nu știe să citească,
Doar cu fruntea pe-un perete
Poate să se iscălească !

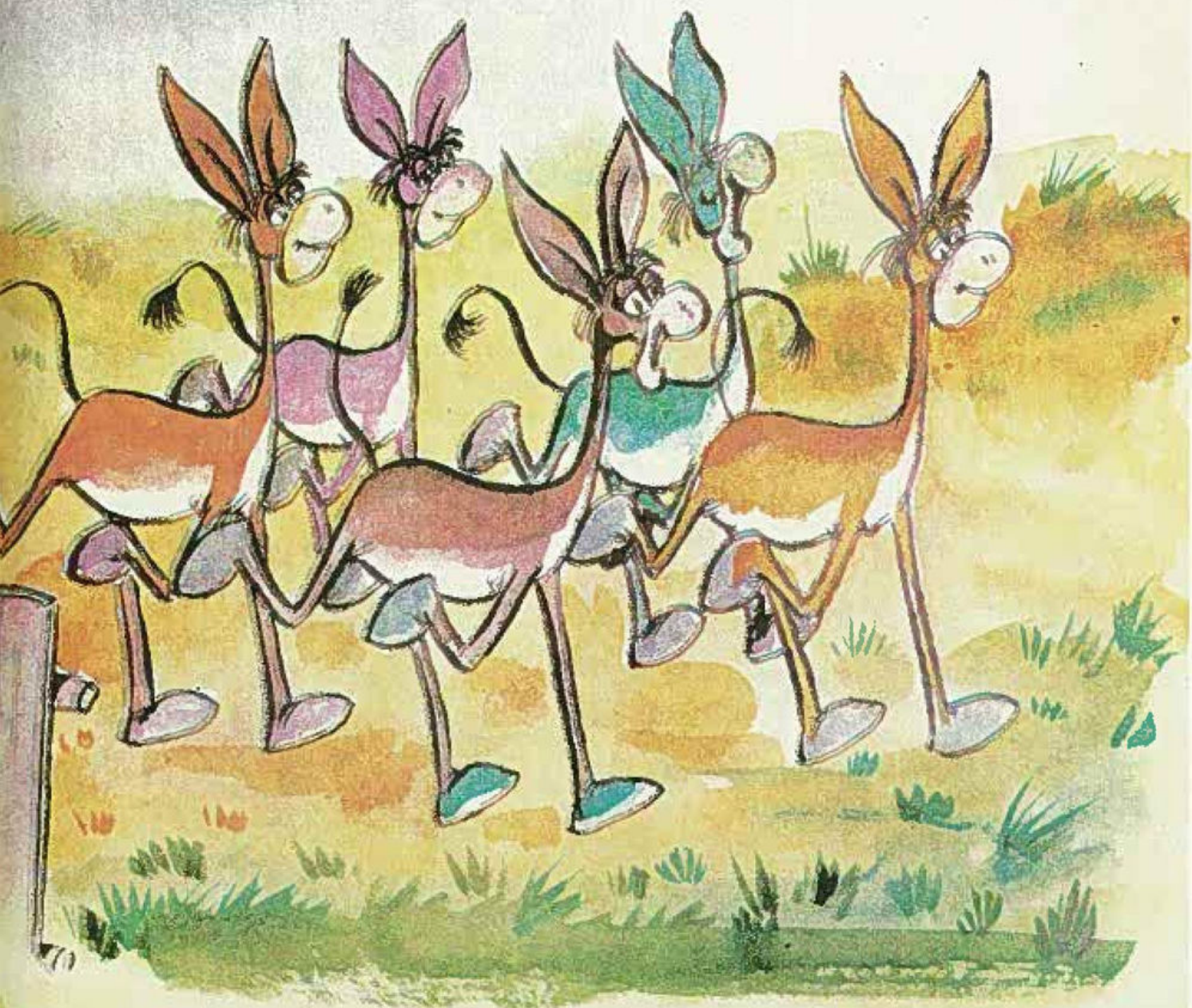
A rămas doar unul singur
Să mai rățăcească-n crînguri.
Unul singur, iedul DUDU,
Cu privirea ca agudul,
Cu blănița de zăpadă
Și c-un negru sfîrc de coadă...

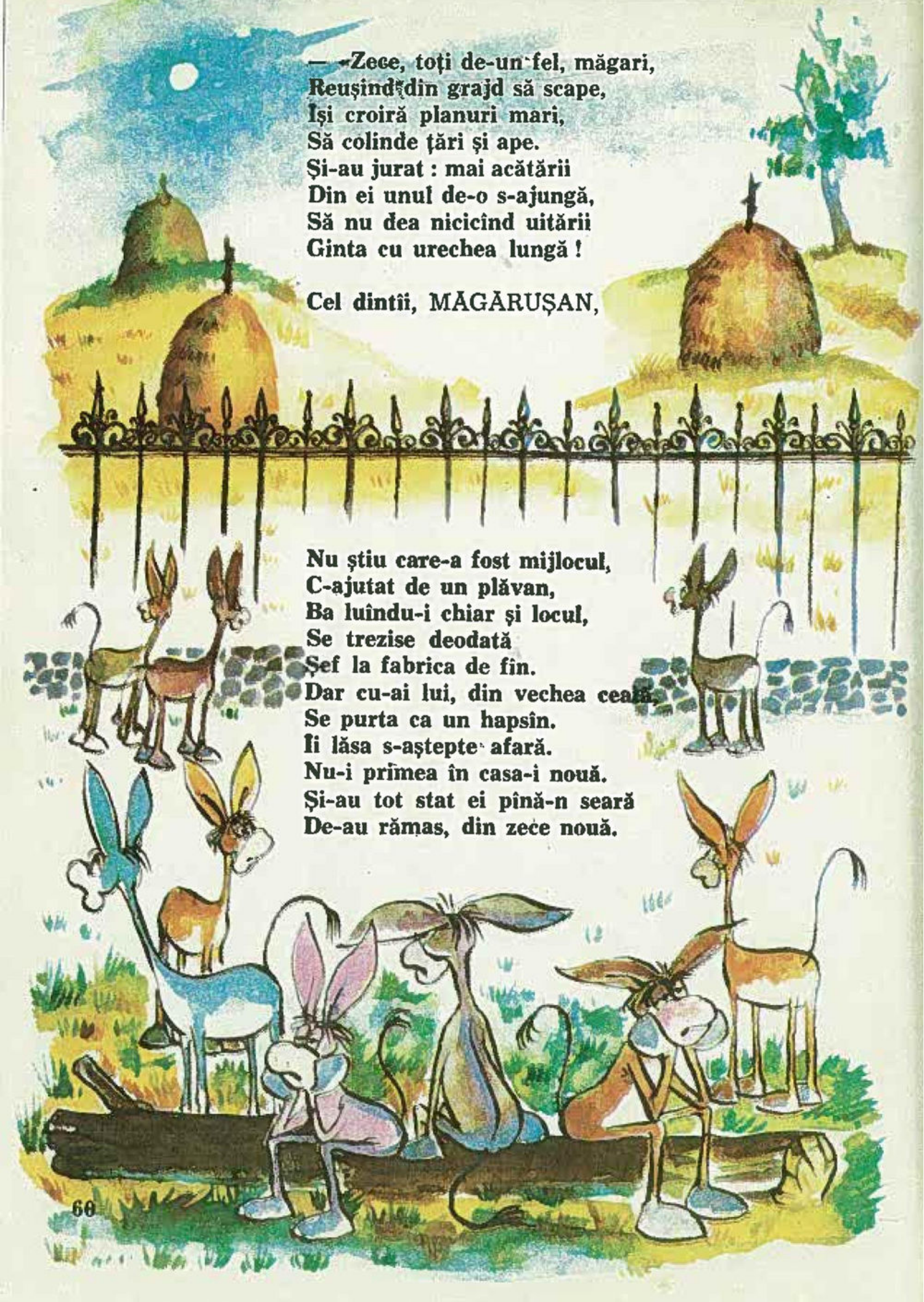

...Ci in seara care urmă, Măgărușul după ce-și semeți bine urechile și după ce-și vintură și mai bine coada, păși, tuși, strănută și spuse povestea unor nemaipomenite și hazoase întâmplări pe care Bunicul le tălmăci din limba măgarilor în limba oamenilor, așa că aflară cum

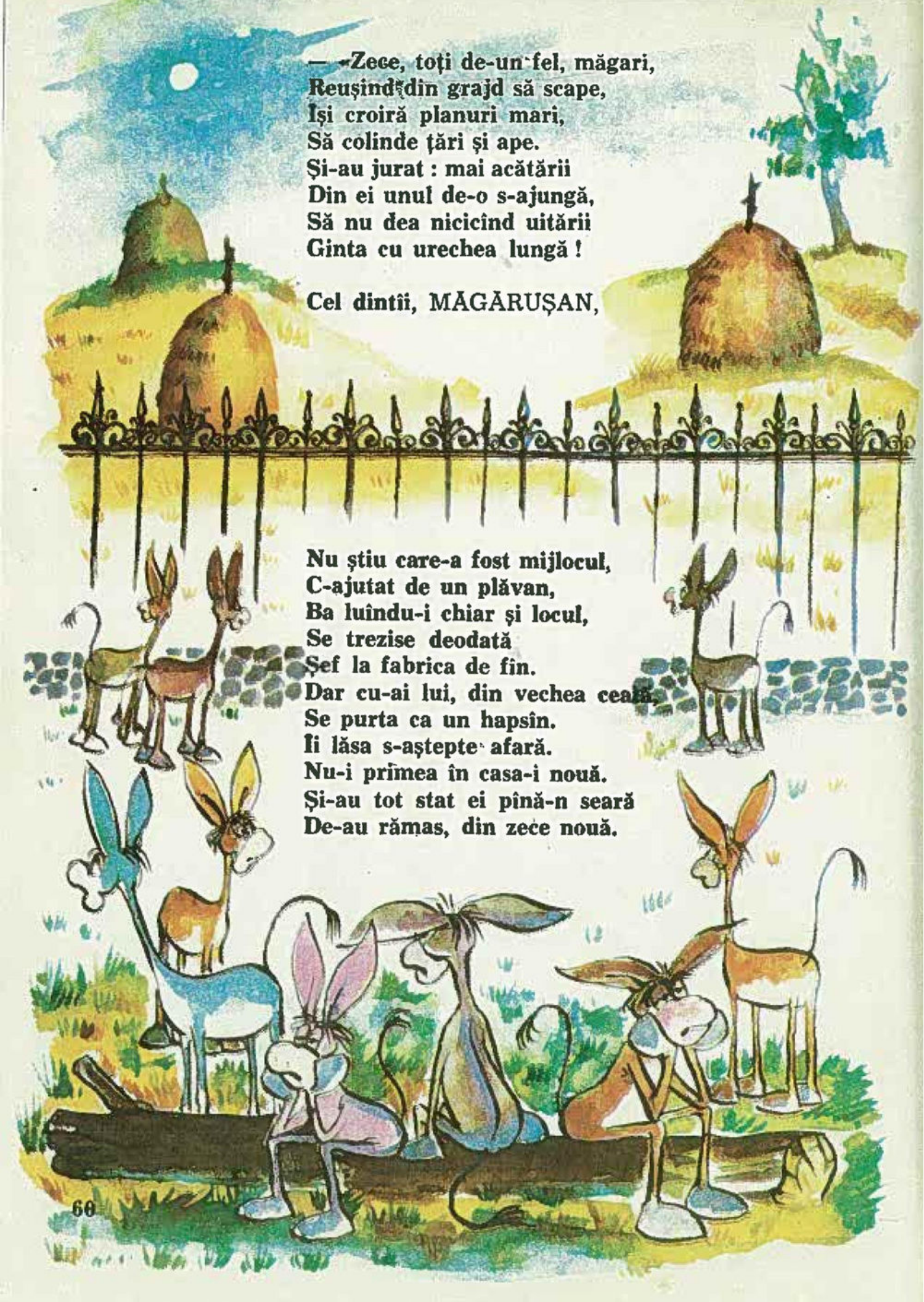
ZECE, TOTI DE-UN FEL MĂGARI ÎȘI GROIRĂ PLANURI MARI

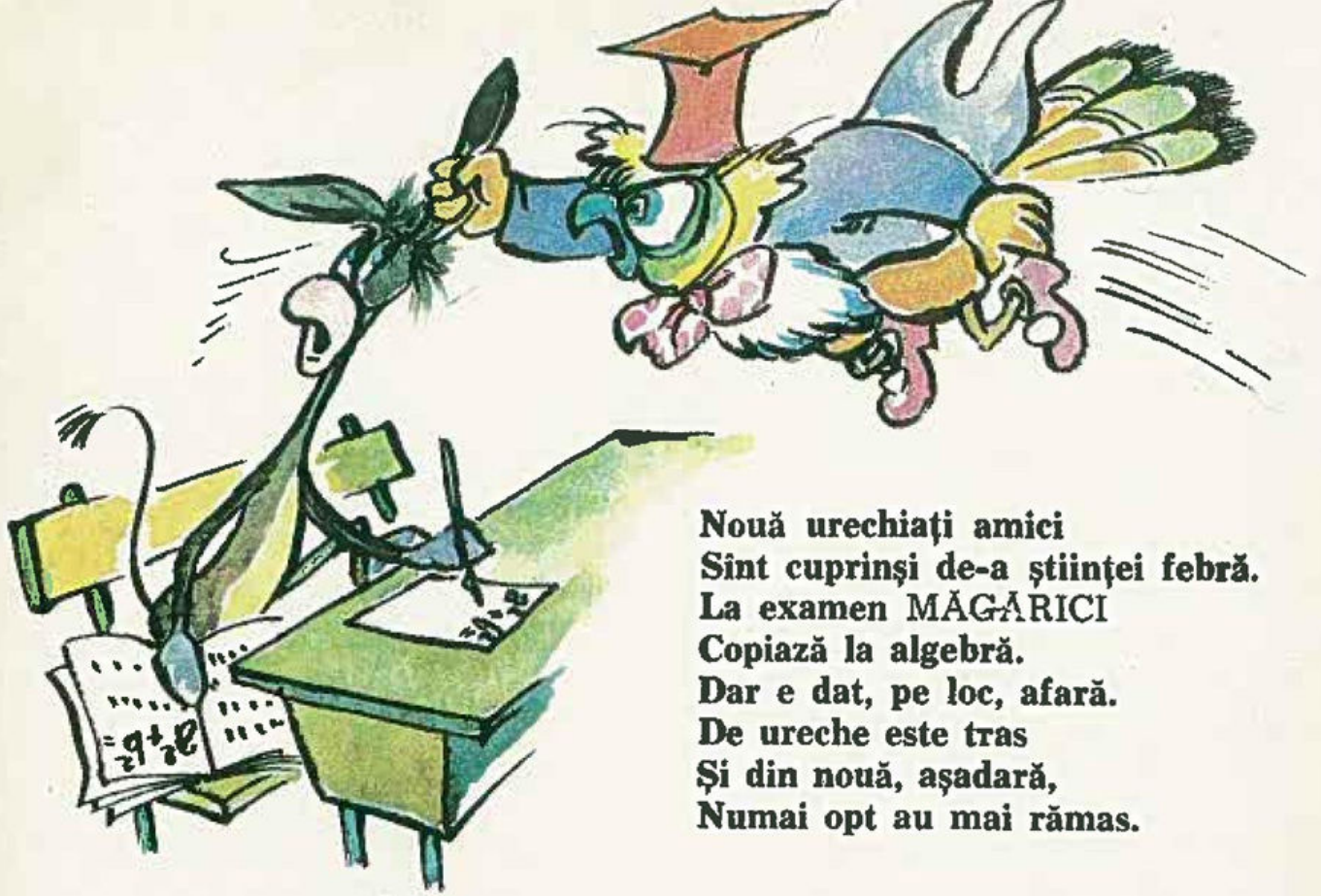

— Zece, toți de-un fel, măgari,
Reușind din grajd să scape,
Își croiră planuri mari,
Să colinde țări și ape.
Și-au jurat : mai acătării
Din ei unul de-o s-ajungă,
Să nu dea nicicînd uitării
Ginta cu urechea lungă !

Cel dintii, MĂGARUȘAN,

Nu știu care-a fost mijlocul,
C-ajutat de un plăvan,
Ba luîndu-i chiar și locul,
Se trezise deodată
Șef la fabrica de fin.
Dar cu-ai lui, din vechea cea,
Se purta ca un hapsîn.
Îi lăsa s-aștepte afară.
Nu-i primea în casa-i nouă.
Și-au tot stat ei pînă-n seară
De-au rămas, din zece nouă.

Nouă urechiați amici
Sint cuprinși de-a științei febră.
La examen MĂGARICI
Copiază la algebră.
Dar e dat, pe loc, afară.
De ureche este tras
Și din nouă, așadară,
Numai opt au mai rămas.

Opt măgari sub ceruri line
Ascultau privighetoarea.
Unuia, ce chef îi vine
Să-i întunece cîntarea.
Și vrînd vîersul Filomelii
Să-l întreacă, sus pe scenă
Urcă divul MAGARELLI
Fără trac și fără jenă.
La „Scala” din Bărăganu,
Cum zbiera duios în noapte,
A căzut pe el tavanul
Și din opt rămas-au șapte.

Șapte-asini nepricopsiți,
 Cu privirile cam triste,
 Vizitează plictisiți
 Expoziții moderniste.
 MAGARUTZI, din greșeală,
 Virind coada în ulcele
 Și-azvîrlind-o-n pinza goală
 Să se șteargă de văpsele,
 Juriu-n seamă-l și luase
 Și maestru îl proclamă
 Și-ați băgat și voi de seamă
 C-au rămas măgarii șase.

Șase vechi amici din ceată
 Au plecat de dimineață
 Să mănince-o înghețată
 Dar, mai lacom, MĂGĂREȚA
 A rămas să mai mănince
 Până a-nghețat de tot.
 Și-acum cercul iar se strânge
 Și-s doar cinci pe cit socot.

Cinci măgari în strai de gală
 Se duc seara la un teatru.
 Însă au rămas în sală,
 După primul act, doar patru.
 Căci subit, prinzîndu-l tusea,
 MAGAROVICI, în galop,
 La un farmacist din Fusea
 Merse ca să-și ia sirop.

Patru leneși derbedei,
 Fără nici o meserie,
 Au rămas curînd doar trei,
 Că-i întrece-n măgărie
 Unul singur : MĂGĂREANU,
 Bulevardier cu barbă
 Și-l înșfacă milițianul
 Fiindcă a călcat pe iarbă.

Vrînd de prînz să-și ieie masa,
Trei măgari într-un „Trabant“
O porniră spre Băneasa
Coborînd la restaurant.
De mîncat, mîncară bine,
Dar bețivul MĂGARETE,
După șapte sticle pline
Încă mai murea de sete.
Și fiindu-i parcă jale
Să se-ntoarcă înapoi,
Ațipi-ntr-e sticle goale
Și plecară ceilalți doi.

Doi măgari pornesc în luncă
Înhămați la o saca.
Unu-a zis : — Mă las de muncă
Si m-apuc de altceva.
La un bîlci în Medgidia
Plec ca să mă fac actor
Iar de scriu și comedia
Poate-ajung și scriitor.
Și jucă pe loc o farsă
MĂGARESCU cel poznaș :
Se piti-ntr-un cîmp de varză
Și strigă : „Sînt iepuraș !“
Grădinarul, bată-l vina,
Fără duh, om din prostime,
A luat atunci prăjina,
Criticiîndu-l cu asprime.

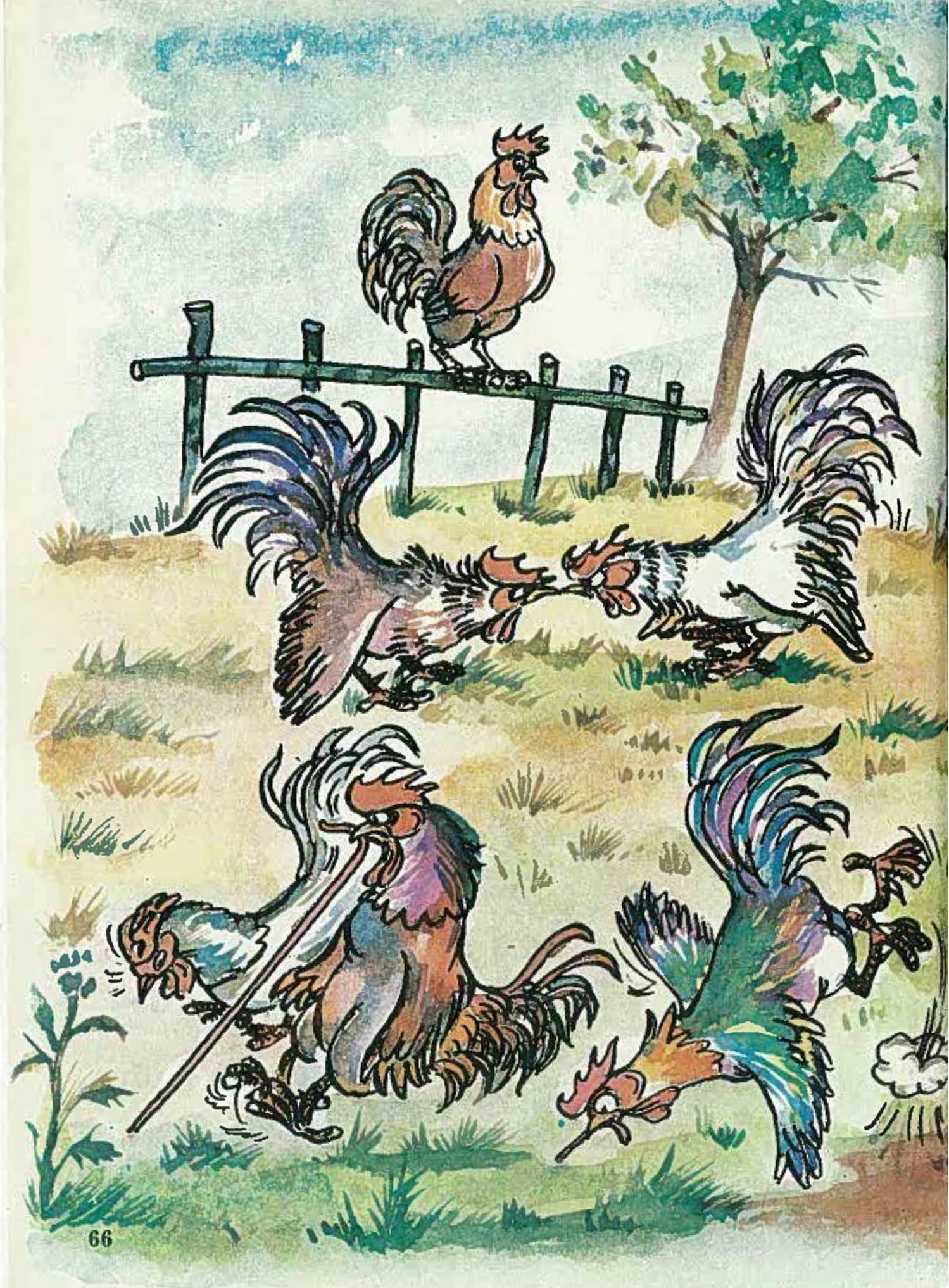
Iară el cu vilvătaia
Usturimii pe spinare,
Nu se-opri, din goana-i mare,
Decît numai la Sinaia.»

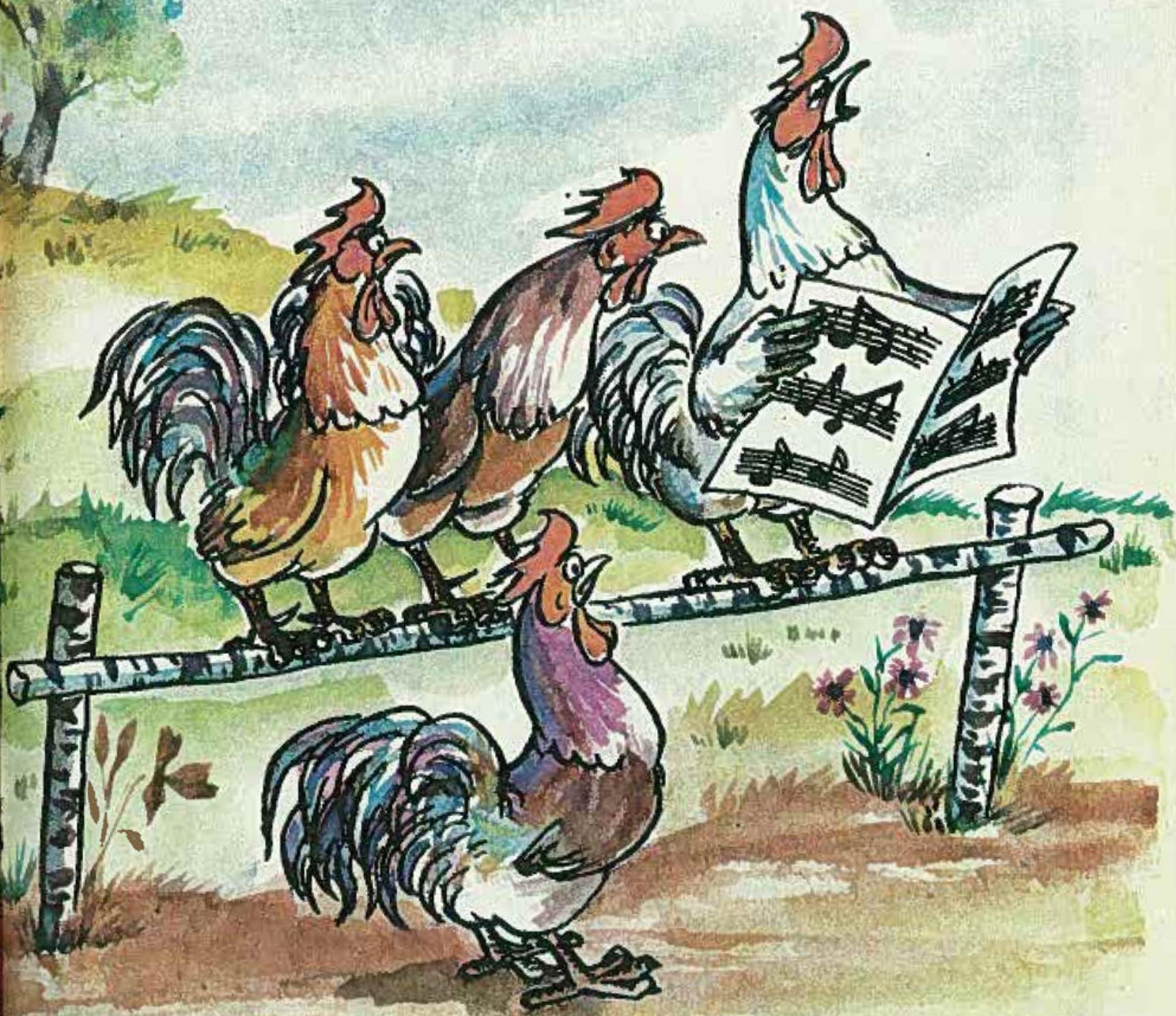
...Și-a rămas doar MĂGARUȘU
Din toți zece, numai unul,
Cu blănița cum e plușul,
La culoare ca tutunul.
Și-mi intră cuminte-n casă
Și mi-a spus povestea toată —
Dar pe-a lui, cea mai duioasă,
Mi-o va spune altă dată.

...Ci în seara care urmă, Cocosul vorbi cu atita înflăcărare încît era să-i ia creasta foc. Și din tălmăcirea Bunicului, făcută din limba cocoșilor în limba oamenilor, ne-a fost dat să aflăm că

ZECE CAM ZBANGHII COCOȘI AU MÎNCAT ÎN TÎRG GOGOȘI

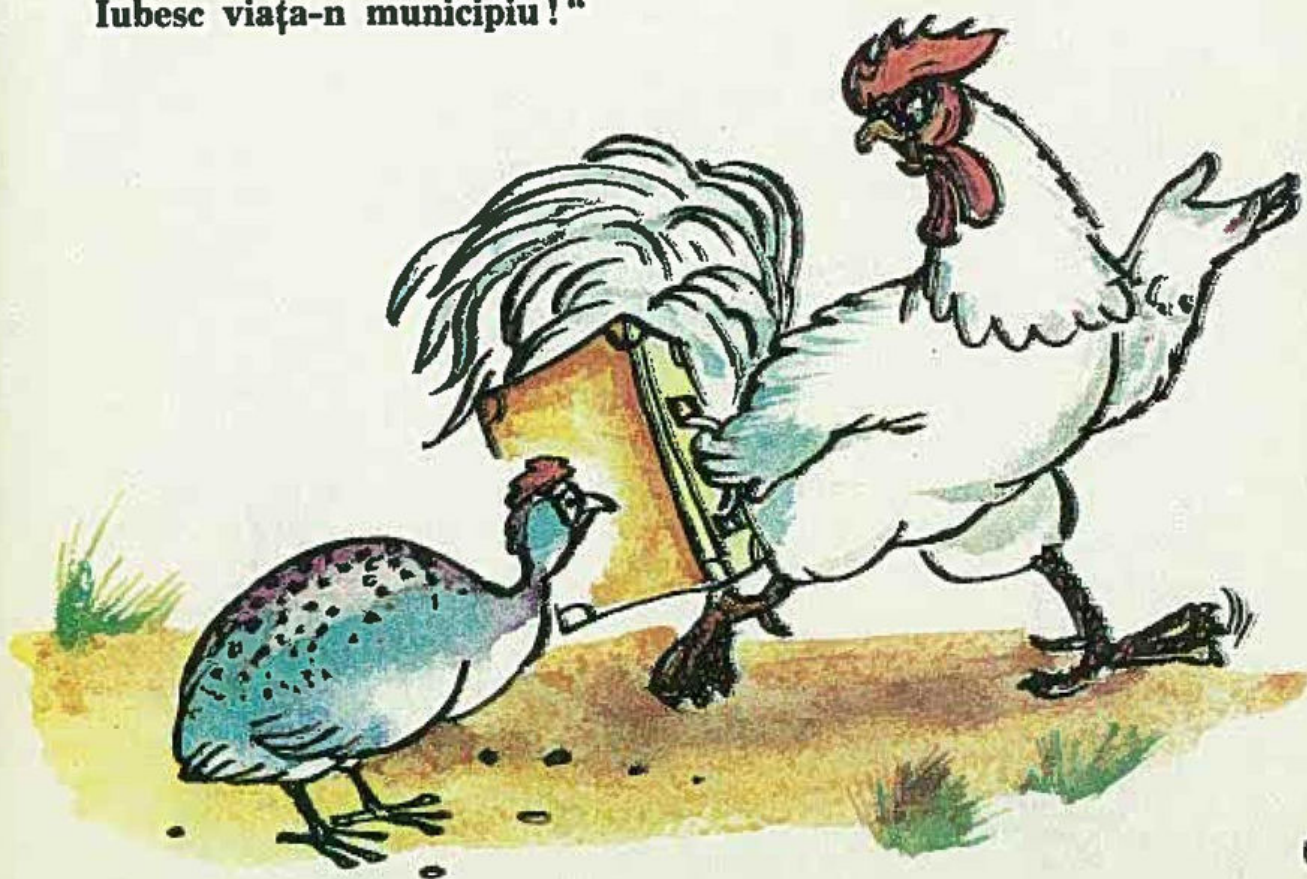
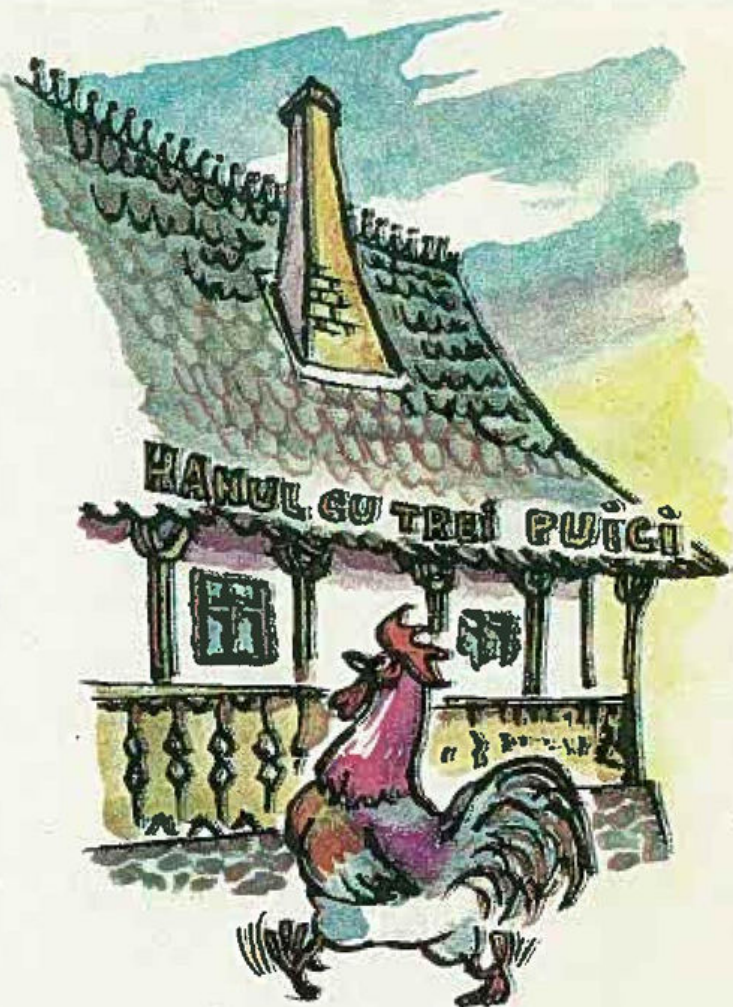

— «Zece, cam zbanghii, cocoși
 Și pestriți, dar și focoși,
 De cu zori, ca la paradă,
 Calcă țănoși prin ogradă.
 Unul însă, DĂDÎRLAT,
 Zise : „M-am cam săturat
 De cotețe și găini...
 Plec mai bine prin vecini
 Și vă las ograda vouă !“
 ...Și, plecînd, rămas-au nouă.

Nouă pîtenați cocoși
 Se priviră curioși
 Cînd sărînd sprinten pe gard,
 Glăsui și LEONARD :
 „Pîteni am de general,
 Dar păcat că n-am și-un cal !“
 Și luînd în mîini un hăț,
 El încălecă pe-un băț,
 Și fugi prin lanul copt,
 Și-au rămas, din nouă, opt.

Opt cocoși afurisiți
 Au rămas și mai uimiți
 Cînd vorbi și PANDALEU :
 „Nu mai vreau să stau nici eu
 Printre îngîmfați cocoși,
 Să-mi pierd anii mai frumoși !
 Deci la „Hanul-cu-trei-puici“
 Merg să iau un rînd de țuici,
 Că doar nu-s un papă-lapte !...“
 Și, din opt, rămas-au șapte.

Șapte inimoși cocoși
 Deveniră arțăgoși,
 Iară unul, MANUIL,
 Pin-atunci cel mai umil,
 Întrebat de-o bibilică
 Unde merge pe potică,
 Îngîmfat îi spuse : „Toanto,
 Să deschid un curs de canto,
 În oraș-căci din principiu,
 Iubesc viața-n municipiu !“

Şase increzuţi cocoşi
 Au mâncat, prin târg, gogoşi.
 C-o jumătate de pitac
 Au mâncat şi un colac.
 Se-ntrecură şi la tir,
 Însă bietul CALOMFIR
 Cînd văzu o loterie
 N-a mai vrut cu ei să vie
 Şi-au plecat, tirziu, spre case
 Numai cinci cocoşi din şase.

Cinci cocoşi, cu tăraşoi,
 S-au luptat doi cîte doi,
 Rămînînd cei care-nving
 Să se bată iar în ring.
 Numai singurul TRIFON
 N-a boxat pe stadion,
 Fiindcă nu poţi fi boxer
 Dacă n-ai şi partener.
 Deci să-şi caute perechea
 Merse el în satul Pechea.

Patru-nvăpăiaţi cocoşi
 Se plimbau gălăgioşi,
 Dar, făcînd prea multă larmă
 Ling-o poartă de cazarmă,
 Ordin a primit MELINTE
 De îndat să se prezinte !
 Şi aşa spunea chemarea :
 „El să sune deşteptarea,
 Iar cînd soarele apune
 Stingerea tot el s-o sune !“

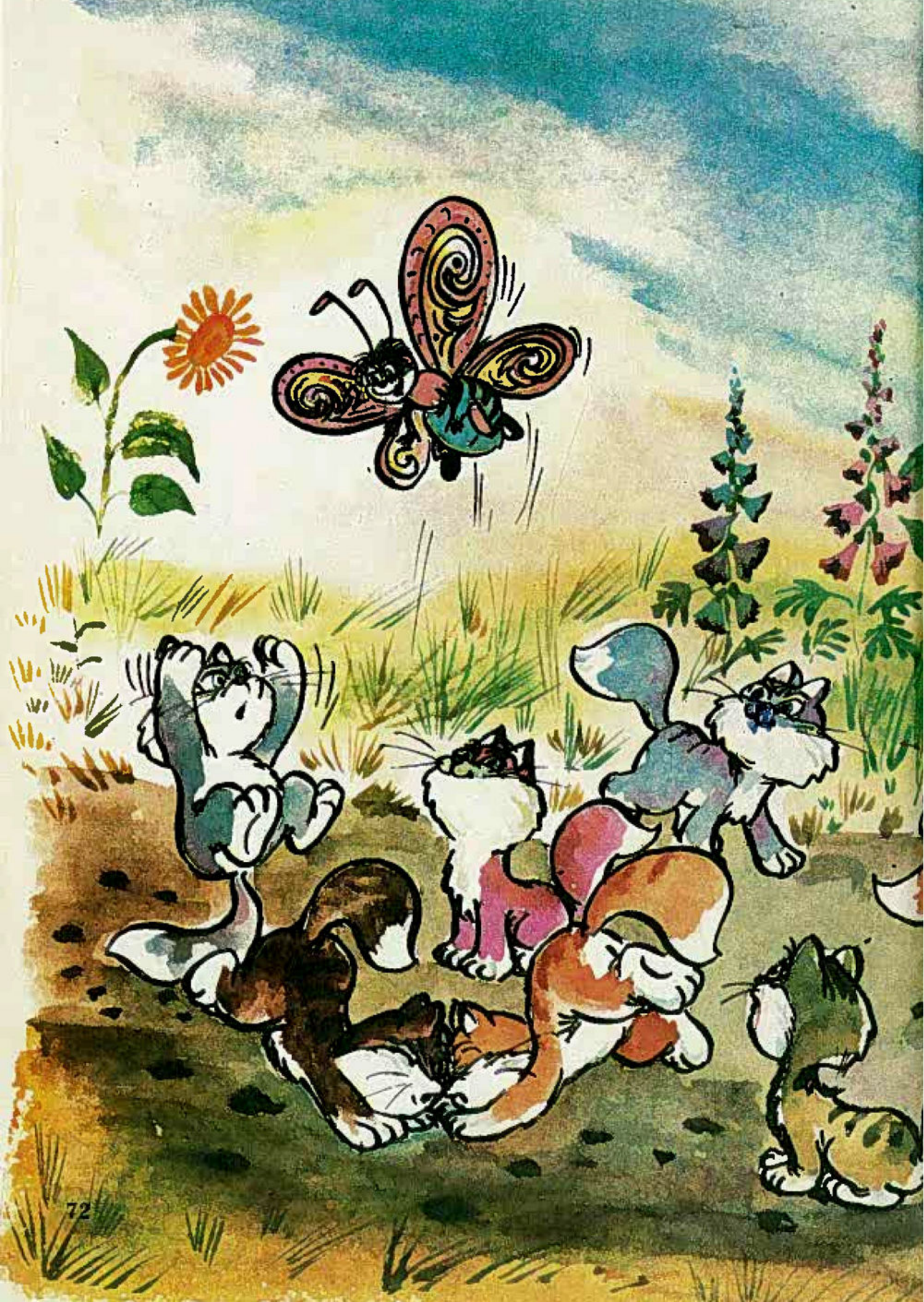

Colindînd pe drum hai-hui,
Trei cocoși ai nimănui
Au găsit prin bolovani
O punguță cu doi bani.
Dar de-aici porniră ceartă
Că n-aveau cum s-o împartă.
Pîn' la urmă obosiră
Și așa se învoiră :
PINTENOGU și cu DAN
Să ia cîte-un gologan,
Iar punguța cea de piele
Fără bani s-o ia VANGHELE !»

* *
...Dar Vanghele, spre chindie,
Mi-a adus punguța mie
Și mă roagă s-o încui
Și să n-o dau nimănui
Iar pe el să-l las în tindă,
Iarna-ntreagă, sus pe-o grindă
Ca să-mi cînte : Cucurigu !
Și-asta îmi va fi cîștigul !

...Ci în seara care urmă, prefăcută și alintată, Mița își dădu ochii peste cap și începu să miorlăie atît de duios încît, pînă la urmă, reieși din tălmăcirea Bunicului, din limba mîtelor în limba oamenilor, că de fapt

ZECE MÎTE ÎNTR-O VARĂ AU SFÎRȘIT ȘCOALA PRIMARĂ

- «Zece mițe într-o vară,
Absolvind școala primară,
Viața nouă vrînd să-nceapă,
Începură c-o agapă.
De la masă una însă,
Înecîndu-se cu brînză
Și-apucînd-o rău sughițu,
A plecat, și-aceia-i MIȚU.

Nouă mițe-ntreaga noapte
Au băut coniac cu lapte
Și-n spre casă, somnoroase,
Se-ndreptau la ora șase.
Cea mai răsfățată, GRETA,
Și-a uitat la birt poșeta
Și-ntorcîndu-se s-o cate
Au rămas doar opt din toate.

Toate opt, fără de grijă,
Au oprit în drum o birjă.
Dar au stat pe canapele
Numai șapte dintre ele!
(Nu știu care-a fost pricina,
C-agitîndu-și evantaiul,
N-a mai vrut să urce NINA,
Ci s-a dus să ia tramvaiul).

Şapte mişte ca de nea
Trag o raită la şosea
Şi gîndesc că n-ar fi rău
Să meargă la Herăstrău.
Ba, mai mult, frumoasa LOLA
S-a plimbat pe lac cu iola
Şi prinzînd-o somnu-n barcă
A rămas pe lac să toarcă.

Şase mişte au speranţa
Să-şi petreacă-n munţi vacanţa.
Pe sărmana MICŞUNICA
O cuprinse însă frica,
Să nu-i iasă-n cale-un ris,
Si, făcîndu-se de ris
Se ascunse după stînci
Şi-au rămas, din şase, cinci.

În cabană prinzind glas,
Stau cinci mîțe la taifas :
— Mie, una, zice ZIZI,
Tare mult îmi plac stavrizii !
Deci mă duc la Năvodari,
Unde sînt motani pescari,
Iar de-o fi să mă mărit
Vă voi scrie negreșit.

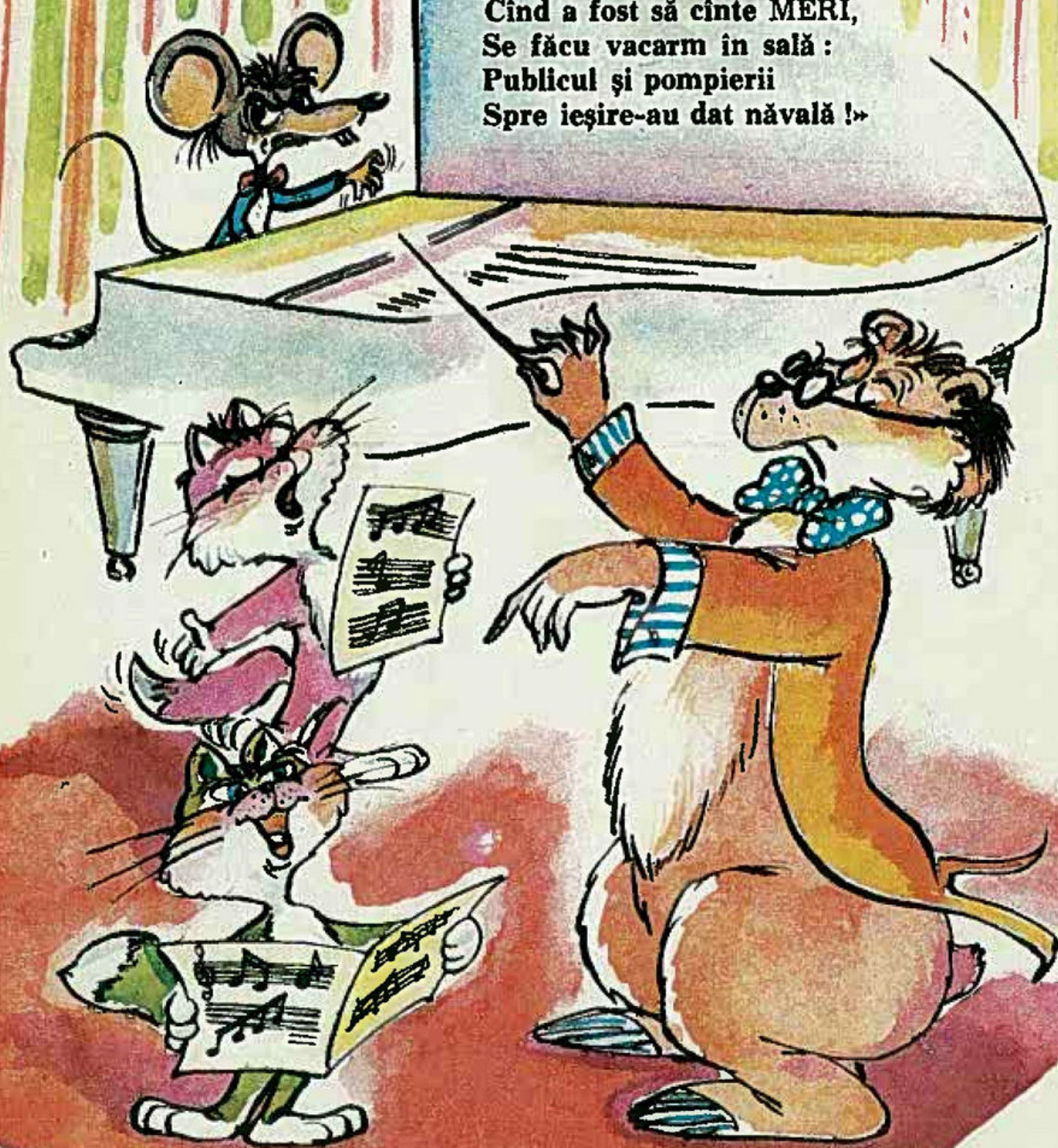

Patru mițe așadară,
Cărți să joace se-apucară,
Și vicleana CALIOPI
Ciștiga mereu cu popii,
Dar s-a dovedit trișoare
Și-nhățată de dulăi
A fost dusă la-nchisoare
Și-au rămas, din patru, trei.

Citește-rele-n codrul mare
Au pornit la vânătoare
După șoareci, după vrăbii,
Două-aveau la ele săbii.
ALBIȘOARA pușcă-avea
Dar să tragă se temea:
Cînd a tras, a strănutat,
S-a-ngrozit și-a leșinat.

Două mițe îndrăznețe,
Luind lecții la un urs,
Se prezintă cîntărețe,
Pe o scenă, la concurs.
Cînd a fost să cînte MERI,
Se făcu vacarm în sală :
Publicul și pompierii
Spre ieșire-au dat năvală !»

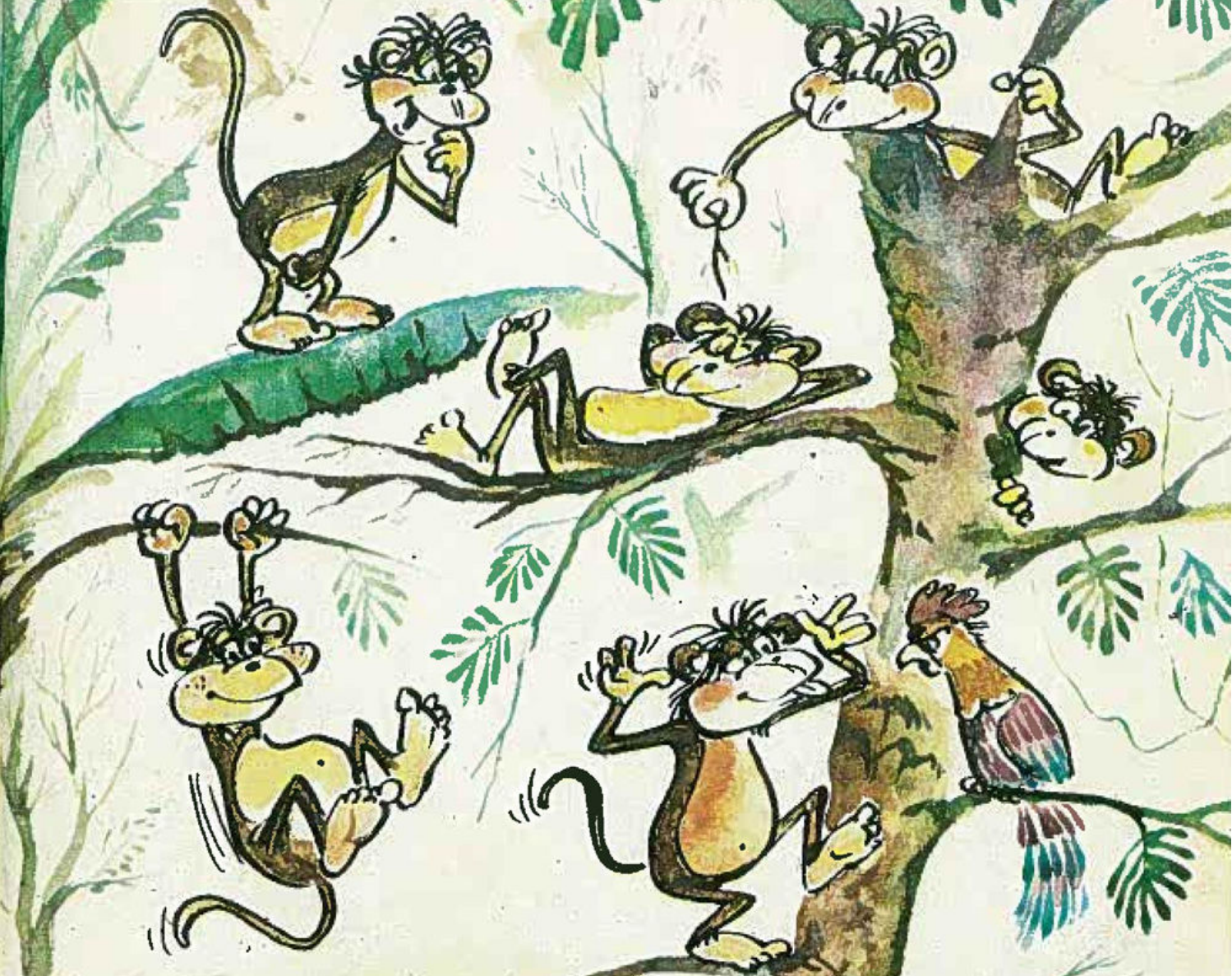

...Și din toate, mai cu minte,
PISU, mița cea sfioasă,
M-a rugat cu glas fierbinte
Să o las să-mi intre-n casă.
Și-mi promite-n orice seară,
Cînd va fi luna-n văpaie,
Să am muzică ușoară
Chiar la mine în odaie.

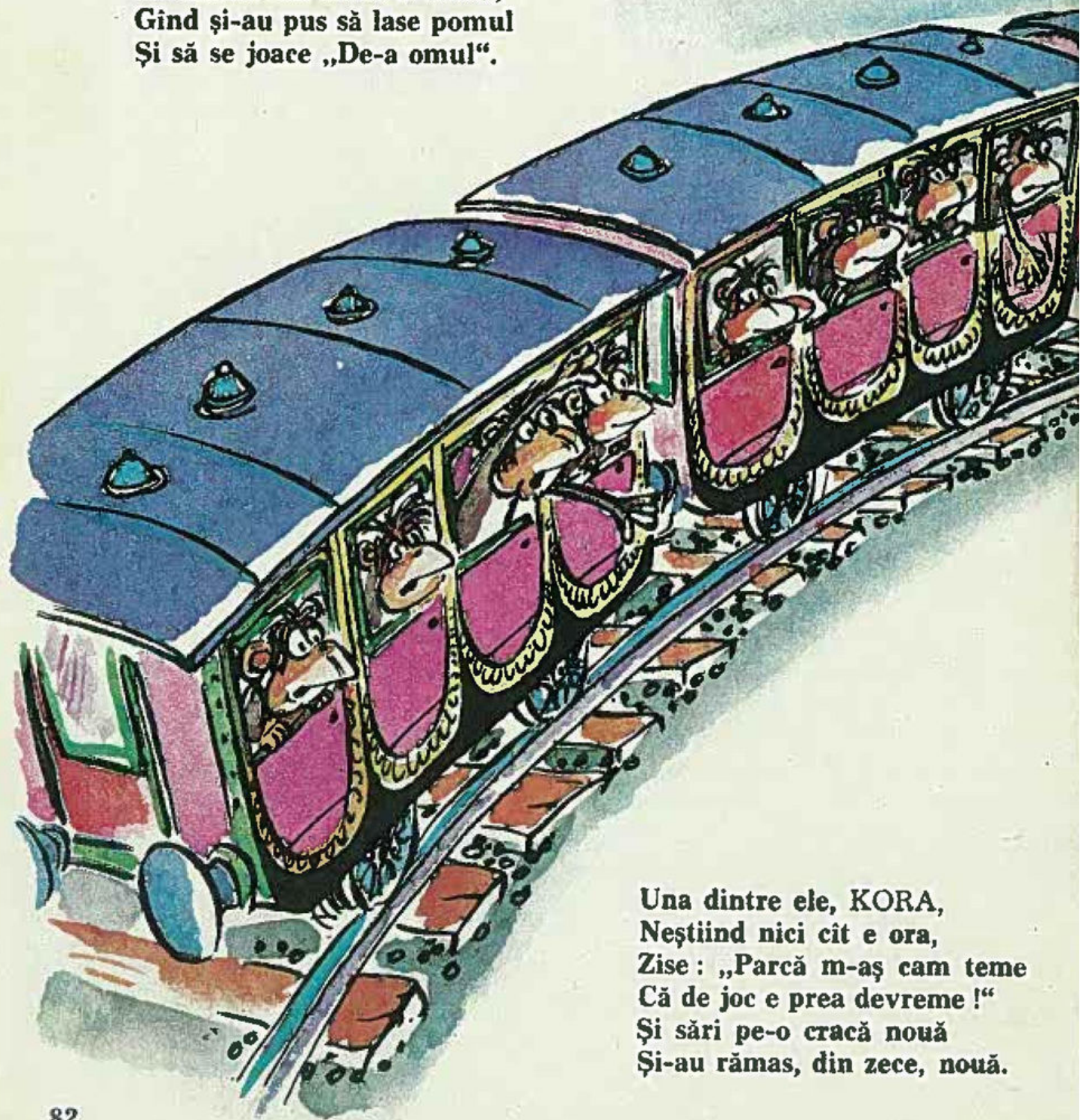

...Ci în seara care urmă, cercetîndu-și mereu oglinjoara și mereu potrivindu-și sprîncenele, zîmbind tuturor dar mai cu seamă Fetitei, Maimuța își povestea viața încheind astfel întregul șir de povești cîte au fost îngîinate, de-a lungul acelor neuitate seri de iarnă, în căsuța din crînguri a Bunicului.

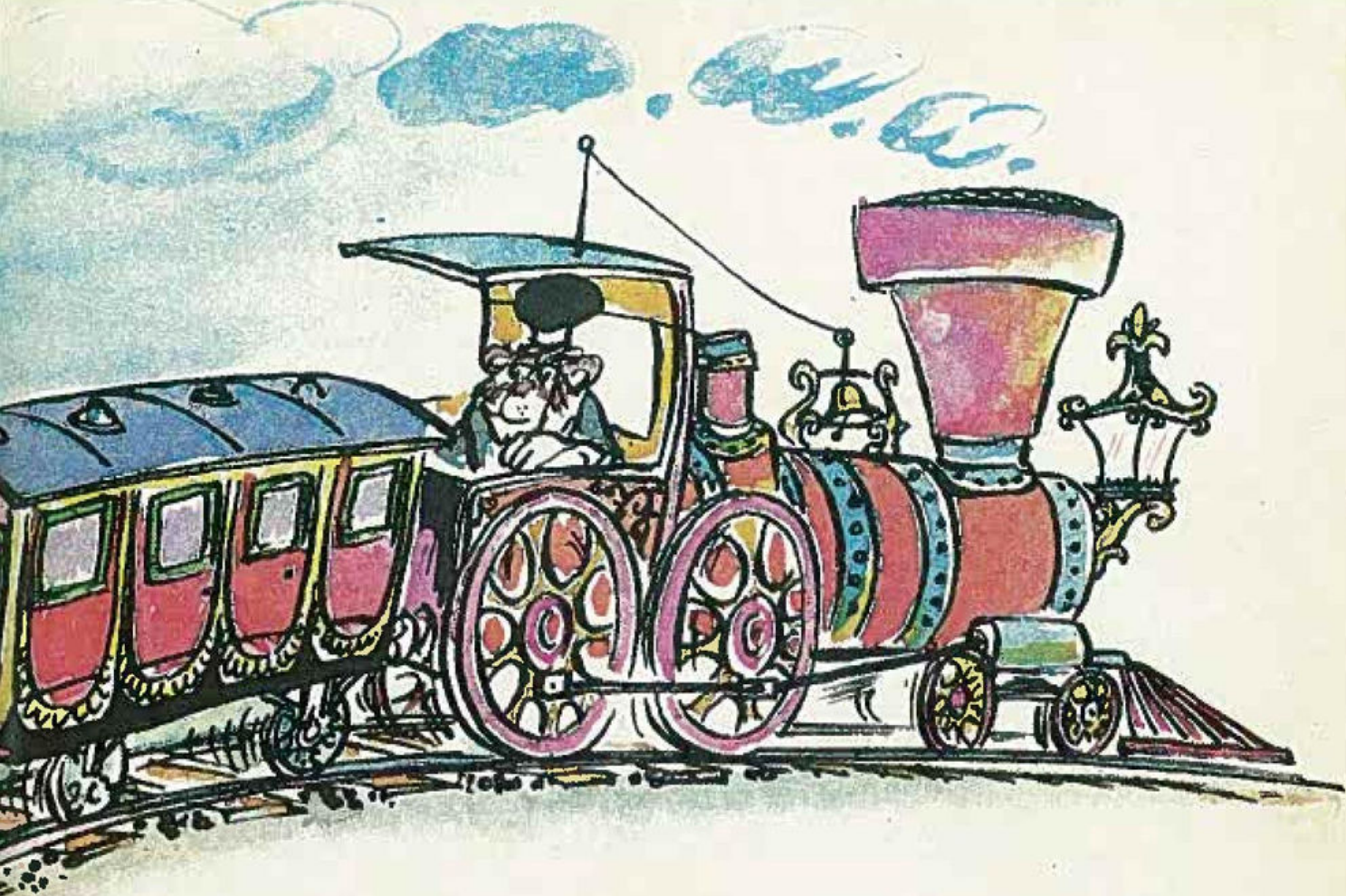
Iar Bunicul tălmăci și acum, numai că de data aceasta din limba maimuțelor în limba oamenilor, peripețiile vesele din care putem afla că :

ZECE YESELE MAIMUȚE SE CREDEAU TARE DRĂGUTE

— «Prin pădurile virgine,
Unde n-a ajuns oricine,
Își duceau la intimplare,
Viața zece verișoare
Care-ar fi părut drăguțe
Dacă n-ar fi fost maimuțe.
Neavind ce să mai facă,
Lunecînd din cracă-n cracă,
Gînd și-au pus să lase pomul
Și să se joace „De-a omul“.

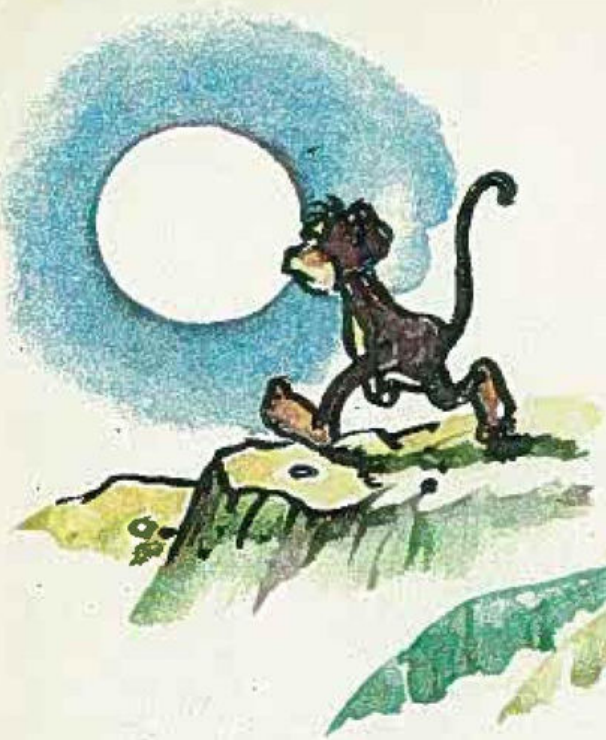

Una dintre ele, KORA,
Neștiind nici cît e ora,
Zise : „Parcă m-aș cam teme
Că de joc e prea devreme !“
Și sări pe-o cracă nouă
Și-au rămas, din zece, nouă.

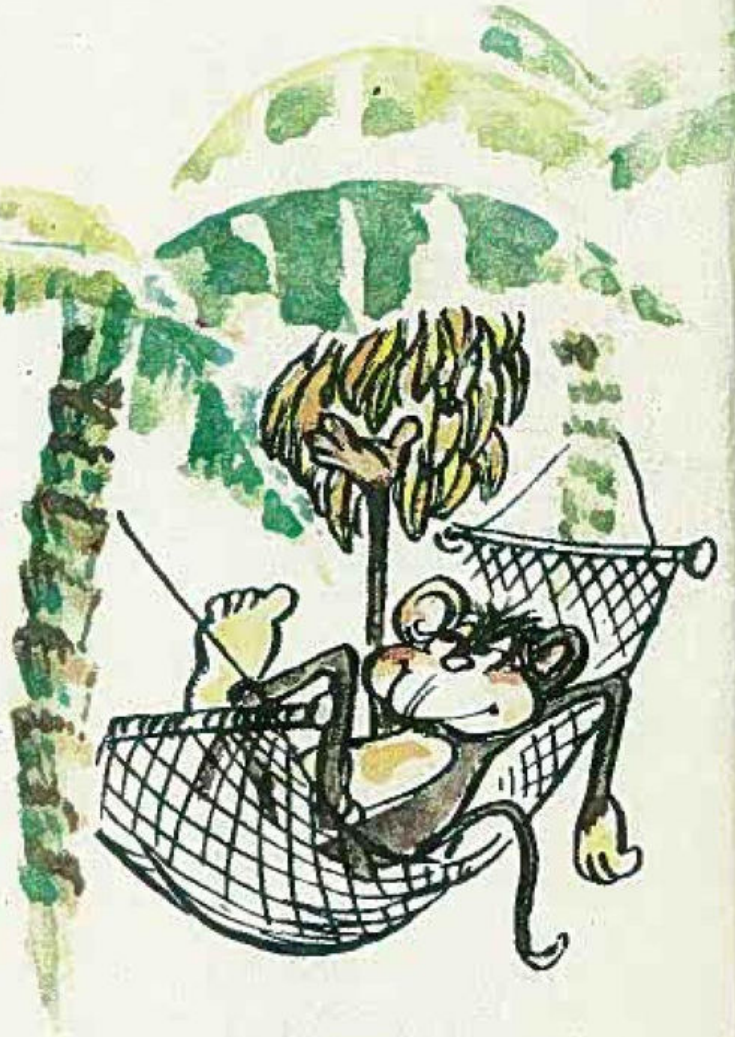

Celelalte verișoare
Și-au prins cozile-n spinare
Și-au plecat, voioasă hoardă,
În zor mare să nu piardă
Cursa cu-automotorul
Care taie-ecuatorul.
Dar suiră în vagoane
Numai opt din lighioane
Fiindcă-mpielită KETTA
Prefera doar bicicleta.

Opt maimuțe-n noaptea-adîncă
Se culcară pe o stîncă.
Dar pîrindu-i tare roca,
Singură s-a dus în noapte
Un alt pat să cate KOKA
Și-au rămas, din opt, doar șapte.

Nevrînd timpul să-și mai cruce
După ce-au dormit buștean,
Șapte tinere maimuțe
Se-mbarcară pe ocean.
Ci, zărind cocotierii
În Haway, sub lună plină,
A rămas acolo KERRY
Și s-a proclamat regină.

Șase agere maimuțe,
Împlinind străvechiul vis,
Și-au pus boarfele-n căruță
Și plecară la Paris
Dar dormind pe capră, KRILA,
Oboseala dîndu-i brînci,
Se trezi doar la... Chitila
Și-au rămas, din șase, cinci.

Cinci maimuțe șarlatane,
 Tot vinzind din zori în noapte
 Nuci de cocos dolofane,
 Le scurgeau întâi de lapte,
 Dar a fost gonită KHUKA,
 Dintre toate cea mai hoasă,
 Că umplea cu apă nuca,
 Și-au rămas doar patru-n piață.

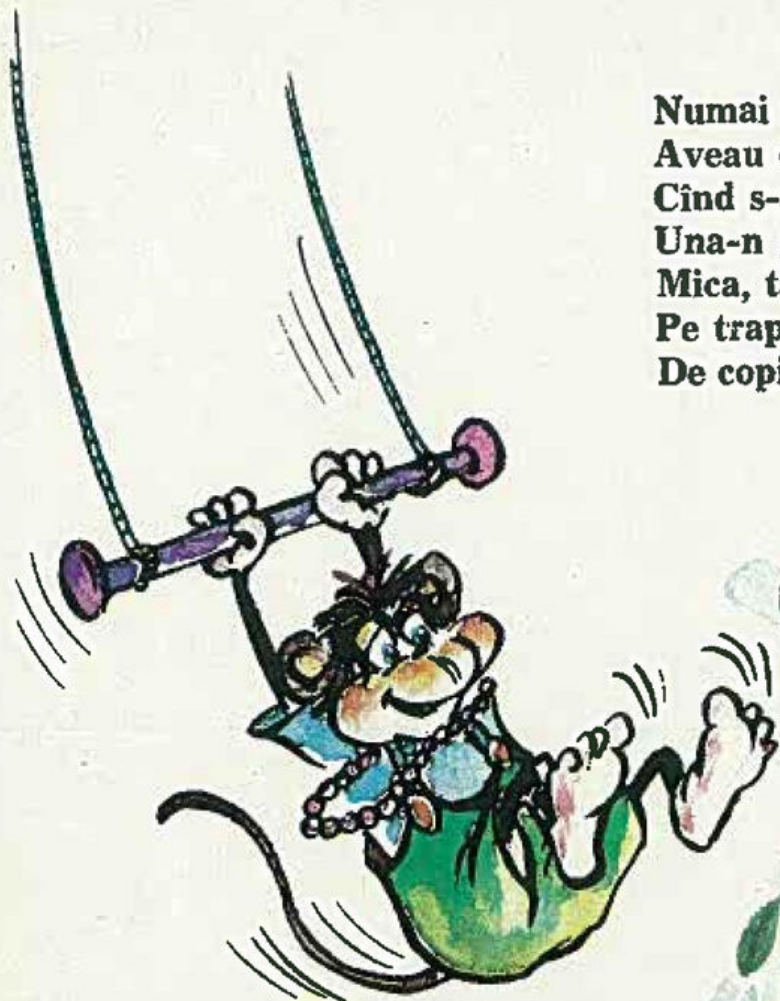
Patru vesele maimuțe,
 Scuturindu-se de praf
 Și făcându-se drăguțe
 Au plecat la fotograf.
 Numai trei ieșiră-n poză.
 Ce păcat că nu-i și KLEIA
 Care mirosind o roză
 A mișcat în clipa-aceia.

Trei maimuțe îndrăznețe
Au deschis în țirg un mare
„Institut de frumusețe
Și reînfrumusețare !“
Mai pe urmă însă KYO,
Îngîmfată și cochetă,
Zise fetelor : „Adio !
Plec ca să mă fac vedetă !
Pa și pusi ! Vă sărut
În curînd în lumea nouă
Voi luci la Hollywood !“
Și-au rămas, din trei, doar două.

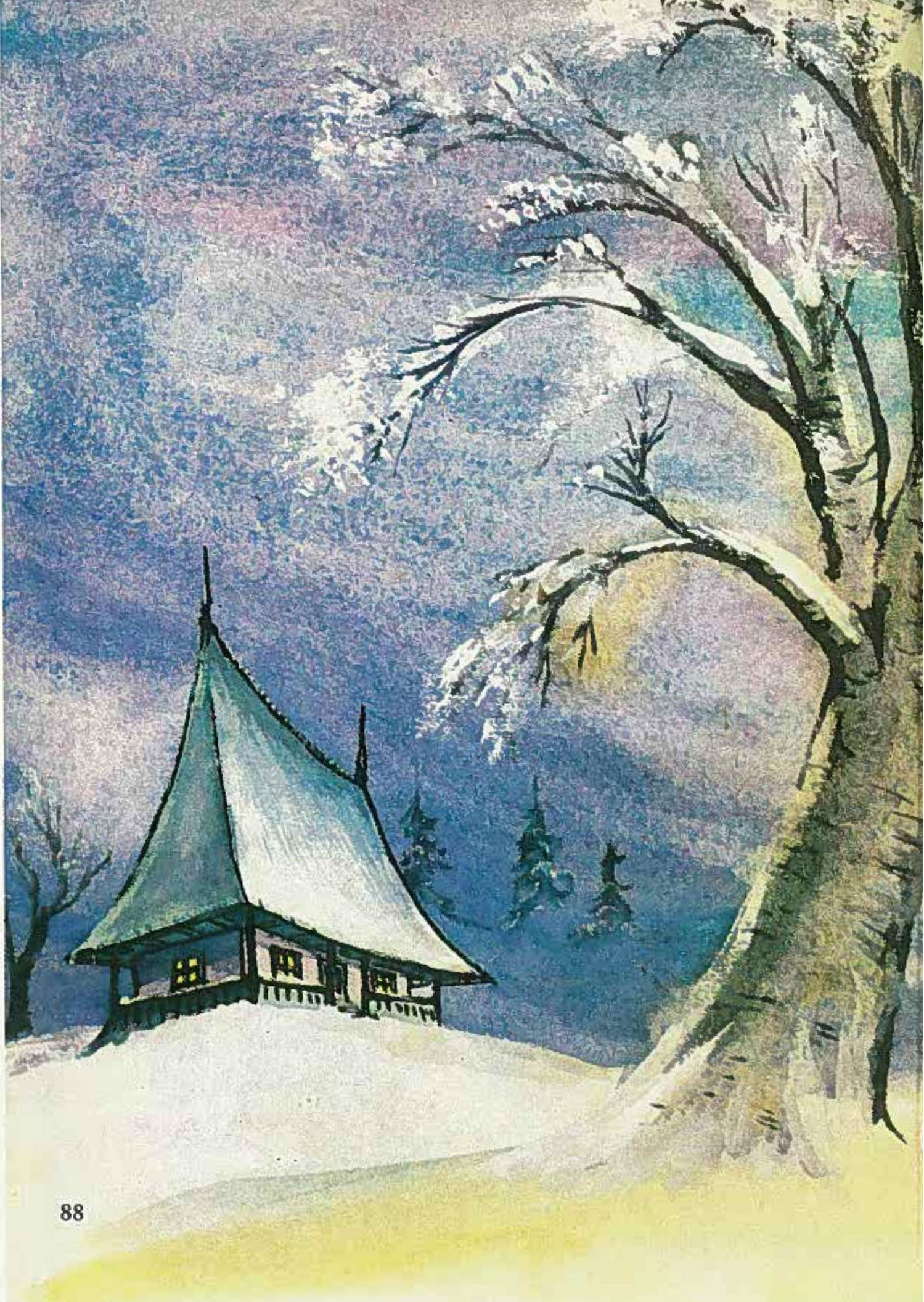

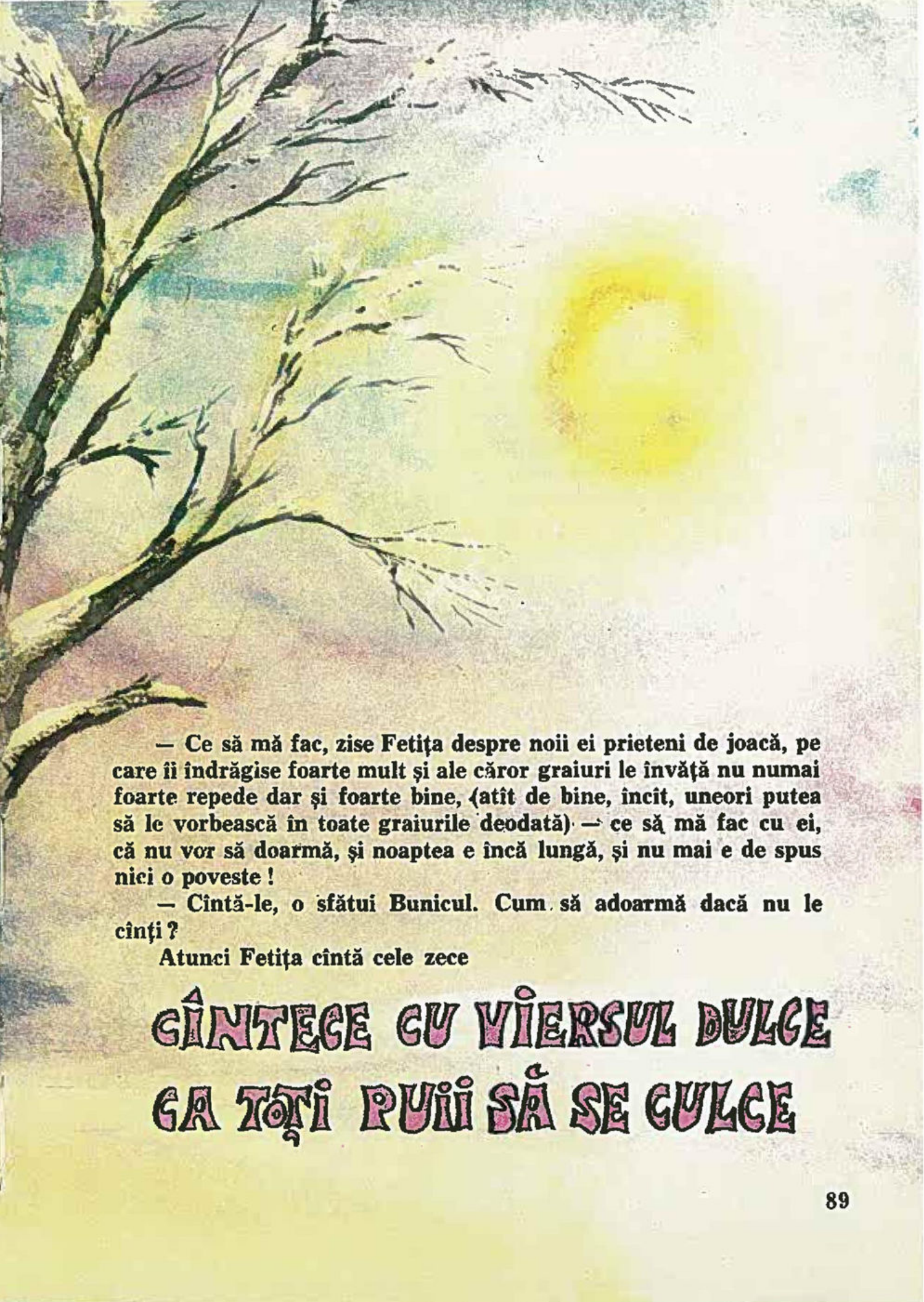
Numai două și-amîndouă
Aveau ochii plini de rouă
Cînd s-au despărțit și ele.
Una-n jupă și mărgele,
Mica, talentata KIRA,
Pe trapez, la ciroul „Lyra“,
De copii e-aplaudată...»

...Cealaltă, KIVA, însă
A venit cu fața plînsă
La porțița mea să bată.
Zise : „Vremea e-ntomnată
Și n-am unde să mă duc...
Dumneata, văd, ai și-un nuc.
Lasă-mă să îi adun
Nucile și să le pun
Prin cămări și-ntreaga iarnă,
Cînd dau fulgii să se-aștearnă,
Tu să-ndeși pe foc butuci,
Eu să-ți sparg, cu ușa, nuci“.

— Ce să mă fac, zise Fetița despre noii ei prieteni de joacă, pe care îi îndrăgise foarte mult și ale căror graiuri le învăța nu numai foarte repede dar și foarte bine, (atît de bine, încît, uneori putea să le vorbească în toate graiurile deodată) — ce să mă fac cu ei, că nu vor să doarmă, și noaptea e încă lungă, și nu mai e de spus nici o poveste !

— Cîntă-le, o sfătui Bunicul. Cum să adoarmă dacă nu le cînți ?

Atunci Fetița cîntă cele zece

**CÎNTECE CU VÎERSUL DULCE
CA TOȚI PUȚI SĂ SE CULCE**

CÂNTEC PENTRU IED

Suflă-i, somnule, în gene
Ca și-n vis să i se-arate
Raiul verde din poiene
Și al luncii parfumate !

Și ajută-l când se saltă
Și învață-l cum se smulge
Creanga pomului înaltă,
Unde-i frunza cea mai dulce !

Fă cornițele să-i crească
Și să-i fie vesel jocul
Dar nicicând să nu-l zărească
Pe Jupînul Arză-l-Focul,

Care își mai schimbă părul
Dar te ia mereu cu zorul :
Ba că i-ai vorbit rău vărul,
Ba că i-ai băut izvorul.

CINTEC PENTRU MELE

Vie somnul și pătrundă
Sub o creangă de jugastru
Unde în chilia-i scundă
Doarme-un codobelc sihastru.

Urle vîntul cît îi place !
Numai el nu-și strice cheful,
Ci viseze iarna-n pace
Într-un leagăn ca sideful !

Iar de-o fi la primăvară,
Prunci să-l roage cu frumosul,
Scoată bourești, afară,
Două coarne, somnorosul !

N-aibă cu grăbiții parte
Ci, în cursa lui cea lungă,
Meargă-ncet, dar mai departe
Decît ceilalți să ajungă.

O, mi-i încă din găoace
Ca argintul viu băiatul !
Vino, somnule, încoace,
Să adoarmă pintenatul !

Și nu-i da prea multă minte.
Îi ajunge și cît are.
Ci mai bine dă-i veșminte
De culori amețitoare

Și fă-i creasta, vara, iarna,
Ca un mac de foc să ardă.
Și să aibe glas ca goarna
Roșiorilor de gardă.

Să trezească șapte sate
Și să-l știe-n opt județe,
Toate puicile moțate,
Împărat peste cotețe !

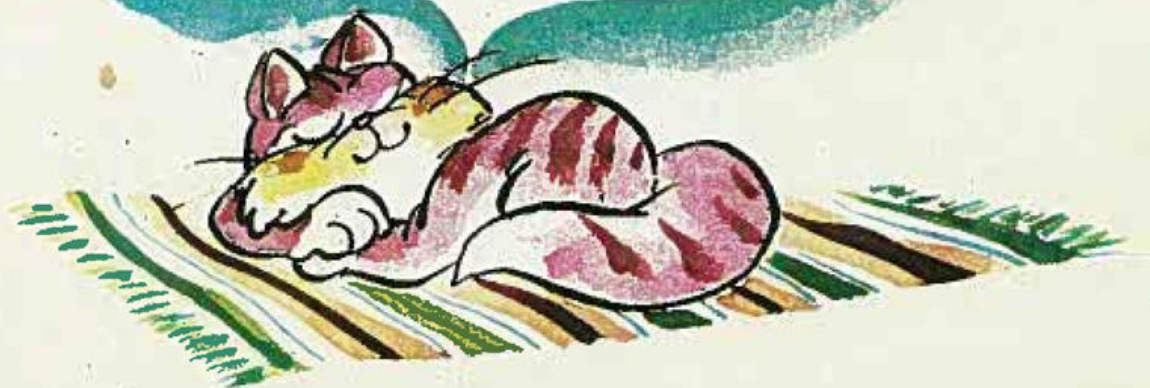
CÂNTEC PENTRU PISICĂ

Urce pîn-la cer troianii,
Dar în casă ardă focul,
Fiindcă vrea să facă nani,
După sobă, ghemotocul !

Vai, și-atît de mult cu treaba
Vrednicia mi-l încearcă !
Nici în somn n-ar sta degeaba...
Gata-i chiar și-atunci să toarcă.

Și ce-mi toarce mițul oare ?
Toarce vremea și nimicul,
Focul viu și basmul care
Seara ni l-a spus bunicul.

Toarce clipa ce se cerne,
Raza stelei tremurată,
Visul cufundat în perne
Și copilăria toată.

**Gerul sparge-afară pietre...
Vino, somn, să-i faci culcușul
Sub prichiciul caldei vetre,
Să nu-nghețe greierușul.**

**Dă-i și-o sîrmă subțirică
Struna cobzei să și-o dreagă !
Și-o grăunță „cit de mică“,
Să mai prindă și el vlagă !**

**Că afară-i canonada
Vîntului minînd nămeții.
Iarna-și treieră zăpada
Și-și ucide cîntăreții.**

**Și adoarme-l în neștire
Că e pui de pierde-vară
Și a verii amintire
Piere, de-o fi el să piară.**

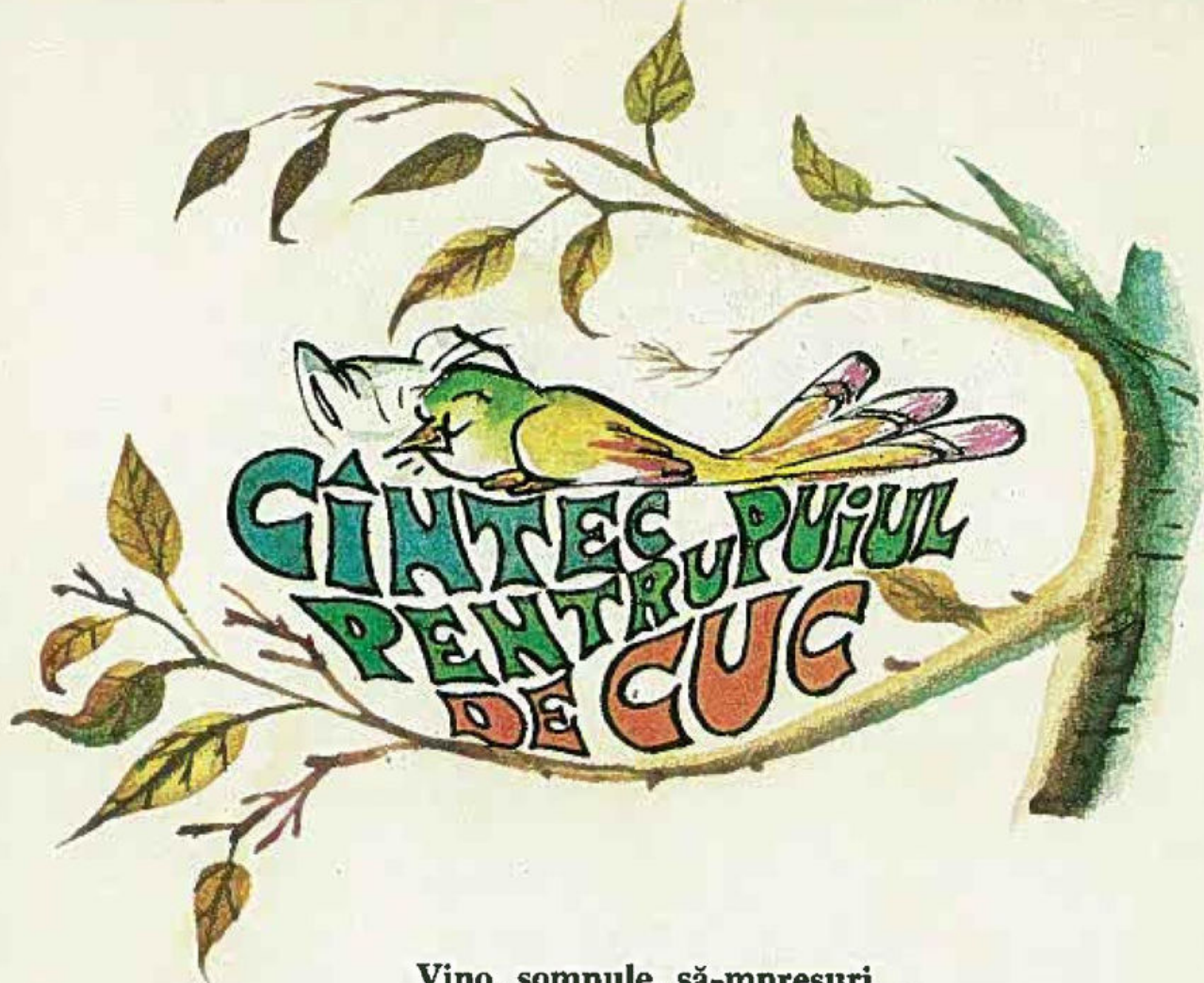

Vino, somn, cînd trandafirii
Dorm țepoși, cînd luna suie
Și învață-l, ca fahirii,
Să adoarmă noaptea-n cuie.

Că-i abia un ghem de ace ...
Crească mare ! Crească tare !
Umble chiar și-n timp de pace
Tot cu țepii în spinare !

Afle vulpile viclene
Că e străjuit de suliți,
Dar cînd prunci bat din lighene,
El să joace hora-n uliți !

Astfel drumul său începe-și !
Fiindcă-i dat să fie-ariciul :
Și temut ca Vodă-Țepeș,
Și iubit ca Pogoniciul.

Vino, somnule, să-mpresuri
Crîngurile date-n floare
S-adormi cintezi, mierle, presuri
Și duioasa lor cîntare.

Iar cînd soarele apune,
Du odorul meu cu tine
Și în cuibul lor mi-l pune
Ca să-i fie și lui bine.

Alte mume deie-i hrană
Și o creștere aleasă,
Că-i de-obirșie sărmană
Iar părinții lui n-au casă.

Dar tot cuc 'napoi să vie
Cînd va fi să-și lase ramul
Și să plece-n haiducie,
Prin pădure, cu tot neamul.

Somnule, vrea pe-nserate
Să adoarmă măgărușul.
Adă-i paie afinate,
Moi și gingașe ca plușul.

Că-i făptură mai aleasă
Și nu lenea îl răpune.
Capul când în jos și-l lasă
Îi e greu de-nțelepciune.

Vino, vis, și mi-l alină
Și zefiri din lunci trimete
Cu mireasmă de sulfină,
Suflețelul să-i îmbete.

Însă pe tăuni i-alungă
Să nu-mpungă, din greșeală,
Urechiușa lui cea lungă
Și atît de muzicală !

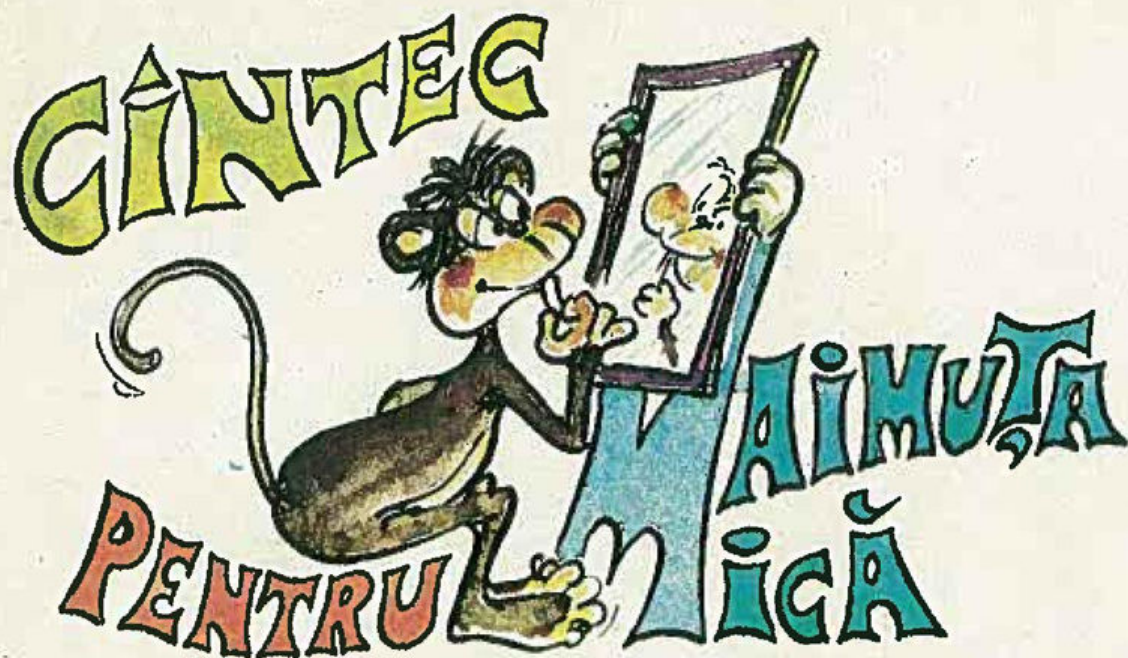

Ușor, vîntule ! Te-ndură !
Să mi-o legeni, dar nu tare !
Fiindcă somnul tot mi-o fură,
Legănată pe picioare.

Nani-nani în dantele
Și-n cămașă nepătată,
Nu ca pupăza-n văpsele
Și boită și bălțată.

Nani-nani-n alb lințoliu
Care-a fost purtat cu slavă
Și altcînd, în Capitoliu,
De o străbunică bravă.

...Și-ar mai fi pe lume oare,
Fără pana ei măiastră,
Făt-frumos cu păr de soare ?
Zina cu privire-albastră ?

Mince-l mama să-l mănince,
Omulețul meu păros !
Cum adoarme și nu plinge
Și se scarpină virtos !

Cum și-n somn visează pomul
Și cum sforăie de tare !
S-ar asemui cu omul,
Însă omul coadă n-are.

Nani-nani, nu-ți scălimbe
Nimeni chipul de păpușe !
Nici să spună c-ar fi strimbe
Gingașele-ți piciorușe.

Să nu-ți pese niciodată
De vor ride nătăfletii !
Tu ești unu-n lumea toată :
Frumusețea frumuseții.

De la vatră pîn-la grindă
Urcă somnul prin odaie
Ca-ntr-o mreață să-i cuprindă,
Frunți și gene să ogoaie.
Măgărușu-adoarme-n tindă
Sforăind pe-un braț de paie.

Gîsca-și viră capu-n pene
Și sub masă cuib își face ;
Moțăie Ariciu-a lene
Sub oghialul lui de ace ;
Intră Melcul, cu antene
Ațipite, în găoace.

Un cocoș cu creasta lată
Doarme sus pe policioară,
Doarme ledul în covată,
Greierușul în cămară
Și sub birna afumată
Toarce Mița de se-omoară.

Cucului i-e dat iatacul
Într-un ornic ce nu spune
Cît e ora căci tic-tacul
Si-l pierdu din vremi străbune
Cînd abia-ncepuse veacul
Și era Bunicul june.

Doar Maimuța somn nu are...
Nici Fetita... Și voioase
Nu se-ndeamnă la culcare
Ci sub pledurile groase,
Amindouă-n taină mare,
Șoșotesc prietenoase.

FETIȚA

— Cîntecul pe care ți l-am cîntat, l-am auzit de la Bunicul. Și Bunicul l-a auzit de la un prieten de-al său, care este și el bunic într-o țară în care se vorbește limba bananelor. Dar pesemne că nu ți-a plăcut, devreme ce n-ai adormit...

MAIMUȚA

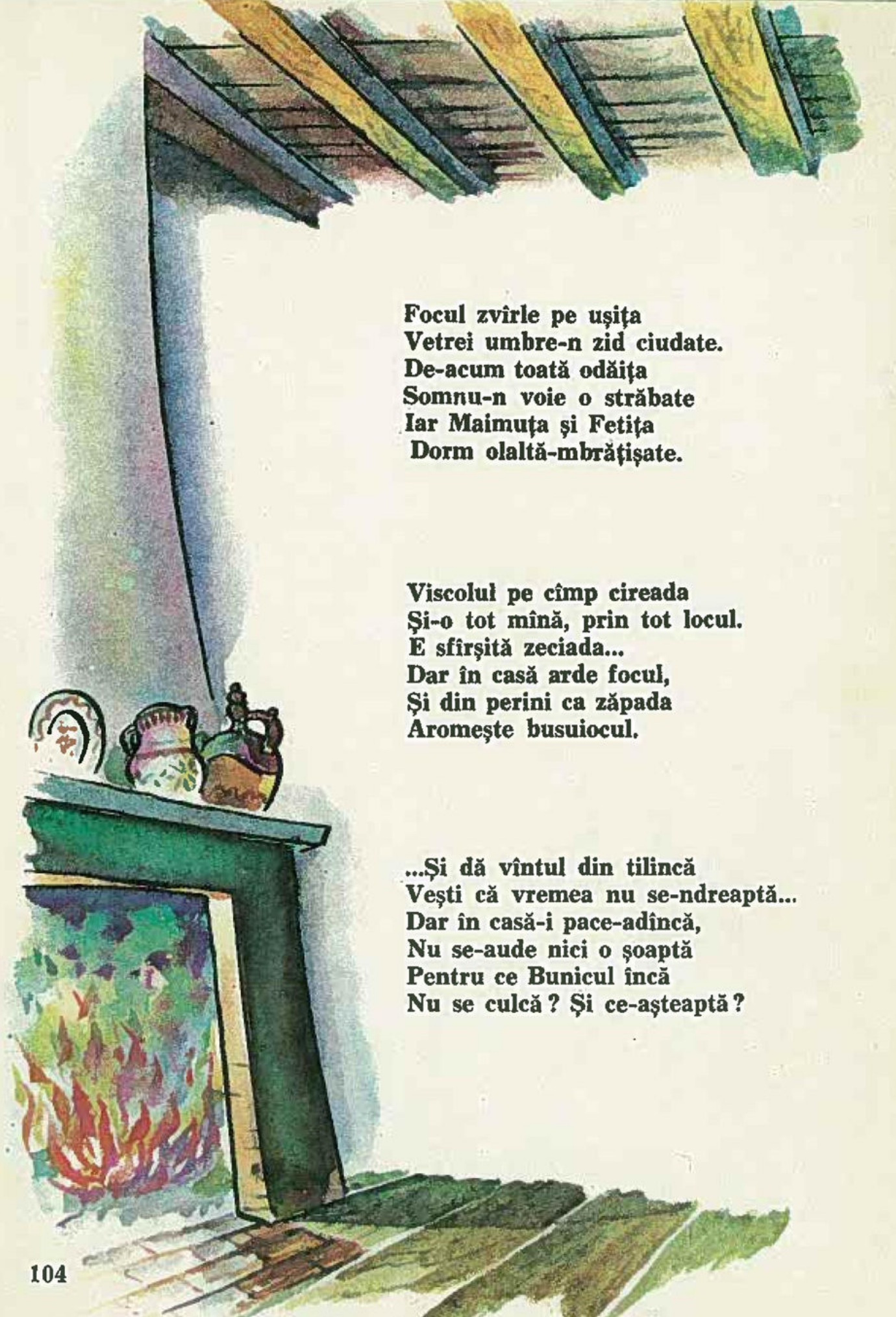
— Ba mi-a plăcut, deși drept să spun, mi-ar fi plăcut mai mult bananele, chiar și cele care cresc în țara unde se vorbește limba bananelor. N-am putut să adorm pentru că am vrut să te întreb și eu ceva... De unde știe Bunicul tău limba maimuțelor? Înțeleg să știe limba cucilor... Sau a măgarilor, a giștelor, a mișelor... Sînt ușor de învățat. Nici n-au mai mult de unu sau două cuvinte. Dar cu limba maimuțelor, e altceva! E o limbă foarte complicată și foarte importantă! În primul rînd, conține foarte multe cuvinte: aproape unsprezece, dacă nu chiar unsprezece și jumătate! În al doilea rînd, ea nu se vorbește cu gura. Substantivele se spun numai cu degetele. Cu ochiul stîng pronunți adjectivele. Conjugarea a-ntîia o faci cu urechea dreaptă. Celelalte verbe le spui cu coada. Spune-mi: de unde știe Bunicul tău atît de multe lucruri?

**BUNICUL DE MULTE FIIN-
ȘTIE-ATIT DE MULTE FIIN-CĂ
FĂCU ARMATA CU IVAN TURBINCĂ**

FETIȚA

El cu Ulise-a rătăcit pe mare,
Cu Tartarin a fost la vînătoare.
În insula lui Robinson, pustie,
Un an întreg a stat fără chirie.
Dar cite nu-i fu dat să pătimească
La Guliver, în țara-i piticească?
Altminteri ar putea să ne mai spună
De cite-n soare-n stele și în lună,
De nu-nvăța, cumva, abecedarul
Cu Nastratin și Mateiaș Giscarul?
Sau dacă în comuna lui natală
Învățător nu i-ar fi fost Păcală?

Focul zvîrle pe ușița
Vetrei umbre-n zid ciudate.
De-acum toată odăița
Somnu-n voie o străbate
Iar Maimuța și Fetița
Dorm olaltă-mbrățișate.

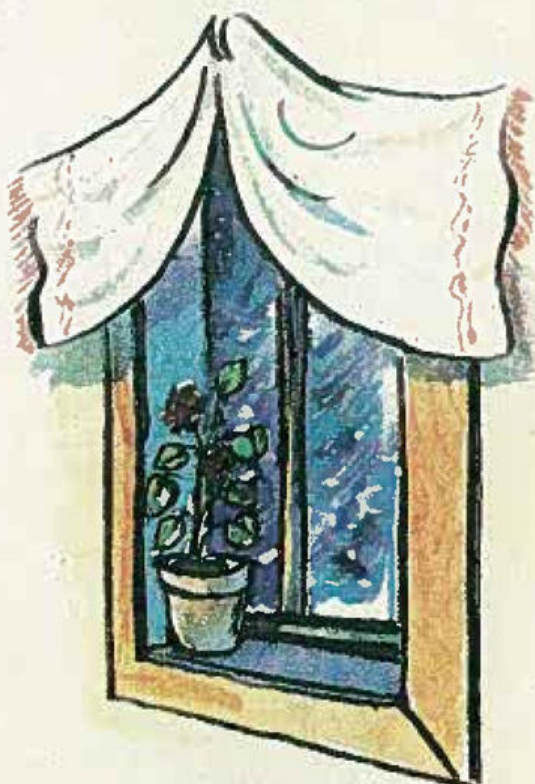
Viscolul pe cîmp cireada
Și-o tot mină, prin tot locul.
E sfîrșită zeciada...
Dar în casă arde focul,
Și din perini ca zăpada
Aromește busuiocul.

...Și dă vîntul din tilincă
Vești că vremea nu se-ndreaptă...
Dar în casă-i pace-adîncă,
Nu se-aude nici o șoaptă
Pentru ce Bunicul încă
Nu se culcă ? Și ce-așteaptă ?

O, el care-atît de multe
(Și ca nimeni !) graiuri știe,
Mai rămîne să asculte
Înc-o taină ce-l îmbie
Ca din spuza vremii zmulte
Alte basme să învie.

Și în vatra vrăjitoare,
Cu privirile lui bune,
El se uită ca-ntr-o zare
Lumînată de-o minune.

...Dar ce-i spune focul oare ?
Oare viscolul ce-i spune ?

CUPRINS

ÎNCEPUTUL ZECIADEI ***

Nucul frunza și-o pierduse...

Toate basmele-au fost spuse

2

POVEȘTILE ZECIADEI

Zece greieri, veri primari,

se făcură lăutari

11

Zece cuci, toți îndrăzneți,

au rămas analfabeți

21

Zece giște în gînd și-au pus

să se-nalțe cît mai sus

29

Zece inimoși arici

se hrăniră cu urzici

37

Zece melci cu coarne-n frunte

au escaladat un munte

45

Zece iezi ca de zăpadă

s-au dus lumea să o vadă

53

Zece — toți de-un fel măgari își croiră planuri mari	59
---	----

Zece cam zbanghii cocoși au mâncat în tirg gogoși	67
--	----

Zece miște într-o vară au sîrșit școala primară	73
--	----

Zece vesele maimuțe se credeau tare drăguțe	81
--	----

CÎNTECELE ZECIADEI

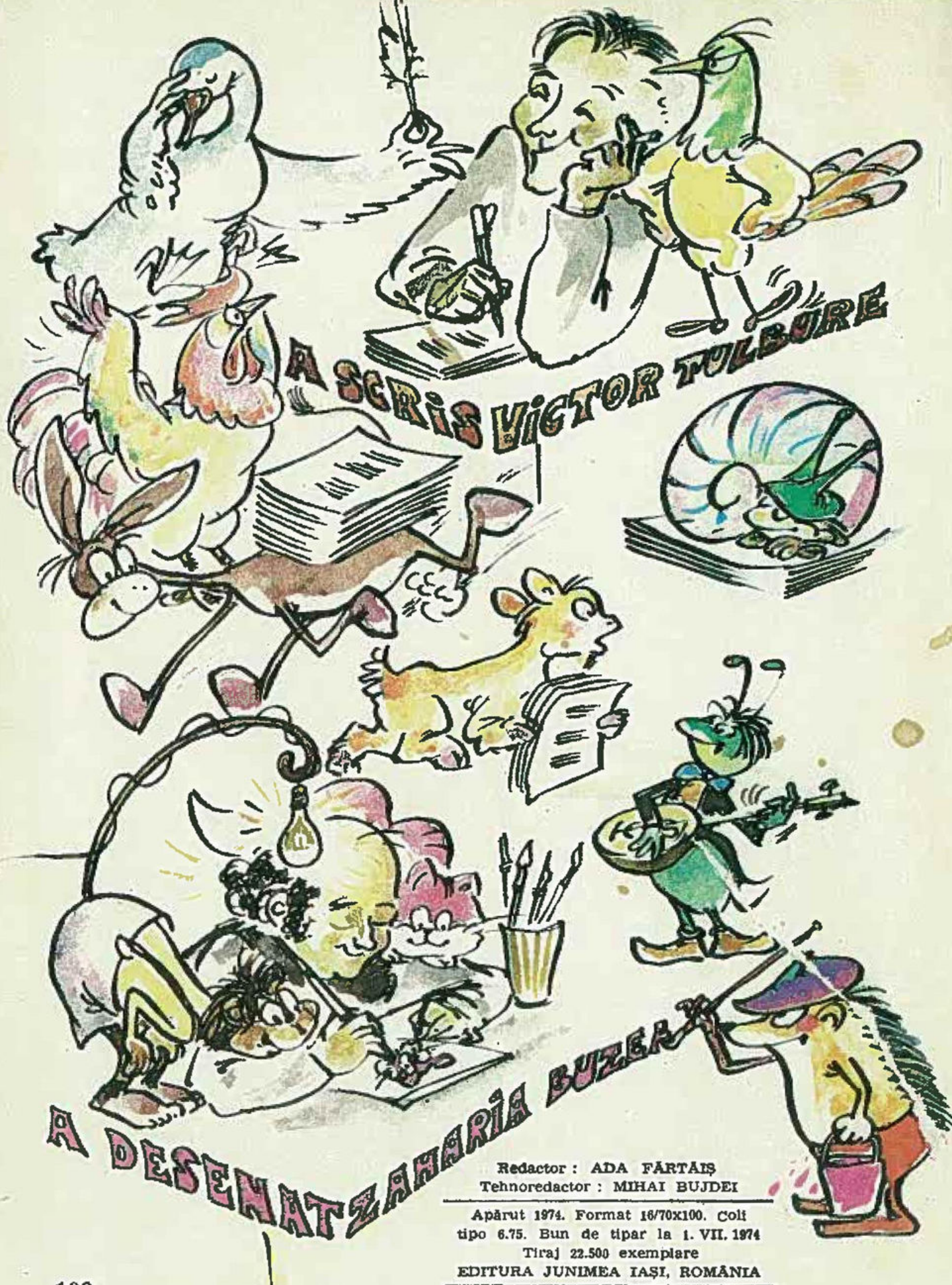
Cintece cu viersul dulce ca toți puii să se culce	89
iedul alb și mic	90
melcul călător	91
un cocoș voinic	92
mițul torcător	93
bietul greieruș	94
un arici sârman	95
cucul năzdrăvan	96
bunul măgăruș	97
gisca mică-mică	98
...și o maimuțică	99

SFÎRȘITUL ZECIADEI

Bunicul știe-atît de multe fiin'că făcu armata cu Ivan Turbincă	103
--	-----

Redactor : ADA FARTAIŞ
Tehnoredactor : MIHAI BUJDEI

Apărut 1974. Format 16/70x100. Coli
tipo 6.75. Bun de tipar la 1. VII. 1974

Tiraj 22.500 exemplare
EDITURA JUNIMEA IASI, ROMANIA

Tipărit la I.P. Bacău,
str. Eliberării nr. 63
sub ed. nr. 775/1974

